

One and all

Οπιδευρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΤΤΟΥ

Ο θόρυβος και το περιττό έχουν τις ημέρες αυτές που υποδεχόμαστε το νέο χρόνο, την ευγενική τους. Αποθέωσις και των δύο. Θορυβώδεις είμαστε από ίδιου συγκράσια. Πέντε Έλληνες σ' ένα καφενείο είναι ίκανοί να δημιουργήσουν πανδαιμόνιο. Την παραμονή όμως της πρωτοχρονιάς ο θόρυβος φθάνει στα όρια του απάθους.

Δεν έχω όμως την επιθυμία να σημειώσω την εποχή. Για τους παλιούς καλούς καιρούς μιλάω. Τότε που η όλη ζωή των ανθρώπων είχε άσπρη από την ελπίδα της ζωής μας. Για θυμωμένη λίγη. Και μη περιτριμμένη μόνο στις άγοντες άγριες της πόλεως. Έλατε παρα πέρα.

Στις λαϊκές συνοικίες. Στά κέντρα όπου κάνει τους έφοδισμούς της η φτώχεια, ο κόσμος των μισοσυντηρημένων και των εργαζομένων. Οι κομικές περιφέρειες είναι παγερές, τυπικές, σιδερωμένες, κορσεβωμένες, άμυγλες, χωρίς αθροισματικό και απλότητα. Τον παλιό της γιορτής θα τον νιώσετε πέρα από αυτές, στα λαϊκά δρομάκια, όπου κούλα άπλωσε στους τροχούς της η ρομμία και έκτελει την άγρια έντονη άγρυπνησή της, το πλανόδιο εμπόριο διασκεδάζει τ' άναθα του, οι έπαυτες άπερνούν στα πρόβατα και σε στήλους και έμπαλινους τους ή κορδίζα παίζει και έμπαλινείται, οι γνώριμοι διασταυρώνονται και ανταλλάσσουν εύχες και χειραφίες και όλα δίνουν την έντονη του περσιτικού και της οικειότητας.

Εκεί που ο νοικοκύρης με τις μετρημένες πενταροδεκάρες τους άγωνίζονται να έπαναλάβουν το θάμα των πέντε άρτων και με την ίσχυη δόμης των χαρτονομισμάτων που κρατούν σφιγμένα στην παλάμη τους, προσπαθούν να προμηθευθούν όσο μπορούν περισσότερους από τους περσιτικούς που αλουργούνται στα τσιγκέλια των κορεσμένων, στις προθήκες φιλικότατων, στα βαρέλια των μπακαλίων, στα κοφίνια του μανιάδου, πίσω από το τζάμι του συντοκιστικού εξαγοραστικού που πατάει τις λιγούδιες του, από τους κουραμπιέδες ως τα γλυκίσματα της Άνατολής και που και τα όνοματά τους άκούμα άποσταύουν σιρόπια.

Αν θέλετε όμως άκόμα περισσότερα να νιώσετε την ψυχή της γιορτής κάντε έναν κόπο να έπισκεφθείτε την δόση Αίλου. Δεν είναι άπαράτητο να κρατάτε και σεις τη ροκάνη σας. Σας έπιτρέπουν και χωρίς την ροκάνη στο χέρι να τη διασχίσετε. Ούτε σας υπο-

Ο ΕΡΩΣ

Ο έρωας είναι χίμαιρα που έφεινέθηκε από τις αλδοθήσεις για να έξευγενίσει τις άπολαύσεις των.

Ο έρωας κατά τις περιστάσεις πότε πάσχει από νηπιλία και πότε από πρεσβυπία.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΣΣΑΝ

Να μη περιμένεις τίποτε και άστούσο να άναγας, αυτό είναι ένα καθημερινό θάμα του έρωτος.

ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ

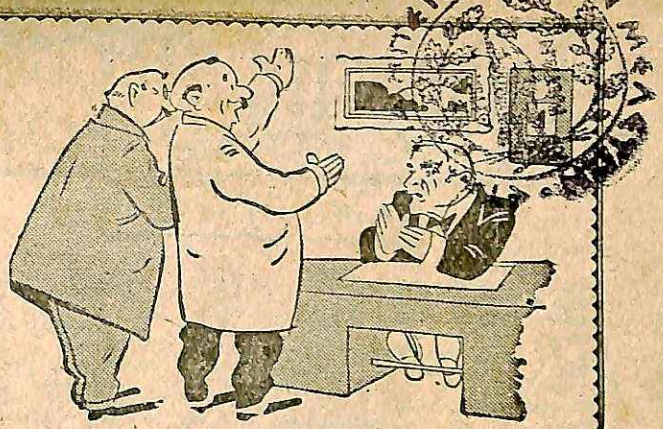
Ο πλατωνικός έρωας και η νέος μοιάζουν κατά τούτο: Ότι μαζί γεννώνται και μαζί πεθαίνουν.

Ο έρωας είναι ανεξάρτητος της θελήσεως του άτόμου.

ΜΥΣΣΕ

Εάν ο έρωας είναι άμαρτία, τότε και ο θεός είναι άμαρτωλός.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΕΥΧΕΣ

— Να τα έκατοστήσετε, κύριε πρόεδρε.
— Να φάτε τη γλώσσα σας που θα μου εύχηθίτε να ζήσω μόνο ένα χρόνο άκόμα!...

ΜΕΓΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΜΙΚΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Μπροστά σε μιá βιτρίνα...

Παραμονή πρωτοχρονιάς... Τι χαλασμός, όλα μια όψη έχουν πάρει ευτυχισμένη... Κι' ένας άλχητης λυπημένος και χλωμός στέκει μπροστά σε μιá βιτρίνα στολισμένη.

Τα βλέμματα του σταματούν σ' ένα κολλίει... Άλλοτε πόσο να κοστίζει... Ποιος το ζέρει... Κι' ύστερα σ' ένα δακτυλίδι σεβαλιέ που θα στολίση κάποιο βελούδινο χέρι...

Μέ άπληστία τα κοσμήματα κυττά κι' είναι το ύφος του βλακώδες και γελοίο... Μα έαφνικά ένα ζευγάρι σταματά κι' έπειτα μπάινει στο άδομαντοπωλείο.

Ούτε προσέξαν τον άλχητη φυσικά, μα ο φτωχός και ο περίλυπος άλχητης είδε τα μάτια της και πάλι τα γλυκά κι' άκουσε πάλι τη φωνή την άπαλή της...

Ήταν Έκκελη... Ή μικρή του η Νανά... Έτυχε κάπου μιá φορά να την γνωρίσει και την άγάπησε βρεθεί κι' άληθινα όσο στον κόσμο έχουν λίγοι άγαπήσει.

Κι' Έκκελη όμως τον άγάπησε πολύ, κάποια γλυκεία έννοιες πάντ' άνοιχία και σ' ένα χόδι του, σε κάθε του φιλι μιá πρωτογνώριστη δοκίμας' ευτυχία.

Κι' έτσι κορούμενα περνούσε ο καιρός, σκεφτάτε όμως την τρελή χαρά Έκκελης όταν τη ρώτησε μιá μέρα σοδορός: — Νανά, θα ήθελες γυναικία μου να γίνεις;...

Και παντρεύθηκαν μιá κυριακή πρωί, δυό άσημένιες βέρες βάλανε στα χέρια κι' άρχισαν έτσι την καινούργια τους ζωή γεμάτη έρωτα, λατάρες και μιζέρια.

Άλλα κορούστηκε η Νανά να ζή φτωχή και, πριν την πνίξη της μιζέριας το μαράζι, έφυγε γράφοντας μιá φράσι μοναχή: (Με συγχωρείς, αλλά η φτώχεια με τρομάζει...)

Ήταν το χτύπημα μεγάλο και σκληρό, κι' όμως δεν θύμωσε δεν τάβαλε μαζί της... Έκλαψε μόνο... Και σιγά, με τον καιρό, τ' άφησε όλα και κατέληξε άλχητης.

Κι' άπόψε είδε τη μικρή του τη Νανά καλοντυμένη και κομψή κι' ευτυχισμένη... Νάναβελ!... Βγήκε... Είναι δίπλα του ζανά... Και μιá ματιά της ρίχνει μόνο δακρυσμένα.

Ο καβαλλίερος της με όικτο τον κυττά, κάποιο λυγμό ο άλχητης καταπίνει, ο άλλος φάχνεται για λίγο, και μετά βγάσει λεφτά — κάτι ψιλά — και του τα δίνει.

Μά η Νανά δεν τα έγκρίνει όλ' αυτά κι' ενώ τον παίρνει για να φύγουνε του λέει: — Μην έταίριαζε με τον καβαλλίερα...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΔΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΗΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

Ένας Άμερικανός διαβολάνθρωπος

Ένας πρώην ταχυδρομικός υπάλληλος κάποιου άμερικανικού χωριού έχει γίνει τώρα περίφημος έμπορος, έακουστές για την έξυπνάδα του, τη μυστοπορηματική ζωή του και το πρωτότυπο σύστημα έργασίας του. Λέγεται Τζων Ρέντσοου και κατοικεί στο Γκρανβίλ του Άιλινόις. Οι πελάτες του φτάνουν καθημερινώς από όλες τις άκρες της Άμερικής. Τους υποδέχεται φιλοφρονητικά και τους προσφέρει ό,τι τους χρειάζονται μέσα από τα 1.000.000 άμφορεύματα του καταστήματός του.

Σπάνια όμως πληρώνεται τοις μετρητοίς. Συνήθως εφαρμόζει το σύστημα της ανταλλαγής. Κάποτε π.χ. αντίλλαξε μιá φωτογραφική μηχανή (Λάικα) με μιá φυτεία μπανανών στην Κεντρική Άμερική! Ένας κτηματίας του έδωσε μιá εκλεκτή άγελάδα και πήρε έναν άνεμόμυλο. Μιá ήθοποιος της Νέας Υόρκης πλήρωσε με ένα κορμύρη την αγορά ενός αργαλείου και μιáς παλιάς λάμπας. Κι' η άδελφή του Ρέντσοου έδωσε κάποτε βιτρίνα δόντια και πλήρωσε τον οδοντοίατρο μ' ένα τομάρι άσπρης άρκούδας!

Η σημερινή περιουσία του Ρέντσοου υπολογίζεται γύρω απ' τα 2.000.000 δολάρια. Μεταξύ των άλλων, έχει μιá θαυμασία συλλογή πολυτίμων λίθων, ο ώριότερος απ' τους όποιους είναι ένα ρουμίνι 102 καρατίων.

Ο Ρέντσοου άποδεικνύει καθημερινώς ότι όποιοδήποτε πράγμα μπορεί να διατεθεί, άρκεί να βρεθεί ο άνθρωπος που το χρειάζεται. Μιá φορά, διέθεσε... ένα άνθρωπο σκελετό σε μιá μασσωνική στοά που τον ήθελε για τίς έντυπωσιές τελετές της μυσήσεως των νεοφωτιστών!

Κάποιος καθηγητής κολλείου είχε κληρονομήσει ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο και δεν ήξερε πώς να το ξεφορτωθεί. Ο Ρέντσοου το πήρε, αντί δυό αλόγων άξιας 200 δολλαρίων και το διέθεσε μετ' δυό χρόνια σε μιá μικρή τράπεζα, εις ανταλλάγμα ενός διαμαντινίου δακτυλιδίου και 300 δολλαρίων.

Είπε άμέτρητες οι περιπτώσεις των έπιτυχημένων ανταλλαγών που έχει κάνει μέχρι σήμερα ο Ρέντσοου, πάντοτε με σημαντικό κέρδος. Κανένα απ' τα είδη του δεν έχει ώριωμένη τιμή. Άν τον ρωτήσετε π.χ. πόσο στοιχίζει το μεγάλο ρουμίνι του, θα σας άπαντήσει: (Μπορεί ν' αξίζει έξη καινούργια αυτοκίνητα (Μακάρ) ή μιá μικρή πολυκατοικία ή ένα καλό άγρόκτημα). Άν τούδινα με μετρητά, θα ζήτούσα 30 ως 50 χιλιάδες δολάρια).

Επί πλέον, έχει την έξυπνάδα, αντί να έπεινι τα έμπορεύματά του, να τα κακοσυνιστά άπεναντίας στον πελάτη, πριν του τα δείξει. Έτσι, έκείνος τα βλέπει πολύ καλλίτερα απ' ό,τι τα περιέμενε και τ' αγοράζει χωρίς κανένα διαταγμό.

Η πείρα έχει υιόσει τον Ρέντσοου να προσέχει στην έκφορα του προσώπου των πελατών του. Κάποτε, ένας νέος του πήγε τέσσερα βιολιά και του πρότεινε ν' αγοράσει ένα απ' όλα. Έκείνος τον παρότρυνε να παίξει ένα μικρό μουσικό κομμάτι με το καθένα. Συγχρόνως, τον κύτταζε στα μάτια κι' όταν τον είδε συγκινημένο, πήρε το βιολί με το όποιο έπαιζε έκείνη: τη στιγμή. Όπως άποδείχθη κατόπιν, είχε έπιτυχία: τούλου στην έκλογή του, γιατί το βιολί έκείνο ήταν μάρκα (Αμάτι).

Ο Ρέντσοου έδειξε την έντονη έμπορική του ικανότητα απ' τα μικρά παιδικά του χρόνια. Έκανε τότε έπιτυχημένες ανταλλαγές με τους συνομηλίκους του. Άργότερα, όταν παντρεύτηκε, αντίλλαξε το δακτυλίδι της άρραβωνιαστικής του με ένα ζευγάρι φυσικά στέφανα και 10 δολάρια μετρητά. Έδωσε τα 2 δολάρια για την άδεια του γάμου, άλλα 2 για τον παπά και μοιράθηκε τα υπόλοιπα 6 με τη γυναίκα του! Άμέσως μετ' το γάμο του, πήγε να καταταγή στρατιώτης. Στο δρόμο, έδωσε τα 3 δολάρια του για ένα μαστούρι, έπειτα αντίλλαξε το μαστούρι αυτό μ' ένα ρωλόι και τέλος πούλησε το ρωλόι 20 δολάρια!

Όταν έγινε άργότερα ταχυδρομικός υπάλληλος, πρόσεξε ότι πολλοί απ' τους ανθρώπους που περνούσαν απ' το γραφείο του για να στείλουν έπιστολές, δυσφορούσαν γιατί δεν μπορούσαν να γράψουν καλά με τις φθαρμένες πέννες που διέθετε η ύπηρεσία. Προμηθεύθηκε λοιπόν κάμποσους πιασθένους στυλόγραφους από μπαμπού και τους έδινε σ' όσους ήθελαν, με ανταλλάγη άλλων ειδών.

Δεν άργησε δέ ν' αναπτύξη σημαντικά το ανταλλακτικό του εμπόριο με διάφορες έξυπνες έμπνεύσεις του.

Μέσα σε λίγα χρόνια, έφτασε νάχη μινιαία κίνισι 30.000 δολλαρίων, σε κάθε είδους έμπορεύματα, από κινεζικές πορσελάνες και άραβικά τουφέκια έως ηλεκτρικές ακούτες και βαλσαμωμένα φείδια. Είχε άναθεσει έξ' άλλου σε πράκτορές του ν' αγοράζουν για λογαριασμό του τα διάφορα είδη που πούλούσε το Κράτος σε δημοπρασίες.

Άκόμη και πλοία μικρά έχει αγοράσει ο Ρέντσοου με ανταλλάγη! Ο αριθμός τους φθάνει τα 16, μεταξύ δέ αυτών ύπηρες ένα γιούτ μήκους 30 μέτρων. Οι πράκτορες του Ρέντσοου έκαμαν αυτές τις άγοραπωλήσεις σε διάφορα μακρινά λιμάνια, απ' τα Σουέζ ως τη Σιγκαπούρη. Κανένα όμως απ' τα πλοία δεν έφτασε στην Άμερική, γιατί οι ίδιοι πράκτορες τα διέθεσαν κατόπιν σε άλλους άγοραστές, πάντοτε με μεγάλο κέρδος.

“Ατυχη μικρούλα” Έθελ!

Δραματικό διήγημα

— Έλα, Ντίκι! είπε αούτηρά ή μίς Τζίμπσον στο άγοράκι που κρατούσε απ' το χέρι. Δεν είναι σωστό νά γυρίζεις να κυττάξεις πίσω σου.

— Μά θέλω να ιδώ που πηγαίνει αούτος ο κύριος!

— Σούτ, νά μη σ' άκούση!... Δεν είσαι καθόλου φρόνιμος στο δρόμο. Άν τού μάθη ή μαμά σου...

Ο άνθρωπος που τράβησε τόσο την περιέργεια του Ντίκι, ήταν ένας νέος κομψοτυμένος και συμπαθητικός. Λέγονταν Λεονάρδ Στίλμαν, είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα του μιá μεγάλη περιουσία και προσπαθούσε εύσυνερίτητα νά έοδέγη τα σέβαστα έσοδήματά του. Ήταν γνωστότατος στον κόσμο των σπόρ και της καλλιτεχνίας. Είχε άμέτρητες έρωτικές έπιτυχίες. Άλλά φερόταν μάλλον ψυχρά πρός τις γυναίκες, γιατί άναζητούσε εκείνη που θ' άξίζει την άγάπη του και που θα του άφοσινώταν με άπόλυτη άφύλοκέρδεια. Άμφέδωλλε όστόσο άν θα την έβρισκε ποτέ. Ήταν τόσο γνωστός στους κύκλους του, ώστε δεν μπορούσε ν' άνακαλύψη μιá καλή κοπέλλα, χωρίς περιουσία και μεγάλες φιλοδοξίες, που θάβλεπε νά ένώση την τύχη της μαζί του δίχως νά ζήρη πως ήταν έκατομυριούχος.

Σήμερα πηγαίνε στο Σπόρ-Κλουμπ, όταν έξαφνα προσέξε μιá άμορφη νέα, που περνούσε απ' το άντικρυνο πεζοδρόμιο κρατώντας απ' το χέρι ένα άγοράκι. Κατάλαβε απ' το ντύσιμο και το όθος της ότι ήταν γκούερνάντα, έπομένως πταγή. Έκανε μεταβολή και την παρακολούθησε. Ο μικρός το άντελήφθη και τον κύτταζε κάθε τόσο με περιέργεια, παρ' όλα τα μαλωμένα της γκούερνάντας του.

Ο Στίλμαν είδε σε λίγο την νέα και το παιδί νά μπαίνουν σ' ένα μέγαρο. Έτριψε τα χέρια του, ίκανοποιημένος, γιατί θα μπορούσε νά ρωτήσει και νά μάθη το όνομα της άγνωστης. Σταμάτησε λοιπόν ένα ταξί κι' έβωσε στο σωφөрη τη διεύθυνσι ένός μπαρ του Σόχο.

Έν τώ μεταξύ, ή μίς Τζίμπσον φρόντιζε νά έτοιμασθί το ταξί. Η μίσηρα του Ντίκι μπήκε μαζί στυγμή στη σάλα. Διέθετε κάπου-κάπου λίγη άρα, άνάμεσα στις κομικές έπισκέψεις της, για νά έξασκήση τα υπηρίκια της και θήκοντα — που τα ξεφορτώνοντα ως επί το πλείστον, άναβάνοντας τα σε γκούερνάντες. Δεν ήταν κακή γυναίκα ή Σκίνινερ. Είχε όμως άπόλυτη πεποίθησι στις κρίσεις της κι' έννοουσε νά έπιλέγη «αφ' ύψηλου» τη μόρφωσι και άνατροφή του γιούτ της και τις συνηθειές της γκούερνάντας στην όποια τον είχε έμπιστευθή.

Ρώτησε την μίς Τζίμπσον, με όθος άγέρωχο, για τις πρόδους του Ντίκι κατά μαθήματα. Καθώς μύλούσαν, μπήκε ή καμαριέρα, κρατώντας ένα τεράστιο μπουκέτο.

— Είναι για σάς, μίς Τζίμπσον, είπε. Το έφερε ένας μικρός, κι' έφυγε χωρίς νά πη τίποτε.

Η νέα είχε μείνει κατάπληκτη. Η κ. Σκίνινερ κύτταζε αούτηρά ποτέ αούτην και ποτέ το μπουκέτο. Μόλις έφυγε ή καμαριέρα, της είπε:

— Συγχωρητήρια, μίς! Θά ήθελα όμως νά μάθω, ποίος σας έπέτρεψε νά δέχεσθε έδώ λουλούδια!...

Μά δεν έζρω, κυρία... μουρμούρισε ή κοπέλλα, κατακόκκινη. Δεν έζρω ποίος τα στέλνει!...

— Αά μοι έπιτρέψτε νά μη σας πω τίποτα... Πάντως, σας παρακαλώ νά αούτησετε σ' αούτο... το πρόσωπο νά τρηθί στο έξρις τα προσόχημα και νά σέβεται περισσότερο το σπίτι μου!

Κι' ή κυρία Σκίνινερ βγήκε με πόζα απ' το δωμάτιο, χωρίς ν' άφήση καιρό στην άτυχη κοπέλλα νά διαμαρτυρηθή. Βιάζόταν έλλωστε πολύ, γιατί την περιέμεναν οι φίλες της στην Έπιτροπή ‘Ορφανών.

Το ίδιο βράδυ, μόλις ή μίς Τζίμπσον είχε άνεσθί στο δωμάτιό της για νά κοιμηθή, χτύπησε την πόρτα της ή καμαριέρα και της έβωσε ένα πακετάκι που είχαν φέρει γι' αούτην.

— Όλο δώρα παίρνετε σήμερα! της είπε πειραχτικά. Μήπως έχετε τη γιορτή σας;...

— Όχι, άπάντησε ή νέα με κάποια άμνηστική, προσπαθώντας νά κρύψη την ταραχή της. Είναι κάτι που φώνισα το άπόγευμα και που άφισα παραγγέλναι νά μου το στείλουν στο σπίτι.

Α. ΧΟΥΛΗΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΘΥΣΙΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΓΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

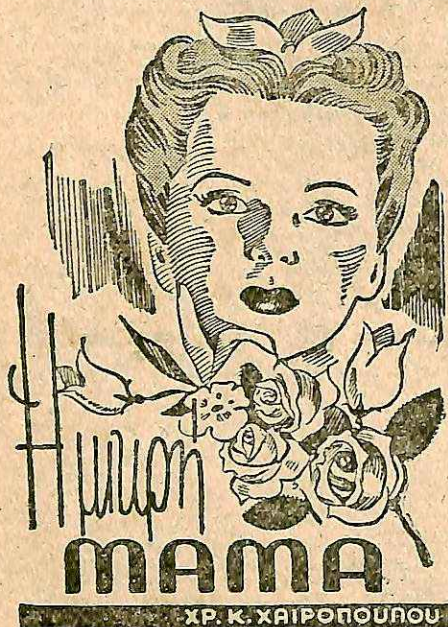
Τὸ ἰδανικὸ παπούτσι

κάσε μερὰ καὶ ποικίλα ἀναγκαῖα ἐκπαιδεύματα στὴ διαμόρφωσι τοῦ γυναικεῖου ποδίου, ποὺ θὰ χρειασθῇ πολὺς χρόνος γιὰ νὰ διορθωθοῦν.

A, MENIS

Εἰκονογράφημα
μνη. Παύλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Υπάρχων καθηγητής Μάρκος Βεργίδης γυρίζει στην Αθήνα από το εξάμηνο ταξίδι του γάμου του στην Ευρώπη, με την νεο-ποτάκη και όμορφη σύζυγό του, τη Στέλλα. Στο μέγαρό του στη λεωφόρο Κηφισίας τους υποδέχεται ο γιος του, ο Γιώργος Βεργίδης, γιατρός κι αυτός χειρουργός και βοηθός του πατέρα του, στην κλινική του. Ο Γιώργος δεν βλέπει με καλό μάτι τη νεο-αρχή σύζυγο του πατέρα του. Υποπτεύεται ότι η Στέλλα, φτωχή, γοητευτική κοπέλλα, εμπλέκε το γέρο καθηγητή στα δίκτυα της, για να χαρή την περιουσία του, για να ζήσει τη ζωή του καλού κόσμου. Της φέρεται λοιπόν ψυχρά, την αποφεύγει, ενώ ο πατέρας του είναι ευτυχισμένος. Μά και ο καλός κόσμος έχει αρχίσει να φλυαρεί εις βάρος του Βεργίδη για το γάμο του. Μια φίλη μάλιστα του Γιώργου, η Νέφη τον συναντά και του μιλάει ειρωνικά για τη «μικρή μαμά» του. Στο μεταξύ, στο σπίτι, ο Γιώργος, δεν κρύβει τις διαθέσεις του από τη Στέλλα. Αρχίζουν οι πρώτες προστριβές κι ο καθηγητής αναγκάζεται να επέμβει. Έξυγος στο γυναικείο, η Στέλλα βουσιώθηκε προς χάριν του, ότι είναι ο άγγελος της ευτυχίας του.

2ον ΤΟΥ: Ο νέος σκόπασε τους ώμους: — Δεν είμ' ἐχθρός της... — Είς ένας μεγάλος ἀχάριστος! Μπήκε δὴ μέσα γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴ βαρεὶά ἐπιστημονικὴν ἀνία μας... Τὴ ἡμέτερά ἐμεί, πρὶν ἔρρη; Δὺο πλῆκτικὸν χειρουργοί... Ἦρθε, καὶ μὲς ἔκανε ἀνθρώπου... Πρέπει νὰ τὴς κρατῶμε κακίᾳ γι' αὐτό;... Μὲ σφιγμένα χεῖλια, ὁ Γιώργος μουρμούρισε: — Ὅχι γι' αὐτό, πατέρα... — Ἄ, ὑπάρχει κι' ἄλλο;... — Δυνατό, ὁ νέος τοῦ πέταξε τὴν ἀπάντησιν: — Ναι. Ὑπάρχει τὸ συμπερὸν, ὁ ὑπολογισμός... Ὁ πατέρας του τὸν ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους, καὶ τὸν κοίταξε μὲ μανία: — Εἶσαι πρόστυχος! Ἡ Στέλλα εἶν' ἓνα τρυφερὸν καὶ πρόσχαρον ποῦλι, πού ἦρθε νὰ κελαηδήσῃ στ' αὐτὰ μας. Εὐὲ ἔχεις βάλει σκοπὸ σου νὰ τὴς κόψῃς τὸ κεφάλαιον. — Πατέρα... Ὁ γέρος ἄφισε τὰ χεῖρα του νὰ πέσουν: — Σέρεις καλὰ πόσο σ' ἀγαπᾷ... Αὐτὸ όμως, δὲ θὰ σὲ συνουρῶ ποτέ! Μὲ βήματα βαρεῖα βῆκε ἀπ' τὴν κἀμαρα, χτυπώντας τὴν πόρτα. Ὁ Γιώργος τὸν κύτταζε σιωπηλός, ὥσπου χάθηκε.

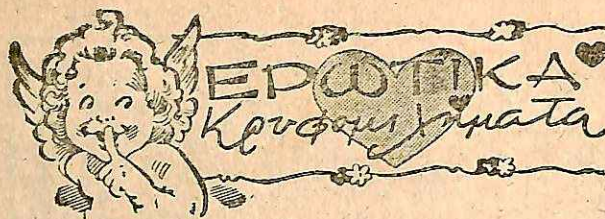
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

(Ἀπ' τὸ ἡμερολόγιον τῆς Στέλλας Βεργίδης)

...»20 Μαρτίου.—Ὁ Γιώργος ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀποφεύγει. Στὰ μάτια του διακρίνω κατὰ περισσύτερον ἀπὸ μίσην διακρίνω περιφρόνησιν... φαίνεται πῶς κάνει προσπάθειαν γιὰ νὰ μὴν τὴ φανερώσῃ, ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν πατέρα του· ἐγὼ ὅμως τὴ

νοιώθω, καὶ μὲ βασταίνει τὴν καρδίαν σὺν ἐφιάλτι... «Νά, κτὲς εἴμαστε στὸ θέατρο. Ἐμεῖς οἱ τρεῖς: Ὁ Μάρκος, ὁ Γιώργος, ἐγὼ. Ὁ Γιώργος καθότανε στὸ θεωρεῖο πρὸς μέσο. Ὅταν τοῦ μιλοῦσα, μοῦ ἀπαντοῦσε τυπικὰ, εὐγενικὰ, σύντομα... Σὲ μιὰ στιγμή, στὸ διάλειμμα, τὸν εἶδα νὰ σπῇ τὴν καρτέλα του, καὶ νὰ χαίρειται μιὰ καστανὴ κοπέλλα στὴν πλατεία. Τὴ χαίρειται κ' ὁ Μάρκος μ' ἓνα κούνημα τοῦ κεφαλοῦ του: — Ἐλα, ἡ Νέφη ἀλλοιῶθις νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ δῶ... εἶπε στὸ γυναικ. Πήγαινε νὰ τὴ χαίρειταις κι' ἀπὸ κοντὰ». Ὁ Γιώργος, σὺν ἀπολυτρεπτικῶν, βῆκε ἀπ' τὸ θεωρεῖο. Συναγύρισε λίγο πρὶν κλείσῃ ἡ αὐλαία, στὴν τρίτη πρᾶξιν. Τυπικός πάντα, μονολεκτικός, ψυχρός. Σὺν ἀνθρώπου πούχε τελειώσει τὸ κέρι του, κ' εἶχε ξαναγυρίσει στὴν ὑποχρέωσιν. Ἦγυρισε μαζί μας στὸ σπίτι. — Μὰς καληνύκτις στὸ κῶλλ, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιόν του. — Μὲ περιφρονεῖ, τὸ νοιώθω. Μά, γιατί, θεέ μου, γιατί;... Εἶνε τόσο φοβερὸ τὸ ὅτι παντρεύεται τὸν πατέρα του;... «...15 Ἀπριλίου.—Ἡ κατάσταση πάντα ἡ ἴδια: Στὸ σπίτι, ὁ κόσμος ὅλος οἱ ὑπέρτες, ὁ σωφὸρ, μ' ἀγαπᾷ. Μόνο τοῦ ἑνός, τοῦ ἰδίου πάντα, ἡ ἐχθρική διαφορά μοῦ παγώνει τὴν καρδίαν. Νά, προκτές τὸ Σάββατο τὸ βράδυ ἀνεθήκαμε στὴν Κηφισίαν, στὴ θάλα τὸν Μάρκου. Σὺν ἡμέρᾳ νωρὴν τὴν ἄλλη μέρα, καὶ κατέθηκε στὸν κλῆπον. Ἦν ἀνοιχτὴ εἶχε σκορπίσει μῦθον καὶ χρώματα στὰ παρτέρια. Ἐνοιῶθα τὴν καρδίαν μου ἐλαφρεῖα σὺν ξαναγεννημένῃ. Περνώντας, καλημέρια μὲ κέρι τὸ γέρο κηπουρὸ, πούθινε τὸ καπέλον του. Τούδωσα τὸ κέρι μου, κ' αὐτὸς τῶς ἔκλεισε ἐκκληκτός μέσος στὸ ροζιζαμένον δίκον του. Ὑστερὰ, συνκινημένος, ἔκοψε δὺο μεγάλα ἐκατόμυλλα καὶ μοῦ τᾶδωσε. Τὰ πήρα, καὶ γύρισα στὸ σπίτι. Ὁ ἀντρας μου κ' ὁ (γυῖός) μου, παίρνανε τὸ γάλα τους στὴν ἀνατολικήν, βερνάντα. Ἐγὼ ἀνέβηκα μὲ προφυλάξῃ τις σκάλες, καὶ γλῆστορα μὲς στὸ δωμάτιον τοῦ Γιώργου. Ἀνάσσενα μὲ ἡδονὴ τὸν ἀέρα εἰς μέσος πού ἦταν ἀρωματισμένος μὲ τὸ ταινιόραυ. Ἐβαλα τὰ δὺο ἐκατόμυλλα στὸ βάζον του, καὶ κατέθηκε καλὴ στὸν κλῆπον. — Τὸ μεσημέρι, τὰ δὺο ἐκατόμυλλα βρισκόντουσαν πεταμένα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό του, στὸ κῶμα... Ἐσκύφα, νονότσια μπροστὰ τους, καὶ τὰ μάζεψα. Στὰ χεῖρα μου φυλλορροήσανε... «...20 Σεπτεμβρίου.—Ἐκω καιρὸ, μῆνες νὰ γράψω σ' αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον. Καί, τί νὰ γράψω;... Οἱ μέρες ὅλες ἴδιες, ἀντίγραφος ἡ μία τῆς ἄλλης. Ἡ ὁδοὶ τοῦ Μάρκου ἀπέναντί μου, πάντα τρυφερή, στοργική, τοῦ Γιώργου πάντα ἐχθρική. Οἱ δὺο αὐτοὶ ἀντρες, ὁ πατέρας κ' ὁ μοναχογυῖός του, πού πρέπει ν' ἀγαπῶντουσαν πολὺ, τώρα φαίνονται ψυχροὶ κ' ἐπιφυλάκτικοι ὁ ἓνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Κι' αὐτοὺς τοὺς δὺο ἀνθρώπους, θεέ μου, τοὺς αὐτοὺς ἐγὼ... Ἐγὼ, πού τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς δὺο, καὶ θάθελα νὰ τῶ ἀναπνέμω κ' ἀπὸ τοὺς δὺο, ἀνάμεικτά τους... Ὑστερὰ όμως, ἔξωσσε. Ἦν σκηνὴ πῶς ὥστερ' ἀπὸ τὴ σκηνὴ αὐτῇ, ἀρχίσα λίγο νὰ κερίζω... «Καθόμαστε στὸ σαλόνι νύκτα, μετὰ τὸ φαί. Ἐγὼ στὸ πιάνο, παίζοντας κατὰ οἶόν, ὁ Μάρκος καπνίζοντας στὴν μιά πολυθρόνα, ὁ Γιώργος πλῆκτοντας στὴν ἄλλη. Σαφνικὰ, χτύπησε τὸ τηλεφῶνον. — Ζητοῦν τὸν καθηγητὴν ἀπ' τὴν κλινικήν, κ'... εἶπε ἡ κομάρισα. — Ὁ Μάρκος οἰκώθηκε καὶ πήρε τὸ ἀκουστικό. — Ναι... Καλησπέρα, Γιαννούλη... Τί; Τὸ τέσσερα αἰμορραγία;... Δεν σταμάτησε... Καλὰ, ἐρχομαι ἀμέσως... Ὁ Γιώργος εἶχε σπῇ κ' αὐτὸς. Ἐγὼ, φυσικὰ, εἶχα σταμάτησε τὸ πιάνο. — Αἰμορραγία τὸ τέσσερα;... ῥώτισε ὁ Γιώργος. Γιατί;... — Ἀς πεταχθῇ μιὰ στιγμή... εἶπε ὁ ἀντρας μου, παίρνοντας τὸ καπέλον του. — Νὰ σὲ συνοδεύω... ἔκανε κ' ὁ Γιώργος. — Δεν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη... Δεν εἶνε τίποτε σοβαρό... Ὁ γυναικὸς μὲ μισὴ ὥρα... — ἴσως νὰ χρειασθῇ κ' ἐγὼ... εἶπε ἐπιμένοντας ὁ Γιώργος. — Ἐκεῖ, ὅχι· ἐδῶ όμως, θὰ χρειασθῇς... — Ἐδῶ;... — Ναι... Ποῖος θὰ μείνῃ μὲ τὴ Στέλλα; Ποῖος θὰ τὴς κρατῇ συντροφίαν;... Ὁ Μάρκος μὲ φίλησε στὸ μέτωπο, φέρετο τὸ καπέλον του, καὶ βῆκε. Ἐτρεῖσε στὸ παράθυρο, καὶ εἶδα τὸ αὐτοκίνητο ν' ἀπομακρύνεται. Ἐνοιῶθα μὴ δυσφορία μένοντας μόνῃ μὲ τὸν Γιώργον χωρὶς τὸν Μάρκου—μὲ τὸν ἐχθρό, χωρὶς τὸ φίλο... — Τώρα, ὁ Γιώργος εἶχε ξανακόψει τὴν πολυθρόνα, καὶ διάβαζε ἓνα βιβλίον. Ἐγὼ ξαναπῆγα στὸ πιάνο, κ' ἄρχισα νὰ ξαναπαίζω. Ὁ Γιώργος ἔδωκε τὸ ταινιόραυ, ἔκλεισε τὸ βιβλίον, καὶ σπῇ τὸν ἐχθρό. Τὸν ἐ-

βλεπα μὲς ἀπὸ τὸ ἐξάνινον ἐκπέσσεμα στὸ ὅποιον καθρεφτιζότανε. Σαφνικὰ, τὴν ὥρα πού ἔτοιμαζότανε νὰ βῇ ἀπὸ τὸ σαλόνι, σταμάτησε νὰ παίζω, ἔκλεισε μὲ δύναμιν τὸ πιάνο, καὶ σπῇ τὸν ἐχθρό, σπῇ τὸν ἐχθρό, πῶς τὰ χεῖρα μου στὸ κλειστὸ σκέπασμα. — Θέστε;... — τὸν ῥώτισα. — Ναι... Εἶμαι λίγο κουρασμένος... — Σὰς ἐνοχλεῖ, λοιπόν, κ' ἡ μουσική μου;... Δεν ὑποφέρετε οὐτε τὸ Σοπὲν, ὅταν τὸν ἐκτελοῦν τὰ δάκτυλά μου;... — Γιατὶ τὸ λένε αὐτοὶ... Δεν ἔχετε δικίον... «Κυττάζοντάς τον στὰ μάτια μὲ δύναμιν, σκεδὸν μὲ προκλήσιν, συνέκρινε: — Ἀρκεῖ νὰ κάνω κάτι, καὶ τὸ πῶς διορφο, γιὰ νὰ τὸ ἀσκήσω στὸ μάτια σας... Γιατὶ δὲν τ' ἀσκήσετε;... — Ὁ Γιώργος ὑποκλινθεῖ ἑλαφρὰ μπροστὰ μου χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, κ' ἔκανε νὰ βῇ. Τὸν ἐκράτησα ἀπ' τὸ χέρι: — Ὅχι, θὰ μείνεται. — Μὲ χρειάζεστε;... — μὲ ῥώτισε εἰρωνικὰ. — Ναι... Θέλω νὰ σὰς πῶ μόνον πῶς τὸ μίσησας εἶνε λιγὰ ἀδικο... — Τὸ μίσησας μου;... — Ἐνοιῶθα τὰ μάνουλά μου ξαναμμένα, τὴν καρδίαν μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. — Μπορεῖ αὐτὸ τὸ ρόλο πού νομίζετε πῶς τὸν ἐπαίξα ἀπὸ συμφέρον, νὰ τὸν ἐπαίξῃ μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τὸ κεφάλι μου, καὶ συνέκρινε πῶς αἰνῶ: — Νομίζετε πῶς ξεμύλιασα τὸν πατέρα σας ἀπὸ συμφέρον, καὶ τὸν ἐπαίξα στὸ αὐτὸ ἀταίριαστο γάμο... Μά, πῶς τὸν ἐπαίξα, σπῇ τὸν ἐχθρό, καὶ τὸν ἐπαίξα μόνον ἀπὸ ἀγνοία... Μπορεῖ νὰ μὴν πῶ λίγο τυχοδιώκτη, καὶ πῶς πολὺ θύμα. — Ἀκούτε;... — Μὲ κυττοῦσε λιγὰ σὰ χαμένος: — Δεν καταλαβαίνω... — Καταλαβαίνει πολὺ καλά. — Ἐσκύφα τ

Τά χείλη, τὰ χέρια, τὰ μάτια

Τὰ χείλη ενός άνδρος που μεθάει από τὰ γλυκά ερωτικά φιλία μίας ώμορφης γυναίκας, δεν κοροϊάζονται ποτέ νὰ ἐξυμνοῦν τὴ γοητεία τῆς καὶ τὰ θέλγητρά της.

Ποιὸ εἶνε τὸ πῶς ὡμορφοῦ ὅραμα τοῦ κόσμου; ῥωτᾷ ἕνας παλιὸς Πέρσης ποιητής. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἐρωτευμένου κοριτσιού! ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος.

Ποιὸ εἶνε τὸ πῶς μεθυστικό ἄν' ὅλα τὰ ἀρώματα; Ἡ γλυκειὰ πνοὴ τῆς λατρευτῆς μου.

Ποιὸς εἶνε ὁ πῶς ἀρμονικός κ' ὁ πῶς εὐαγρύς ἡχος; Ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης μου.

Ποιὰ εἶνε ἡ πῶς ὑπέροχη, ἡ πῶς θεϊκὴ γεύσι; Τὸ νεκτάρ τῶν κατακόκκινων χελιδνῶν τῆς.

Ποιὸς εἶνε τὸ πῶς ἀπαλό καὶ τὸ πῶς γλυκὸ χάδι; Τὸ τρυφερό ἀγγύλιμα τῶν μυρμεκῶν χερῶν τῆς.

Ἡ μεγαλύτερη δόξα τοῦ πολιτισμοῦ μας, λένε μερικοὶ φιλόσοφοι, εἶνε τὸ ἀξιοθαύμαστο κατόρθωμά του νὰ δημιουργήσῃ τὴ γυναίκα, στὴ θέσι τοῦ θηλυκοῦ ποῦ ἐπλάσας ἡ φύσις.

Κι' ἀκόμα πῶς μεγάλη δόξα τοῦ εἶναι τὸ ὅτι ἔκανε τὸν ἔρωτα, τὴν ὀρασιώτερη θρησκεία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἔρωας στὴ ζωὴ μας εἶνε ἡ πανίσχυρη, ἡ ἀκατανίκητη δύναμις ποὺ κινεῖ τὸ σύμπαν, ἐπὶ ἥλιος κ' ὅλα τ' ἄλλα ἀστέρινα, ὅπως λέει ὁ Ἀντώνης.

Ὁ ἔρωας μεταμορφώνει τὰ πάντα μὲ τὴν ἀνέκφραστη μαγεία του. Μία γυναίκα δὲν γεννιέται ποτέ, ὅσο ἐμπνέει τὸν ἔρωτα, γράφει κάποιος ὁ Ἄλ. Κάρο.

Ὅλα αὐτὰ, βέβαια εἶνε ἔξοχα καὶ πολλὰ κολκευτικά γιὰ τὴν γυναίκα. Μὰ ποιὸς εἶνε τώρα ὁ ῥόλος τῆς; Μὰς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ρουσσώ: «Ἡ γυναίκα εἶνε πλασμένη εἰδικῶς, γιὰ ν' ἀρέσῃ στὸν ἄνδρα!» Ν' ἀρέσῃ πάντα, ν' ἀρέσῃ σ' ὅλους, αὕτη εἶνε ἡ μοναδικὴ καὶ κρυφὴ ἐπιθυμία τῆς. Εἶνε σὰν μιά ἀνεξάντλητη πηγὴ ἔρωτος, ποὺ καταπνέει τὸν κόσμο. Ν' ἀρέσῃ μὲ τὴν ὡμορφίαν τῆς, γιὰ τὴν γυναικεὶα ὡμορφίαν εἶνε ἡ μόνη ἀληθινὴ ὡμορφία.

«Ἡ ὡμορφία μίας γυναίκας, γιὰ μένα, λέει ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ, εἶνε μιά ψηλαφητὴ εὐτυχία, ὁ οὐρανὸς, ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ!»

Μήπως ὅμως κ' αὕτη ἀκόμα ἡ ἰσχυρὴ ὡμορφία ἔχει τοὺς κανόνες τῆς καὶ τοὺς νόμους τῆς; Ναί, βέβαια, ὑπάρχουν τέτοιοι κανόνες, μὰ ἀλλάζουν κάθε ἐποχῇ, γιὰ τὴν ἀπὸλυτὴ ὡμορφίαν δὲν ὑπάρχει.

Ὅρατο εἶνε μόνο ὅτι μὰς ἀρέσει, ὅτι ἀγαπάμε. Ἡ γυναίκα ποὺ ἀπορροῦμε εἶνε γιὰ μὰς πενταμορφία!

Γενικά ὅμως καὶ πρῶτα ἄν' ὅλα, μὴ γυναίκα ποῖται γιὰ νὰ εἶνε ὡραία; Αὐτὸ εἶνε ζήτημα γούστου! Μερικοὶ ἄνδρες προτιμοῦν εἰς λεπτεῖς γυναίκες, ποὺ μοιάζουν μ' ἕνα γλυκὲρ ἀστράλινο σπαθί, γιὰ τὴν βρῆσκον πῶς εἶνε πῶς κομψές, πῶς χαριτωμένες. Σ' ἄλλους πάλι ἀρέσουν οἱ γεμιστὲς γυναίκες, οἱ ῥοδαλὲς καλλονές τοῦ Ροδῶνιτος. Τὸ περίεργον τώρα εἶνε ὅτι ἡ φύσις ἀγαπάει τὴν πῶς ἐκπληκτικὴς ἀν-

τιθέσεις. «Ἡ παλαιὰ γυναίκα, λέει ἕνας παλιὸς πνευματώδης συγγραφέας, εἶνε ἀστατή, ἐλαφρὴ καὶ ἡ λεπτοκαμωμένη, ἡ «αἰθέρια» εἶνε πιστὴ καὶ βαρύνει τὴν καρδίαν σὰν μολύβδι.

Μὰ εἴτε εἶνε γεμάτη, εἴτε λεπτοκαμωμένη, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θέλγητρά τῆς γυναικὸς εἶνε τὸ στόμα τῆς.

«Ἐνας ἀπὸ τοὺς περιπαθετέρας Γάλλους ποιητὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐξυμνεῖ τὸ γυναικεῖο στόμα, «τὴ φωνὴ τοῦ γέλοιου καὶ τῶν φιλιῶν, τὸν κῆπο τρυφῶν καὶ τὴν πηγὴν τοῦ ἔρωτος» μὲ τοὺς ἐξῆς περιπαθεῖς στίχους:

«Ἔστια πορφύρ μετὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελο-στόμα μετὰ τὰ θελκτικὰ λόγια - στόμα ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περιγράψῃ τὴν χάρες σου-στόμα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος σὲ θαυμάζει - στόμα ποὺ εἶσαι μοναχὰ γιὰ τοὺς θεούς-στόμα ποὺ λέει ὅτι πρέπει νὰ πῇ καὶ στόμα ποὺ μιλάει λιγότερο ἀπὸ τὰ μάτια, σὲ λατρεύει».

«Στόμα μετὰ τόσο γλυκεῖα πνοή - στόμα γεμάτο μαργαριτάρια-στόμα ποὺ χαρίζει μεθοδικὰ φιλία - ὁ στόμα θεοῦ τῆς ἀναπημένης μου εἶσαι σὰν πορφύρ λουλουδιῶν ποὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ εἶχα παντοτενὴ πάνω στὰ χείλη μου!»

Στὴς 7 Ἰανουαρίου τοῦ 1709, ἡ μεγάλη ταχυδρομικὴ ἄμαξα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ὁρλεάνη στὸ Παρίσι ἐμπαινε, κατὰ τὴν τέσσαρην τοῦ ἀπόγευμα, στὸ Ζουβιζύ. Τὰ τέσσαρα ἄλογα ποὺ τὴν ἔσπρηναν ἀκολουθοῦσαν μὲ κόπο τοὺς χιονισμένους δρόμους καὶ σταμάτησαν λαχανιασμένα μπροστὰ στὴν εἴσοδον τοῦ πανδοχείου, ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ σταθμός.

Ἀλλὰ, πρῶτα παράδοξο, κανεὶς δὲν κατέβηκε ἀπ' αὐτὴ. Μερικοὶ ὑπηρετὲς ἔτρεξαν τότε πρὸς τὸ ἐκεῖ. Μόλις ὅμως πλησίασαν καὶ τράβηξαν τὸ χονδρὸ πανί ποὺ τὴν σκέπαζε, ὅπισθενώρησαν ἀμέσως τρομαγμένοι.

Ἡ ἄμαξα αὕτη ἦταν ἕνα ζωντανὸ νεκροτάφειο. Οἱ ἐπιβάτες τῆς - 17 τῶν ἀριθμῶ - ἦταν πεσμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον, ἀκίνητοι καὶ παγωμένοι. Μερικοὶ εἶχαν πεθάνει κιάλας. Τρεῖς ἡ τέσσαρες ψυχορραγοῦσαν καὶ πεθάναν κ' αὐτὸ λίγη ὥρα ἀργότερα.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄμαξά, δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Τὸ πησανώτερον ἦταν ὅτι εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὴν ἔδρα του, λιποθυμίσαντες ἡ νεκρὸς κ' ὅτι τὰ ἄλογα εἶχαν συνεχίσει μόνον τὸ δρόμο τους γιὰ νὰ φθάσουν ὡς τὸ Ζουβιζύ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦταν θύματα καμίας λαοκρατικῆς ἐπιθετικῆς, οὔτε εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καμμία ἀρρώστια. Εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὸ κρύο, τὸ τρομακτικὸ κρύο τοῦ χειμῶνα τοῦ 1708-9, ποὺ ἦταν ὁ φοβερότερος ποὺ εἶχε γνωρίσει ἡ Εὐρώπη.

Ἀλλωστε, τὸ περιστατικὸ τῆς ταχυδρομικῆς ἄμαξας τῆς Ὁρλεάνης δὲν ἦταν τὸ μοναδικό. Ἀναριθμητὰ ἄλλα εἶχαν σημειωθῇ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Οἱ ἐπιβάται ποὺ διεκινδύνευαν νὰ ταξιδεύουν ἀπὸ τὴν μιά πόλιν στὴν ἄλλη κοκκαλιάζαν πολλές φορές ἀπὸ τὸ κρύο καὶ συμπεθαίνουν μέσα σ' ἄμαξια. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν καὶ οἱ ἀμαξῆδες, ποὺ, σὲ μιά στιγμὴ, κυλούσαν ναρκωμένοι ἀπὸ τὴν ἔδρα τους καὶ ἡ καταπλακνύοντο κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἡ ἐπεφταν πάνω στὸ χιονισμένο δρόμο, γιὰ νὰ μὴν ἐξανασηκωθοῦν ποτέ πιά.

Ὁ φοβερός αὐτὸς χειμῶνας ἐξέσπασε ἀπὸ τὴν πρώτης ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου. Ἡ θερμοκρασία ἄρχισε νὰ κατεβαίνει μὲ ἐξαιρετικὴ ταχύτητα καί, μ' ὅλο πὺν δὲν ὑπῆρχαν θερμόμετρα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 25 καὶ 40 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μῆτρον.

Ἡ Μάγχη εἶχε σκεπασθῇ ἀπὸ ἕνα παχύτατο στρώμα πάγου καὶ τὸ ἴδιο εἶχε συμβῆ σὲς νότιες ἀκτὲς τῆς Γαλλίας, πρὸς τὴν Μεσόγειο.

Ἡ ὡμορφία τοῦ γυναικεῖου στόματος ἐνέπνευσε τὰ ῥασιώτερα ποιήματα καὶ τὴν πῶς φλογερὲς ἐξομολογήσεις τῆς καρδίας.

Ἀλλο τώρα χαριτωμένο θέλγητρο τῆς γυναικὸς εἶνε τὰ χέρια. τὰ ὡραία χέρια, ποὺ ἀκορπίζουν τὰ ἐρωτικά χέρια.

Τὰ ὡραία χέρια ἐλκύουν, συγκρατοῦν καὶ φλογίζουν. Ὁ ἄνδρας λάτρευε τὰ γυναικεῖα χέρια, γιὰ τὴν ἀπαλά χάρη τους, ἀλλοτε τὸν παρηγοροῦν καὶ τὸν ἐκκουράζουν κ' ἄλλοτε τὸν σαυνεύουν, τὸν μεθοῦν καὶ τὸν ἀναστατώνουν...

Τὸ ρομαντικὸ χεῖροφιλήμα ἦταν γιὰ τοὺς ἄνδρες ἕνα «χάδι τῆς ψυχῆς» κλειμένο μετὰ τὰ χείλη ἀπὸ τὸ λεπτὸ καὶ κάτασπρο χέρι μίας γυναίκας.

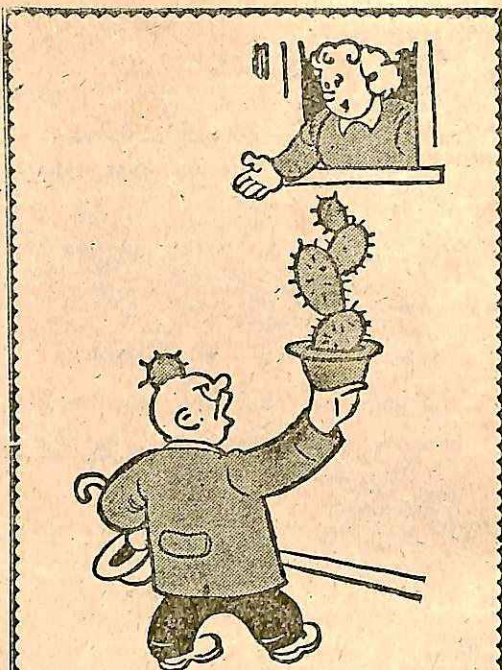
Ὅσο γιὰ τὰ γυναικεῖα μάτια, ποῖα εἶνε τὰ πῶς ὡμορφα;

Τὰ μαῦρα μάτια, λόγου χάριν, λάμπουν περισσότερο ἀπ' ὅλα! Ἔξερουν νὰ κατακλύουν καλύτερα, μὰ καὶ νὰ κάνουν τὴν μεγαλύτερη καταστροφὴς. Δείχνουν καρδίαν, πῶς ζωνεῖ καὶ πῶς ἀστατῇ.

Τὰ μαλὲ μάτια ὡστόσο κρατοῦν καλύτερα τὴν κατακτῆσιν τους. Μία γυναίκα μὲ μενεξεδένια μάτια ἔχει τρυφερὴ κ' ἀφροσιωμένη καρδιά. Τὰ μαῦρα μάτια πετοῦν φωτιὲς καὶ τὰ γαλάζια γλυκεῖς λάμψεις. Τὰ μαῦρα δείχνουν τὸ πνεῦμα μίας γυναικὸς καὶ τὰ γαλάζια καθρεπτοῦν τὴν ψυχὴ τῆς.

Ποιὰ εἶνε λοιπὸν ἡ ἀξία τῆς γυναικεῖας ὡμορφίας; Οἱ φιλόσοφοι στὸν ἔρωτα ἴσπαν οἱ συνηθίζουν νὰ λένε: Τὰ κορίτσια εἶνε χρυσάφι, οἱ παντρεμένες ἀσημί, οἱ χήρες μπακίρια καὶ οἱ γῆρας σκουρασμένοις τενεκές.

Ἀπὸ τὸ περίφημο «Βιβλίο τῆς Ἀγάπης» τοῦ Ἀνρὺ Μπαμπὼν]

— Αὐτὸς ὁ κάκτος ἐπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι μου!
— Εἶσθε πολὺ εὐγενής, κύριε, ποὺ μοῦ τὸν φέρατε.

Μεταξὺ συζύγων:

— Λοιπὸν τὸ φαί δὲν εἶνε ἀκόμη ἔτοιμο; Τότε πιναῖν νὰ φάω στὸ ἐστιατόριο.

— Περιμένε δέκα λεπτά, καὶ μὲναι!
— Κι' ἂν περιμένω δέκα λεπτά μήπως θὰ εἶνε ἔτοιμο;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ ἐρθω κ' ἐγὼ μαζί σου.

Ὁ τρομερότερος χειμῶνας τῆς Εὐρώπης

Ἡ ἄμαξα μετὰ τὸ φορτίο τῶν νεκρῶν

Τὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας εἶχε σκεπασθῇ κ' αὐτὸ ἀπὸ πάγο καὶ ἑκατοντάδες ἱστιοφόρων καὶ μικρῶν πλοιαρίων ἔοψαν ἀπὸ τὴν πῆσι.

Ἐπὶ δύο περίπου μῆνες, ἀπὸ τὴν ἀρχὴς Δεκεμβρίου ἕως τὰ τέλη Ἰανουαρίου, τὸ χιόνι δὲν ἔπαυε νὰ πέφτῃ οὔτε μιά στιγμὴ. Τὰ ποτάμια εἶχαν παγώσει ὅλα κ' ὅταν τὴν ἀνοιξὴ ἔλθωναν τὰ χιόνια, ἡ δυσωμία ποὺ ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ φορτισμένα φάρια ποὺ εἶχαν συσσωρευθῇ στὸ βυθὸ τῶν, ἦταν ἀνυπόφορη. Τὸ ἴδιο εἶχε γίνῃ καὶ σὲς λίμνες.

Στὸ Παρίσι, οἱ ἄνθρωποι ἐπεφταν νεκροὶ στοὺς δρόμους καὶ ἔμεναν ἀταφοὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, γιὰ τὴν κανεὶς δὲν πῆγαινε νὰ τοὺς σκεπάζῃ. Στὸ τέλος, τὸ χιόνι ποὺ ἐπεφτε ἀδιάκοπα τοὺς σκέπαζε μετὰ τὸ ὀλόλευκο σαβάνο του. Κοντὰ στὴν ἐκκλησίαν τῆς Νότρ-Ντὲμ, ἡ στέγη ἐνὸς σπιτιοῦ δὲν μπόρεσε νὰ ἀντέξῃ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ πάνω τῆς καὶ κατέρρευσε καταπλακνύοντας μιά ὀλόκληρη οἰκογένεια ἀπὸ ἑνδεκα άτομα.

Ἡ κατάσταση ἦταν ἀκόμη χειρότερη στὴν Ὀρεινὴ, ὅπου ὀλόκληρα χωριά εἶχαν ἐξαφανισθῇ κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι.

Σ' ἕνα μικρὸ σταθμὸ κοντὰ στὰ σύνορα, τριάντα ἐπτά ἄνδρες καὶ δύο ἀξιωματικοὶ βρέθηκαν νεκροὶ μέσα στὸ θάλαμο ὅπου κοιμόνταν. Ἐξῆς ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σταθμοῦ, ὁ φρουρὸς ἔσπεκε ἀκίνητος, μετὰ τὰ πόδια χιμμένα ὡς πᾶν ἀπὸ τὸ γόνυ μετὰ στὸ χιόνι. Ἡ ἐξοφλομένη του εἶχε κρυθῇ μέσα στὸ στήθος του καὶ τὸν κρατοῦσε στὴν θέσι αὕτη, σὰν νὰ ἦταν ζωντανὸς ἀκόμη!

Οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ὅτι οἱ θερμομέτρους ἦταν ἀνίκανες νὰ μετρίσουν τὸ τρομερὸ αὐτὸ κρύο. Τὸ αἰθερὸν ποὺ ζεσταίνονταν, ἀλλ' ἡ θερμότης μόλις ἔφθανε σὲ ἀπόσταση ἐνὸς μέτρου ὀλόγρη. Μέσα στὸ ἴδιο τὸ διώκτιο, τὰ πλῆθνη ἀγγεῖα μετὰ νερὸ ἔοπαζαν, γιὰ τὸ νερὸ αὐτὸ γινόταν ἀμέσως πάγος.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχασαν κατὰ τὴν τραγικὴ αὕτῃ περίοδον τὴν υἱὲς καὶ τὰ πτερύγια τῶν αὐτῶν τους ἀπὸ κρυοπαγήσας, ποὺ ἐξελεχτοῦσαν γρήγορα σὲ τοπικὰς γάνυγρινες.

Στὴ βορειοδυτικὴ Γαλλία δὲν εἶχαν ἀπομείνει οὔτε ἕνα δένδρο. Εἶχαν ὅλα ἐξαρθῇ. Καὶ τὸ ἴδιο εἶχε συμβῆ καὶ μετὰ τὴν διάσπαρση σπορῶν. Ἐτοί, ὅταν πέρσας ὁ τρομερὸς αὐτὸς χειμῶνας, ἐξέσπασε ἕνας φοβερός ἡλιός, ποὺ συμπλήρωσε τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς.

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ 1946

Ἰανουάριος

Στὸν Ὑδροχρόνον βρίσκεται ὁ ἥλιος καὶ φέτος, κ' ὁ... Ὑδροχρόνος βρίσκεται μετὰ στὸ κρασί ἀνέτως. Πλούτος καὶ καλοπέρασι, παντοῦ ζωὴ καὶ κόπτα, ἀφαστὴ πολυτέλεια, τρυφὴ καὶ εὐτυχία.

... Λίρες σπερλίνας ἀφθονες μὰς στέλνει ἡ Ἀγγλία κατὰ τὸ εἰσθότα!

Δριμύς χερσὶν ἐπικρατεῖ μετὰ ψυχὴ καὶ πλημύρας, ... πτωχὸν κίωνων καὶ βροχῶν καὶ... ἀνοδὸν τῆς Ἥρας. Οἱ Τρεῖς Μεγάλοι συζητοῦν μ' ἀπόλυτη ἐχεμύθεια καὶ μετὰ διπλωματία.

καὶ πρόκειται νὰ μὰς δοθῇ... Συμμαχικὴ βοήθεια κ' οἱ καπνιστὰ νὰ πάρουνε τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Φεβρουάριος

Ἀπ' τοὺς Ἰχθεῖς ὁ ἥλιος αὐτὸν τὸν μῆνα γνέφει καὶ τὸν ἰκθύων ὁ τιμὴς εὐρίσκονται στὰ... νεφί! Ἀρχίζον οἱ Ἀπόκοπες, ἀλλὰ τὴν τὴν γυρεύετε τὴς φτείνες ἀποκοπὲς κανεὶς δὲν μαθαρεύεται.

Ἐν τούτοις βλεπείας στὰς ὁδοὺς, μεγάλα καρναβάλια, γιὰ τὴν ῥοχὰ, παμπολλοὶ, τῆς... ὁ ὕψος ἔχουν βάλει. Τὸν «μπαλ-μασκέ» καὶ τὸν χορὸν ἐπικρατεῖ συνθήσια καὶ βλέπουσ' ὅλοι γενικῶς κατάστασι βελτία, διότι περιμένουμε... Συμμαχικὴ βοήθεια κ' οἱ καπνιστὰ νὰ πάρουνε τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Μάρτιος

Εἰς τὸν Κριὸν ὁ ἥλιος γυρίζει τακτικά, καὶ ὁ κριὸς σὲς... τέσσερις χιλιάδες τὴν ὁκταί! Τὸν «μάρτη» κάθε δεσποινὴς φορὰ σὰν τότε ὁκταί γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ λευκὸ κ' ἡμῶς τῆς χρώμα.

Ἀλλὰ καὶ πλείστοι ἀρχηγοὶ κομμάτων τὴς μῆμουνται γιὰ τὸ εἶναι Μάρτιος καὶ ἔσονται ἀκρότητα καὶ λαῦροι κ' ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γούν, οἱ πῶς πολλοὶ τοὺς, μαῦροι! Οἱ χῶρες βελτιώνονται κ' εἰς ὅσον κούρτινθια τῆς κρίσεως γυρεύουμε ἀκόπως τὴν αἰτία καὶ πρόκειται νὰ μὰς δοθῇ... Συμμαχικὴ βοήθεια κ' οἱ καπνιστὰ νὰ πάρουνε τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Ἀπρίλιος

Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς Ταῦρον πλήρην μένους πὺν συμβολίζει, φυσικά, καμπόρους... παντρεμένους. Τὴν πρῶτην τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, ἡ πῶς... Πρωταπριλιά, δὲν βρίσκεται στὴ χώρα μὰς κανεὶς χωρὶς δουλειά, ἀκολουθοῦν διανομὲς ἡ μιά μετὰ τὴν ἄλλη καὶ γίνεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ λαμποῦ καὶ τοῦ Ράλλη.

Οἱ ἐφημερίδες παύουν νὰ γράφουν παραμύθια, οἱ ἔλληνες πολιτικοὶ μονοιάζουν σ' ἄλθθεια, καί... μὴν τὸ πῆτε κανέναν - καὶ γιὰ κῦττα κ' ἐμυστήριον!

καὶ κλεινεται περίληψιν εἰς μοναστήριον. Δὲν γίνεται εἰς βάρος μὰς καμμία κακοήθεια μὰς ἐρχονται ἀναριθμητὰ μετὰ τρῶφιμα φορτία, θὰ μὰς δοθῇ ὀριστικῶς... Συμμαχικὴ βοήθεια κ' οἱ καπνιστὰ νὰ πάρουνε τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Μαῖος

Εἰς τοὺς Διδύμους βρίσκεται ὁ ἥλιος συχνὰ πὺν σκέει μετὰ τοὺς ἔλληνες δὲν ἔχουνε μεγάλη, γιὰ τὴν... διδύμους, σήμερ, κανέναν δὲν γεννᾷ, ἐφ' ὅσον διατρέφεται μετὰ... σούπα τοῦ μπακάλη.

Προβάλλει ὁ μὴν τῶν λουλουδιῶν ποὺ σὲ μεθοῦν μ' ἀρώματα, καὶ θέλγει κάθε θαυμαστήν καὶ λάτρην τοῦ ὡραίου, θαμψώνουνε τὰ μάτια σου ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρώματα κ' ἡ φύσις ἡ... ῥολύχρωμος θυμίζει... Παναγὸν δέου.

Τὸ Μάη τρέχουμ' ὅλοι μὰς νὰ πιάσουμε μετὰ φούρια, πὺν τὸν γιορτάζουμε, σύγχρονα μετὰ καὶ τὰ... αἰδούρια. Κι' ἐφ' ὅσον ἔχουμε κ' εἰς τὴν ἴδια τὴν συνθήσια καὶ τῆς... γαδούρο-ὕπομονος κρατᾷμε τὰ πρωτεία, καὶ φτάει περιμένουμε... Συμμαχικὴ βοήθεια καὶ νὰ δοθοῦν στοὺς καπνιστὰς, τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Ἰούνιος

Εἰς τὸν... Καρκίνον βρίσκεται ὁ ἥλιος καὶ πάλι καὶ γίνεται στὴν πόλιν μὰς πανηγύρις μεγάλη, γιὰ τὴν Κυβερνήσεως σημαίνει τὴν γιορτὴν ποὺ τὸν διέπει ἀπάθεια καί... Καρκινοβατεῖ!

Ἡ «βρομὰ» ἀνακαλύπτεται κ' ἀπὸ τὴν Σουηδία κ' ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα μὰς ἐρχονται ἀπὸ κεῖ, ἐλπιδες ἔχουμε κ' εἰς, αὐτὸν τὸν μῆνα ἴδια, νὰ πάρουμε, κατ' ἄτομον, μιά... βόμβα ἀτομικὴ!

Ἡ ζέσις ἡ ἀθηναϊκὴ καὶ πάντα πυρπολεῖ κ' οἱ Ἀθηναῖοι θύματα γίνονται τὸν ἥλιου. Ἀνάβουνε τὰ αἵματα, τρελλαινόνται πολλοὶ, αὐξάνουνε οἱ τροφίμοι παντὸς φρενοκομείου, μετὰ ἄλλους λόγους ἡτοί.

πλῶρη βάζ' ἡ πρωτεύουσα γιὰ τὸν Δρομοκατῆ! Ἀπέρχεται κ' ὁ μὴν αὐτὸς κ' εἰς ὅσον ὄντα πλῆθια, νομίζουμε πῶς ἔχουμε καλὴ διπλωματία κ' ἐλπίζουμε νὰ πάρουμε... Συμμαχικὴ βοήθεια καὶ νὰ δοθοῦν στοὺς καπνιστὰς τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Ἰούλιος

Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται στὸν Λέοντα θορρῶ κ' εἰς τὴν πὺν μένουμ' ἐρῶν οἱ μὴ στωχὴ λωρίδα μετὰ... ὕποσχεσις διαρκὲς περναίμε τὸν καιρὸ καὶ παίρνουμε τοῦ... Λέοντος, οἱ ἄλλοι, τὴν μερίδα! Οἱ Τρεῖς Μεγάλοι πρόκειται νὰ συμβεθεθοῦν καὶ πάλι γιὰ νὰ μὰς κοπανάσουνε τὴς ἴδιες ὑποσχέσεις των κ' ἐκλέγουν γιὰ διάσκησιν τὴν ζέσις τὴν μεγάλη γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύσουνε νὰ... ψυχραθοῦν οἱ σχέσεις (των).

Συμμαχικὰ μὰς πρόσωπα, γνωστὰ μὰς κ' ἐπιστήθια ὑπόσονται τὴ χώρα μὰς νὰ κάνουν πάλι ἀρτία κ' ἐλπίζουμε νὰ πάρουμε... Συμμαχικὴ βοήθεια καὶ νὰ δοθοῦν στοὺς καπνιστὰς τσιγάρα μετὰ... δελτία!

Αὐγουστος

Εἰς τὴν Παρθένον βρίσκεται ὁ ἥλιος ξανά, ὅν καί... παρθένον σήμερ, δὲν βρίκει πουθενά. Ὁ Χίτλερ, διαδίδεται, πῶς ζῇ στὴ Γερμανία, κ' ἀπὸ τὸ Ρώτερ φέρεται κ' ὡς φέμμα. Ἀναλαμβάνουν οἱ κορποὶ τὴν βιομηχανία μὴ κ' ἔχουν τὸ προνόμιον κ' αὐτοὶ νὰ πίνουν... αἶμα!

Ἐπὶ τῶν Συμβούλων τακτικῶς συγκαλεῖται ὅν καὶ συνήλθε τρεῖς φορές, πρὶν ἀπὸ μέρους λίγες καὶ μετὰ σπουδαία, πρὸ παντός, ζητήματα ἀσφαλείας καθ' ὅτι μῆνας Αὐγουστος κ' εἶνε... παχεῖς ο

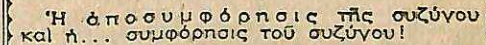
Περπατούσαν γρήγορα, φώναζαν, μιλούσαν. Αναγκάστηκε κι αυτός να περπατήσει.

τοχρονιά, όταν η ζωή θα ξαναπαιρνε τον ήσυχο και μονότονο ρυθμό της, το συνηθισμένο και γνώριμο του ρυθμό, το ρυθμό που είχε κάθε μέρα...

Τὰ μεγαλύτερα συγγραφικά δικαιώματα για την κινηματογράφηση ενός φιλολογικού έργου ήταν οι 250.000 δολάρια, που πληρώθηκαν στις 10 Μαρτίου 1945 για το μυθιστόρημα «Ένα λιοντάρι στους όρμους» του Άντρια Λονγκσέτ.

δὼν! Οἱ ἄνδρες χαρίζε-
σθε δέρματα θηρίων, κοράλλια,

ὅτι καὶ οἱ ἄγριοι τῆς
ἔθιμο τῶν μποναμά-
στις γυναῖκες τοὺς
κ.ἀ. Σὲ μιά φυλή μὰ- κά

του νέου "Έτους να πεθάνη
 ὥση ὥρα!
 Μπορο παλιν ἔθιμο, ἀλλὰ
 στήν δύσκολη ἐποχή μας.

11

Το δόρο του καινούργιου χρόνου

Η Αίσα ζήτησε άρρα. Την περασμένη νύχτα ήτανε κάπως στο σπίτι. Στις δώδεκα σβύσανε τα φώτα, κι' όταν τα ξαντάναμε, ο καινούργιος χρόνος είχε γλυστορήσει ανάμεσα τους, προσκάλεστος μ' α καλωσορισμένος: «Χρόνια πολλά...». «Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος...». «Ευχέ...». «Υστερα, λικέρ, γλυκά. Η ζέση ήτανε πολλή εκεί μέσα. Έξω ο βορρής φυσούσε. Έγινε ένα τραπέζι για σεμινι-ντέ-φρ. Κι' όλοι δοκίμασαν την τούχη τους.

Η Αίσα κέρδισε. Μπροστά της μαζεψήκανε εκείνη τη νύχτα ένα σορό μάρκες.

Κατά τις τεσσερεσήμιση κερδήθηκε απ' το τραπέζι κουρασμένη. Οι μαζεμένες μάρκες της γεμίσανε ένα μαντήλι. Ένας υποχρεωτικός κύριος είχε την υπομονή να τις μετρήσει, και την ενόχλησε να τις εξαργυρώσει. Η Αίσα τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και πέταξε αδιάφορα τα λεφτά στο μάρμαρο του μπουφέ. Κι' ύστερα, κουρασμένη, μέσ' στη βόλη αμύσησας των ταγιέρων, ζοζιμώθηκε άρκατα απ' το λικέρ κι' από την έννοια της τούχης, μισόκλεισε τα μάτια της και παραδόθηκε στη μολασκιά άγκαλιά της αναπόλησης.

Ζούσε μόνη της τώρα, δυο χρόνια απ' τη μέρα που πεθάνε ο άντρας της. Ο άντρας της... Την είχε πάρει, μικρούλα, παιδί σχεδόν, στη βουνοειδή άγκαλιά του, και την είχε γεμίσει λεφτά και γέλια φιλά... Ητανε πολύ πλούσιος. Άντικε στους προνομιούχους της ζωής, που γι' αυτούς τα ψεύτικα δόντια, τα υπερτροφικά μόνυ-λα κι' η φάλκας, γίνονται προτερήματα γιατί πλασιώνονται απ' τη βελική λαμπή του χρυσάφι... Η Αίσα είχε το αναί, όχι γιατί την είχανε βαρύνει τα λεφτά, μα γιατί την είχε πέσει η σκληρή ανάγκη του σπιτιού της: Ο πατέρας της την παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια να δεχθεί αυτό το γάμο «αγοραστική» τον έλεγε μέσα της η Αίσα... γιατί μόνο με τα λεφτά του «γομπρού» του — που δεν ήτανε και πολύ μικρότερος απ' τον πεθερό του — θα μπορούσε να γλυτώσει απ' τη χρεωκοπία, κι' ίσως απ' τη φυλακή... Κι' η Αίσα, κλεινόντας τα μάτια και σφίγγοντας τα χείλια της, παραδόθηκε δέσμι στην ανάγκη.

Κι' όμως... πόσο είχε αγαπήσει η Αίσα... Μαζί μ' έναν άλλο είχε γνωρίσει τη ζωή και τη μοναδική χαρά της, που κλεινέται δηλ σ' ένα ευτυχισμένο φίλ γάμο που πόθο και λατρεία... Μαζί του είχε δημιουργήσει τα δειρά που δίνουν φέρτα στους ανθρώπους, Μαζί του είχε ποθήσει να ζήσει και να πεθάνη... Μα ο Νίκος ήτανε στωικός. «Ήτανε μόνο πλούσιος σ' αίσθημα», μ' άλλοιμονο, τα αισθήματα δεν εξαργυρώνονται ποτέ... «Θα δουλέψω σκληρά, για να σε κάνω ευτυχισμένη...», «Θάμει ευτυχισμένη και φτωχή, κοντά μιά Πρωτοχρονιά». «Ονειρο!...», «Μαζί, άγκαλιασμένοι, την είχανε περάσει τους διαθρόνας. Με την πείρα της σκηνοθεσίας που έχει, κανόνισε όλες τις λεπτομέρειες των τελετών στις οποίες λάμβαναν μέρος ο Περόν, Κάθε καλλιτεχνική κίνηση της Αργεντινής βρίσκεται υπό τον έλεγχό της. Ένοιωθε παλίζ η ίδια σ' όλα τα φίλ που γυρίζονταν στη χώρα της. Κι' απαγορεύει την εισαγωγή αμερικανικών ταινιών, για ν' αποφυγή το συναγωνισμό των ήθοποιών του Χόλλυγουντ.

... «Αλλοιμονο! Τους χωρίς για γάληνη, ή συναλλαγή, δλ' αυτά τα τόσο άγνωστα και μακροχρόνια απ' την καρ-

διά της, τη ρίζαν στην άγκαλιά ενός άλλου... Το Νίκο δεν τον είχε πιά, δεν το έζηγνε — τί να το πη;... Κι' εκείνος, με την καρδιά του κομμάτια, χάθηκε απ' τη ζωή της, φεύγοντας μακριά απ' την Ελλάδα...

Και περάσανε τα χρόνια. Χρόνια άδεια και βαρειά. Η Αίσα τάχισε σαν αυτόματο. «Άφησε τις στιγμές της να κυλήσουν, να γίνουν ώρες, να συσσωρευτούν σε μέρες, σε μήνες, σε χρόνια... Τον άντρα της δεν τον άπαιτησε ποτέ. Δεν εύρισκε σύμφωνο με την περιφρονεία της να γυρική τον έρωτα, μιά κι' ο έρωτας είχε φύγει μακριά της, πληγωμένος, μαζί με το Νίκο...». «Εμεινε, απλά, πιστή στη θύμησή του. Κι' όταν, ξαφνικά, κάποια μέρα έμειν' ελεύθερη, χήρα, πλούσια, τότε μόνον η καρδιά της χτύπησε με νεανική λαχτάρα: «Αχ, και να μπορούσε να τον ξαναβρεί!...». Να ξαναβρεί στην άγκαλιά του... Να του πη με λυγμούς πως είχε μείνει τόσα χρόνια πιστή, παρβενικά πιστή σ' αυτόν, και πως μόνον αυτός είχε διευθύσει πάντα τη ζωή της κι' είχε ζωρήσει τα όνειρά της...». Να τον εύρισκε... Μα, ποί;... Ο Νίκος είχε χαθεί από χρόνια... Μπορεί να έχει πεθάνει, εκεί, μακριά, στους άγνωστους κόσμους...

Πόσο μικροί συλλογισμοί, την ώρα που ημερώνε, δίπλα στους αδιάφορους ανθρώπους που γεμίζουν τα σαλόνια της, και που κανέναν τους δεν ήτανε ικανός να γεμίσει ούτε μιά γωνίτσα της ζωής της...

Η Αίσα σκώθηκε απ' το κρεβάτι, φόρεσε μιά ρόμπα, και ζύγανε τον καθρέφτη της τουαλέτας της. Το θάμπος, μιάς γκρίζας Πρωτοχρονιάτικης μέρας γλυστορήσε μέσ' από τις βαρείες κουρτίνες. Ξαφνικά, με δέος, η Αίσα πλησίασε τον καθρέφτη. Θέε μου, το άσπρι μιάς τριήρας ανακατευόταν μέσα στους έβένους των μαλλιών της... «Ηταν ο βασικός πρωτόπρος της γενετικής, ποίθε, άσπρι για να της άναγνείλη σκληρά, χωρίς οίκτο, πως τα χείλια ζυγώνανε, πως σε λίγο θα της πνίγανε τα μαλλιά, τη ζωή, την νύχτη...». Μήκε μέσα η καμινέρα, με μιά κάρτα στο δίσκο:

— Αυτός ο κύριος θέλει να σάς δλ... Η κάρτα της έπεσε απ' τα χείρια: «Ο Νίκος!...». Ο Νίκος!... Η καρδιά της χτύπησε σαν τρελή... Με λαχτάρα...

Την ίδια στιγμή η ματιά της έπεσε στον καθρέφτη. Κι' εκεί γαντζώθηκε: «Η άσπρη τριήρα των μαλλιών της πήρε ξαφνικά μιά φοβερή σημασία. Πολλά, πλασίστηκε, υπονομιώτικη με ρυτίδες, κι' έγινε κατάστασι...». Η Αίσα είδε τον έαυτό της γερασμένο. Είσε άκόμα και τον άναμμένο της υπερτροφικό, αζιοθρήνητο, κυρτωμένο απ' τα χρόνια... Θα σχηματίσαν ένα γελοίο γεροντικό ζευγάρι, που μαζί του θα γελοόσε ο κόσμος...

Κύτταξε άκόμα μιά φορά στον καθρέφτη την άσπρη τριήρα — το δάρο του καινούργιου χρόνου... Και, παίρνοντας έτσι θάρρος, είσε βροχιά στην καμινέρα:

— Είν' άδύνατο να δεχτώ αυτόν τον κύριο!...

Σε δυο μέρες, η Αίσα, μέσα στο βαγόνι του έξπρεσ για την Ευρώπη, έπνιγε τους λυγμούς της σ' ένα μαντήλι. «Ένοιωθε καλά, πως τώρα είχε θάψει την καρδιά της, με τα ίδια της τα χείρια... Για πάντα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η φίλη του δικτάτορος

«Όπως ο Χίτλερ, έτσι κι' ο δικτάτωρ της Αργεντινής συνταγματάρχης Περόν έχει κοντά του μιά γυναίκα που τον έπηρεάζει πολύ. Είναι η Εδα Ντουέρτε, ήθοποις, τύπος δυναμικός, θαυματικός, κι' άδιοτροπος. Διευθύνει όπος θέλει τον Περόν, συνεπώς κι' άλόκληρη την Αργεντινή. Ο δικτάτωρ δεν κάνει τίποτα χωρίς τη γνώμη της. Αυτή του υπειδεί χωρίς τη γνώμη της, άντιπάλους του και κυνηπά τους έπηρεσε τους λαούς που έπράκτει ν' άπαγγείλη, η τούλαχιστον τους διαθρόνας. Με την πείρα της σκηνοθεσίας που έχει, κανόνισε όλες τις λεπτομέρειες των τελετών στις οποίες λάμβαναν μέρος ο Περόν. Κάθε καλλιτεχνική κίνηση της Αργεντινής βρίσκεται υπό τον έλεγχό της. Ένοιωθε παλίζ η ίδια σ' όλα τα φίλ που γυρίζονταν στη χώρα της. Κι' απαγορεύει την εισαγωγή αμερικανικών ταινιών, για ν' αποφυγή το συναγωνισμό των ήθοποιών του Χόλλυγουντ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο θάνατος του τελευταίου ανθρώπου

Πώς θα εξαφανισθί η ζωή από τη Γη.

Ο Όλλανδός άστρονόμος και φυσικοχημικός Βαν Τόγκεν είσε ένας από τους πιο πρωτοπόρους επιστήμονες της εποχής μας. Οι περιφημες μελέτες του για τον πλανήτη μας και τη ζωή του παρουσιάζουν ένα συναρπαστικό ένδοιφερόν με τις ζωντανές περιγραφές του και τις επιστημονικές άποκαλύψεις του. Μιά από αυτές λοιπόν, που δημοσιεύθηκε έσάτως στο άγγλικό περιοδικό «Νέοι Καιροί» έχει ως θέμα τον θάνατο του τελευταίου ανθρώπου επί της γης!

Έξηγούν, γράφει ο Όλλανδός επιστήμονας, ότι θ' απλωθί μιά ημέρα η παγερή μοναξιά και η άπείραντη έρημία στον παγωμένο πλανήτη μας. Κανένας άνθρωπος, κανένας κατοικίας κανένα σημείο ζωής! Κάπου, στα βάθη του όριζοντος, πίσω από ένα ύψωμα πάγου, βρίσκεται άκόμη μιά σκηνή. Μέσα σ' αυτήν μερικοί Έσκιμώοι, σκελετωδείς από την πείνα, περιμένουν τρέμοντας από τη φρίκη το θάνατο. Το θάμπος φως ενός ήλιου κόκκινου και κρύου δίνει μιά τραγική όψη σ' αυτό το έφιαλτικό θέαμα...

Ετοι ζωντανίζουν με τη θερμή φαντασία τους οι μυθιστοριογράφοι μας έξηγεί ο Όλλανδός επιστήμων, τη μεγάλη τελικά σκηνή του δράματος της ανθρώπινης, της τελευταίας ημέρας του ανθρώπου πάνω στη γη. Ο ήλιος δεν μπορεί πια να λυώση τους πάγους που σκεπάζουν τον πλανήτη μας και το φως του μοιάζει με τις τελευταίες ανάλαμπες της δύσεως. Σε λίγο θ' απλωθί η αιώνια νύχτα του θανάτου.

Ε λοιπόν, δεν πρόκειται να συμβη ποτέ κάτι παρόμοιο. Ο ήλιος θα λάμψη στον στερωμένο με πιν αναλλοίωτη δύναμι του και θα εξακολουθή να είναι πηγή ζωής, όταν θα φθάσει η τελευταία ημέρα της ανθρώπινης. Μα και τότε, οι άκτινες του δεν θα φωτίζουν άπάνω στη γη άπέραντες εκτάσεις σκεπσμένες από τα χιόνια, αλλά πανύψηλους ούρανοζυγους σ' έρημες πόλεις.

Στα μεγάλα εργοστάσια θα δουλεύουν άκόμη οι πολύπλοκες μηχανές με τη δύσπνοια του άτόμου. Η κινητήριος δύναμης θα παράγεται σε κολλοσοία κλίμακα και το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός, η άτομική ένέργεια θα συνκεντρώνονται σε συσσωρευτές. Νύχτα και μέρα θα συνεχίζεται η κάτασκευή κάθε είδους έμπορευμάτων σε άφάνταστες ποσότητες και τα φορτηγά αυτοκίνητα, που θα όδονυγνται με άκτινες, θα μεταφέρουν άθρόονα τα έμπορευματα στα υπερπλήρη καταστήματα. Τα πάντα θα εξακολουθούν να κινούνται με πυρετώδη ρυθμό για να ικανοποιηθούν οι άνάγκες διακατομυρίων ανθρώπων...

Μα στους ούρανοζυγους, στα μέγαρα και στα πάρκα των μεγαλυπόλεων θα βασιλεύη η σιωπή, θα είναι έρημα όλα τα γιγαντιαία οικοδομήματα, σαν μιά φοβερή καταστροφή ή μιά τρομακτική έπιδημία να έξωτισσε όλους τους ανθρώπους. Άδικο θα προσγειούνται κάθε τόσο στις ταράτσες των ούρανοζυγών άεροπλάνα, που όδονυγνται με τον άσφύματο κι' άδικο έπίσης κάτω από την έπιφάνεια της γης θα διασχίζουν τις μεγάλες στοές (άτομικά) τραίνα με άστραφτα ταχύτητα, χωρίς όδηγό. Κανείς έπιβάτης δεν θα βρίσκεται στα όχημά τους.

Οι μηχανές λοιπόν θα εξακολουθούν να κινούνται, μα οι άνθρωποι δεν θα ζουν πια. Μερικοί γέροι μόνο θα σβύνουν σιγά-σιγά σε κάποια γιγαντιαία πόλη. Τα μέτωπά τους θα είναι ρυτιωμένα από την άγωνία και τον τρόμο του θανάτου... Καμιά έλπιδα σωτηρίας! Σ' εκείνο το μακρινό μέλλον το άνθρώπινο είδος θα χάση για πάντα την ικανότητα της δημιουργίας νέας ζωής, θα ύποκυψι στην άδυναμία άναπαράγωγής του άνδρος και στη στείρότητα της γυναίκας. Θάρρη ο θάνατος από γεροντική άδυναμία!

Από δλ κι' έκατό χρόνια έχει να σημειωθί μιά γέννησις σ' αυτή την πόλη με τα έκατομμύρια κατοίκους. Στα επιστημονικά εργοστάσια οι «μηχανές έκκολεψών παθών» είσε άρκατες πιά. Δεν μπορούν να στίξουν με τη μέθοδο της (έκτονης) άναρτήσης άνδρια και κορίτσια, γιατί δεν ύπάρχει πια ούτε ένα ώαριο, για να γονιμοποιηθί στις είδικές μηχανές και να γίνη παιδί! Οι γέροι που φυκοορογούν σε μιά γυνιά, θα έδιναν όλους τους θοσσορούς της γης για να βρούν αυτό το πολύτιμο κύτταρο, άπ' όπου θ' άναμψόυσε η σπλή της ζωής. Κι' οι λίγοι εκείνοι γέροι πεθαίνουν ο ένας ύστερ' από τον άλλο.

Ο τελευταίος από αυτούς, που είσε κι' ο τελευταίος άνθρωπος επί της Γης, πρην κλείει για πάντα τα μάτια του, κυττάζει τον ήλιο, που λάμπει όπος πάντα στον ούρανο κι' άκούει τις μηχανές που εξακολουθούν να εργάζονται... «Ετοι, κι' όχι από το πολικό φως, που θα προκάλεση η έλάττωσις της θερμότητας του ήλιου, θα πεθάνη και θα εξαφανισθί από τη Γη το άνθρώπινο γένος.

ΤΖΟΝ ΚΑΡΤΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ 1000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Το 5ο διαζύγιο της Γκλόρια Σάνσον

Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγη από τον άμείλιτο νόμο της άκμης και της παρκαμής. Και στους άστέρες του κινηματογράφου ο νόμος αυτός ίσχυε περισσότερο από όπουδήποτε άλλο...

Αυτή είσε η περίπτωση της Γλώρα Σάνσον. Θα μπορούσε άκόμη να ζή από τον κινηματογράφο και να κερδίη άρκατα. Άλλα διεκδικεί — και ίσως έχει όλο το δικαίωμα να το κάνει, έπειτα από τόσες δόξες που γνώρισε ως σήμερα — τον πρώτο ρόλο παντοτε. Φαίνεται, όμως, ότι οι Αμερικανοί σκηνοθέτες έχουν μερισκε άντιρρήσεις πάνω στο ζήτημα αυτό, γιατί η μεγάλη βεντέτα δεν βρίσκεται πια στην πρώτη της νεότης.

Έτοι, το άμερικανικό κοινό κοντεύει να την έξαφήσει ήθοποις. Άλλα δεν έπαψε ποτέ να παρακολουθεί με ένδιαφέρον τη ζωή της γυναίκας που, παρ' όλα τα σαφώς χρόνια της, μέρισκε άκόμη περισσότερα — έξοκαλούνται να είναι πάντοτε όρατα και ντυμενικά. Και τις τελευταίες έβδομάδες του κοινού διασκεδάσε άρκατα με το καινούργιο διαζύγιο της.

Είσε το πέμπτο στη σειρά. Η Γλώρα είσε παντρευθί τον περασμένο Ιανουάριο έναν πλούσιο Αμερικανό, τον Ουίλλιαμ Μπάρρο. Έτσερες μήνες άργότερα, τον Απρίλιο, έξωρίσαν. Για την άκρίβεια, ο Μπάρρο έγκατέλειψε την Γλώρα.

Μερικοί κοινολ φίλοι προσάθισαν τότε να τους συμβείθουν. Άλλα το πράγμα σιόθηκε άδύνατο. Ο Μπάρρο ήταν άμεταπειστος. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να εξαγορεύη κοντά σ' τη γυναίκα του.

Η Γλώρα ύπέβαλε τότε αίτησι διαζυγίου. Και η δίκη έφθάσε έτσι στα δικαστήρια.

Η ήθοποις κέρδισε τελικά τη δίκη. Άλλα αυτό της σιόχισε πολύ άκριδία και το μόνο που της άπέμεινε ίσως είσε η όμηνη της έπικίνδυνης γυναικείας, που ένας άνδρας θα το σκεφθί πολλές φορές για να πάρη την άπόφασί να την πλάσσει.

Ο Ουίλλιαμ Μπάρρο παρουσιάζθηκε στο δικαστήριο πάνοπλος και έτοιμος να άμυνθί. Όχι γιατί δεν ήταν σύμφωνος στο διαζύγιο, άλλά γιατί δεν ήθελε να έλδοθί ές βάρος του. Ένα τέτοιο πράγμα, έπειδή είσε πολύ πλούσιος, θα είσε ως συνέπεια ότι θα ύποχωροούταν να πληρώση μιά σημαντική άποζημίωσι στην Γλώρα. Και αυτό είσε λόγος να θέλη να το άποφύγη.

Ο δικαστής Τζέφερσον, όταν οι δυο αντίδικοι παρουσιάζθηκαν μπροστά του, περιώρηθηκε να ρωτήση μόνο την ήλικία του Μπάρρο. Η άπάντησι ήταν 52 έτών. «Οσο για τη Γλώρα, άποφύγε να της κόμη την ίδια έρώτησι. Και έτσι οι παληπλές άκροατά έχασαν την εύκαιρία να άκούσουν από το στόμα της την ήλικία της.

Έπειτα, ο δικαστής ρώτησε τον Μπάρρο αν άναγνώριζη ότι έγκατέλειψε τη συζυγική έστια.

— Μάλιστα, άπάντησε άδίστακτα ο Μπάρρο.

— Ποιούς λόγους είχατε γι' αυτό; ρώτησε και πάλι ο δικαστής.

Και, τότε, ο σύζυγος της Γλώρα έξεφενόυσε μιά

άληθινή βόμβα εναντίον της. — Η σύζυγός μου άπάντησε, είσε την άπαίτησι να της δώνη 1.000 δολάρια την έβδομάδα!

Και, για να προλάβη όποιανδήποτε άντιρρήσι, κατέθεσε το κάρνέ των έπιταγών του, από το όποιον άπέδεικνυτο ότι, κατά τη διάρκεια της συντόμου συζυγικής ζωής τους είσε δώσει στη σύζυγό του 17.000 δολάρια.

Η Γλώρα είσε άσμείλει σαν κεραυνόπληκτη. Άλλα σιήλησε πολύ γρήγορα και, άφού συμδουλεύθηκε τους δικηγόρους της, έσπευσε ν' άναγνώριση την άλήθεια του ίσχυρισμού του συζύγου της.

— Αυτό είσε άλήθεια, είσε. Ζητούσα το ποσόν αυτό, γιατί ο σύζυγός μου ήταν σε θέσι να μου τ' άδνη.

Αυτή τη φορά εκείνος που ταράχθηκε ήταν ο Μπάρρο. «Όσο για τη Γλώρα, βρίσκταν τώρα στον καλό δρόμο. Και άρχισε ν' άποκαλύπτει μερικά πολύ ένδιαφέροντα πράγματα για το σύζυγό της.

Το πρώτο ήταν ότι ο Μπάρρο είσε ένα ιδιόκτητο γιγώ, που η συντήρησις του — μισθό προσωπικού, προμήθεια καυσίμου ύλης, έπισκευές κλπ. — του σιόχων όχι λιγότερο από δυο χιλιάδες δολάρια την έβδομάδα.

Λίγοι θα είσε άσφαλώς έκείνοι που δεν έχουν όπ στον κινηματογράφο τον Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ. Οι θαμνένες των κινηματογραφικών άίδωνων δεν ζέσουν καλά, έκείνοι δε που τον βλέπουν για πρώτη φορά τους κάνει βαθεία έντύπωσι η δύναμη φυσιογνωμίας του.

Είσε καταπληκτική η σταδιοδρομία του Μπόγκαρτ. Οι γονείς του ήταν φτωχοί και ζούσαν στην Ν. Υόρκη. Ο Χάμφρεϋ, μικρός άκόμα δεν ήταν άλλο παρά ένας άληπάκος που τρυφονούσε στους δρόμους της λαϊκής συνοικίας όπου κατοικούσαν οι γονείς του. Οι γονείς, διασκεδάζον μαζί του και τον έπαιρναν συχνά στα σπλάχνα τους, όταν είχαν κέρη ν' άκούσουν τις έξυπνες άπάντησεις που τους έδινε άκόμα και στις πιο δύσκολές έρωτήσεις τους.

Όταν μεγάλωσε περισσότερο ο Χάμφρεϋ έγκατέλειψε τους γονείς του και το έριξε στον τυχοδιωκτισμό. Κι' όπως έλοι οι τυχοδιωκτες τράβηξε προς τις δυτικές πολιτείες της Αμερικής. Πέρασε δύσκολες μέρες την περίοδο αυτή, έκανε όλων των ειδών τις δουλείες ως που τέλους κατέληξε ως ύπάλληλος σ' ένα φαρμακείο. Αυτό συνέβη στην πολιτεία της Αϊόβα που γειτονεύει με την πλούσια Καλιφόρνια. Μιά μέρα όμως τσακώθηκε με τον προϊστάμενό του τον έκανε τότε στο έμλο και το άποτέλεσμα ήταν να πάη 1½ μήνα φυλακή. Όταν τελείωσε την ποινή του τράβηξε κατ' ευθείαν για τη κορυφή πόλης Καλιφορνίας το Λος Άντζελες. «Έκει άποφάσισε να γίνω άνθρωπος» έξομολογείται ο Μπόγκαρτ.

Έγινε γκαρόνι έστιατορίου, κάθισε τρία χρόνια στη δουλειά αυτή, δουλέψε σκληρά αλλά παρακούθησε συχνάρονως άνωτερα μισθώματα σε κολλέγιο όπου πήρε το διπλώμα του το 1934.

Κατόπιν κατάρθηκε και προσελήθη ως έκωπντής στον ραδιοφωνικό σταθμό του Λος Άντζελες. Καί έπειδή οι πιθανότητες έπιτυχίας στον τόπο εκείνο είσε άπίστευτα μεγάλες η τύχη δεν άργησε να χαμογέλασε και στον Μπόγκαρτ.

Ο ίδιος ο Τζακ Γουόρνερ, ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρείας Γουόρνερ Μπρόες, τον άκουσε μιά μέρα στο ραδιόφωνο. Και σαν άνθρωπος πεπειραμένος έστειλε στο τέμπρο της φωνής του άγγωνό του σ' αυτόν, σπηκέρ και ζήπσε να τον δλ. Τον άκμιασε τότε στα σπουτήρια της Γουόρνερ και άμέσως του έδωσαν ρόλο σε μιά μεγάλη άστρνομική ταινία.

Το δεύτερο ήταν ότι ζούσε τεράστια ποσά για νεύματα όλων φίλων του, έστέρες κλπ. Μόνον ένα νεύμα που έδωσε τον περασμένο Αύγουστο του σιόχωνε 2500 δολάρια.

Και το τρίτο ήταν πως πληρώνει φόρους μόνο για το ήμισυ των εισοδημάτων του.

Ο Μπάρρο δεν κατάρθηκε να διαψέση τους ίσχυρισμούς της γυναίκας του. Και προθυμοποιήθηκε να συμφύλωθί μαζί της. Άλλα τώρα ήταν η σειρά της Γλώρα ν' άρνηθί!

Ο δικαστής άναγνώρισε, στο τέλος, την αίτησι της ως βάσιμη και έπεφλάχθη μόνο να καθορίση άργότερα το ποσόν της άποζημίωσης, άφού συνκεντρώση τα άπαιρήματα σιόχια για την περιουσία του Μπάρρο.

Έτσι, η Γλώρα κέρδισε τη δίκη. Άλλα, στην πραγματικότητα, βγήκε χαμένη. Γιατί για όλους τώρα είσε η γυναίκα που σιόχωνε 1.000 δολάρια την έβδομάδα. Και μιά τέτοια γυναίκα όλοι την άποφύγουν.

★

Αποκλεισμός του Γιάννιγκς

Ο Έμιλ Γιάννιγκς θα έπαιζε πια το δικαίωμα να παίξη στον κινηματογράφο, γιατί έγινε άρκατα ναζιστικό φίλμ και πήρε έπιχορήγησι από τον Γκαύμπεκ. Το όνομά του βρίσκεται, μαζί με άλλα 833, στον έκτακτο έκκαθαρίσεισι που συνέταξαν οι άμερικανικές άρχές στη Γερμανία και που περιλάμβανει καλλιτέχνες, μουσικούς και συγγραφείς, συνεργάτες του Χιτλερισμού.

★

ΧΑΜΦΡΕΥ ΜΠΟΓΚΑΡΤ

Η καταπληκτική σταδιοδρομία του

Από τότε άρχίζει η μεγάλη καριέρα του Μπόγκαρτ. Η μιά ταινία διαδεχεται την άλλη. Και οι άποδοχές του μεγαλώνουν μέρα με την ήμερα. Το 1938 η Γουόρνερ του ύπογράφει πενταετές συμβόλαιο με 2.500 δολάρια την έβδομάδα.

Όλα αυτά όμως δεν είχαν ικανοποιήσει τον Μπόγκαρτ. Είσε παρόμοιο ότι του έδιναν έκατο κάποιον άνθρωπο που σιγά-σιγά τον έκαναν άντιπαθή στο κινηματογραφικό κοινό όλου του κόσμου. Έκτος από τους φίλους του που πέσαν ποσά καλός χαρακτήρ ήταν, όλος ο κόσμος είσε άρκατος να τον άντιπαθί.

Ένα άλλον γεγονός που σιόχωνε τον ήθοποιον στο Χόλλυγουντ ήταν, και το είσε ποτέ δεν θέλησε να παντρευθί. Έξωρετο το ύπ' αριθ. 1 γεροντοπαλικάρου του Χόλλυγουντ. Και έλατο έπιστευαν πως δεν θα χάρισε ποτέ το χορό του. Ησάα. Και το θαύμα όμως αυτό έγινε. Κι' αίτια του θαύματος ήταν η καινούργια άποκαλύψις της θόδνης: Η Λωρην Μπκακλ. Για τον «άστέρα» αυτό που άποτελεί πραγματικά καλλιτεχνικό φαινόμενο, όπως ο Γκάρμπο και η Νητρικ, σ' αυτό συμφωνούν όλοι οι κριτικοί — θα γράψουμε άργότερα.

Ο παρτενάρ που ύπείσθη για την πρώτη ταινία της Μπκακλ ήταν ο Μπόγκαρτ. Η ταινία αυτή με τον τίτλο: «Να έλκας και να μην έλκας» που άνεβείσε την Μπκακλ και γέμισε όλοκληρό τον κόσμο με τη όμηνη της. Είσε ως άποτέλεσμα να... παύση ο Μπόγκαρτ να είσε γεροντοπαλικάρου. Οι δυο καλλιτέχνες άναμψήκαν με θέλησε να παντρευθί.

Τρελλά. Κι' ο νάμος των υπήρχε ένα από τα λεκά. Οι κακές όμως γλώσσες του Χόλλυγουντ άρχισαν από τώρα να βάζουν σιόχιαματα σχετικά με τον χρόνο που θα κρατήση ο νάμος αυτός, πέρα (όπου) το να βράζουν, όπως και στις ήπιόδωσι ή βίτα νάμος.

Πάντως είσε δεν είμαστε τόσο κακοί. Εύχόμαστε στο νέο αυτό ζευγάρι να ζήση ευτυχώς και στο παρελθόν και στο μέλλον, ό υπέροχο παίζμα τους.

Η τελευταία ταινία του Μπόγκαρτ είσε η «Καζιμπάνκα» με ύπόθεσι κατασκοπευτική, γεμάτη περιπέτειες.

Κινηματογραφικά νέα

Στο Λος Άντζελες, η ήθοποις του κινηματογράφου Ρένα Σάουντερς ζήτουμε το διαζύγιο της. Τα έπιχειρήματα της ήσαν σοβαρά, κι' όμως ο δικαστής έμεινε άπαθής. Επί τέλους, ο δικηγόρος της έκρινε ότι έπρεπε να επέμνη.

— Μήπως ο σύζυγός σας έδεικνυόταν ποτέ εναντίον σας; ρώτησε την πελάτισσά του.

— Μάλιστα, άπάντησε εκείνη, θυμούμαι ότι μιά μέρα μουσπασε στο κεφάλι μιά μπουκάλια του ούισκυ.

Άμέσως ο δικαστής άνασκήρτησε και διέκοψε.

— Άδειαν ήταν η μπουκάλια η γεμάτη; — Γεμάτη, κύριε δικαστά.

— Δεκτή η αίτησις διαζυγίου! δλωση ζωηρά ο δικαστής.

★

Ός τώρα, οι άστέρες του Χόλλυγουντ έδιναν αυτόγραφα τους ή υπογεγραμμένες φωτογραφίες τους. Ένα διαφημιστικό όμως γράφεισ βόηκε κάτι καλλίτερο: Η «βεντέτα» πιέζει τα χείλη της πάνω σε λεπτό μεταξωτό καρτί, στο όποιο μένει ζωγραφισμένο με το κραγιόν της το σκάμα των χελιών της. Κι' έτσι, η Ντόροθ Λάμους ή η Ντεάννα Ντάρντον θα μπορούσαν στο έξης να μοιράζουν με άφθονία στους θαυμαστάς τους... φιλή στο καρτί!

★

Σε μερικά γαλλικά φίλμ χρησιμοποιούνται Γερμανοί «φίγυράν», όχι αίσχλητοι πολέμου άλλα άντιναζιστές και λιποτάκται της (Βέρμαχτ). Όστόσο οι Γερμανοί αυτοί δεν παύουν... να είσε Γερμανοί. Κάποιος απ' αυτούς είσε έμπρος σ' όλους τους ήθοποιούς, μετά το νύρισμα μιάς ταινίας:

— Αν ήξερα ότι το φίλμ θα παρυσίαζε τους Γερμανούς με τέτοια ταπεινωτική όψη, δεν θα δεχόμουν ποτέ να παίζω!

Κι' ο νάμος των υπήρχε ένα από τα λεκά. Οι κακές όμως γλώσσες του Χόλλυγουντ άρχισαν από τώρα να βάζουν σιόχιαματα σχετικά με τον χρόνο που θα κρατήση ο νάμος αυτός, πέρα (όπου) το να βράζουν, όπως και στις ήπιόδωσι ή βίτα νάμος.

Πάντως είσε δεν είμαστε τόσο κακοί. Εύχόμαστε στο νέο αυτό ζευγάρι να ζήση ευτυχώς και στο παρελθόν και στο μέλλον, ό υπέροχο παίζμα τους.

Η τελευταία ταινία του Μπόγκαρτ είσε η «Καζιμπάνκα» με ύπόθεσι κατασκοπευτική, γεμάτη περιπέτειες.

Θεοῦ φώτισι!

Θ' ἀλλάξει ἡ ὄψις τοῦ κόσμου

Ἄλλοτε ἦσαν ἀριστουργήματα μεγάλης ἀξίας

23

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

Πονεμένα διηγήματα

Ήταν το βράδυ του Αγίου Συλβέστρου. Ένας άνεμος πνιγμένος σουρούος. Τα άστρα τρεμούλιαζαν στον ουρανό...

Η Ζοζέτα και ο όρεντ γυρίζαν από το σπίτι τους από τον κινηματογράφο. Έκείνος ήταν νέος φηλός λεπτοκατασκευαστής. Κι εκείνη ήταν φηλή όπως ο όρεντ. Με την πρώτη ματιά, καθώς τους έβλεπε κανείς να περπατούν με τα χέρια ενωμένα μάντεψες πως ήταν έρωτες...

Είχαν αρραβωνιάσει το περασμένο καλοκαίρι και στις αρχές του φθινοπώρου είχαν κι' όλες παντρευτεί. Βρισκόντουσαν ακόμη στο πρώτο στάδιο της ευτυχίας στην πρώτη μέση της αγάπης τους. Γι' αυτό είχαν αποφασίσει να γιορτάσουν την Πρωτοχρονιά στο σπίτι τους μοναχοί.

Μόλις μπήκαν στην φωλιά τους η Ζοζέτα φόρεσε την περ ντεκαλτέ τοσαλέττα της, χτένια με μαλλιά της, έβαλε κοκκινιά στο χέλι της και στολιστηκε με όλα της τα κοσμήματα. Έπειτα πήγε και κάθισε απέναντί στον άνδρα της, μέσ' στην κοινή τραπεζαρία τους.

Τι ώρα είναι; είπατε έτσι μόνοι! του είπε γελαστή ενώ έκοβε το λεμόνι για τα στροφάλια, κι' ενώ ο όρεντ ξεδούλωνε ένα μπουκαλί σαμπάνιας.

Αρχισαν να τρώνε με χάδια, με φιλιά, με γέλια και χαρά, ευτυχισμένοι και σχεδόν αμύλητοι. Τι τα θέλανε τα λόγια; Συννενοούντο με το βλέμμα.

Σαμπάνια, σε μία στιγμή ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας του διαμερίσματος τους. Ήταν ένα κουδούνισμα σύντομο. Κατάπληκτος ο όρεντ σταμάτησε να τρώει και η Ζοζέτα με κάποια έκπρασι άνηψαχίας στο πρόσωπό της παρήγγειλε στο τραπέζι το πούλιόν της.

—Να πάω ν' ανοίξω; ρώτησε ο όρεντ με άπορία μη ξέροντας τι έπρεπε να κάνει. Το χτύπημα έκείνο, άγνωστο γιατί, τους είχε άναστατώσει.

—Να κατέβω ν' ανοίξω; Ξαναρώτησε ο όρεντ.

—Μα βέβαια... πρέπει ν' ανοίξεις του είπε η Ζοζέτα ενώ η έκπρασι του προσώπου της έλεγε άκριβώς τ' αντίθετο.

—Όποιος κι' αν είναι είδε πως στο παράθυρο και ζέρει πως είμαστε εδώ... Κι' έπειτα μπορεί να είναι κανένα τηλεγράφημα...

—Ίσως να συνέβη κανένα δυστύχημα.

Η Ζοζέτα έτρεξε. Έννοιωθε πως η ευτυχία της ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Και είχε έναν άοριστο φόβο πως κάποια στιγμή, από ώρα, σε ώρα, από αυτή η ευτυχία θα γκρεμιζόταν.

Ο όρεντ σηκώθηκε και κατέβηκε ν' ανοίξει. Η Ζοζέτα τον ακολούθησε.

Όταν άνοιξαν την πόρτα είδαν μία κυρία ηλικιωμένη με ρυτίδωμένο πρόσωπο, κι' έλαφρα καμπουριασμένη.

—Τι επιθυμείτε κυρία; την ρώτησε ευγενικά ο όρεντ.

—Να μου επιτρέψετε να μπω μέσα, αποκρίθηκε η άγνωστη, και μπήκε μέσα.

—Μα, κυρία μου άσφαλως κάνετε λάθος στην πόρτα! της φώναξε η Ζοζέτα.

Η άγνωστη κουνώντας το κεφάλι της άρνητικά.

—Εννοώ, κυρία μου, πέννημα ντυρο σκιάζε το μάτι της. Με φωνή συγκινημένη είπε στην Ζοζέτα:

—Συχωρήστε με κυρία!... Εδώ άκριβως στο τέτατο πάμπλα, πρώτο διαμέριονά σας, εδώ θέλω να μπω. Είπατε τι θέλω. Κι' ενώ μία φορά ήμουν νέα μαζί με τον μακαρίτη το σύζυγό μου...

Προνοούσαμε κι' έμεινε όπως σεξ την Πρώμας... Μα τώρα έκείνος είναι... πεθαμμένος πια κι' ενώ μόνη κι' έρημη!... Θα ήθελα να βρισκόμαι μαζί έρημη!... Θα ήθελα, αλλά το νεκροταφείο είναι κλειστό σ' όλη την νύχτα. Γι' αυτό σας παρακαλώ άφ' όλης της δύναμης να με αφήσετε να μείνω εδώ, να μείνω λίγο ευτυχισμένη, να περάσω λίγο μέρα στην κρεββατοκάμαρά μου...

—Όταν έφθασαν εκεί η Ζοζέτα της πρόφερε μόνι.

—Ξαναγύρισαν ύστερα στην τραπεζαρία, στο στόμα τους. Το χαμόγελο και η χαρά είχε σβήσει απ' τα πρόσωπά τους.

Ευτυχώς η άγνωστη δεν έμεινε πολλή ώρα κλεισμένη στην κρεββατοκάμαρα. Έπειτα από μερικά λεπτά γύρισε πάλι εδώ και είπε με τ' αινιγματικό και συνεσταλμένο φωνή της!

—Όταν έφθασαν εκεί η Ζοζέτα της πρόφερε μόνι.

—Ξαναγύρισαν ύστερα στην τραπεζαρία, στο στόμα τους. Το χαμόγελο και η χαρά είχε σβήσει απ' τα πρόσωπά τους.

Ευτυχώς η άγνωστη δεν έμεινε πολλή ώρα κλεισμένη στην κρεββατοκάμαρα. Έπειτα από μερικά λεπτά γύρισε πάλι εδώ και είπε με τ' αινιγματικό και συνεσταλμένο φωνή της!

—Όταν έφθασαν εκεί η Ζοζέτα της πρόφερε μόνι.

—Ξαναγύρισαν ύστερα στην τραπεζαρία, στο στόμα τους. Το χαμόγελο και η χαρά είχε σβήσει απ' τα πρόσωπά τους.

Ευτυχώς η άγνωστη δεν έμεινε πολλή ώρα κλεισμένη στην κρεββατοκάμαρα. Έπειτα από μερικά λεπτά γύρισε πάλι εδώ και είπε με τ' αινιγματικό και συνεσταλμένο φωνή της!

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ πληρώνουν πρώτες

Πείνα, δυστυχία, διαφθορά, έξοδα

—Είπατε παντρεμένος, κύριε; με ρώτησε ο μαίτρ ντ' ότέλ του ντάνονγκ «θέμινο» της Νουρνμπεργκστράσε.

—Τι σας ενδιαφέρει; απάντησε, νευριασμένος λίγο γι' αυτή την άναμξι στην ιδιωτική ζωή μου.

—Αν δεν είσατε παντρεμένος, γι' άπόψε, θα μπορούσα να σας συστήσω κορίτσια καθώς πρέπει, της καλλίτερης τάξεως, που ζέρον ανγκλικά, μουσικά, κάνουν περίφημη συντροφιά...

Τότε μόνο κατάλαβα τι έννοουσε με τ' λέξι «παντρεμένος». Ήμουν, αληθινά, άξιοπερίεργος φαινόμενος, μέσος στο καμπαρέ: Ένας άντρας χωρίς γυναίκα, σε μία πόλη όπου άντιστοιχούν τέσσερες γυναίκες σε κάθε άντρα!

Ήταν η πρώτη μου βραδιά στο Βερολίνο. Πριν καταλήξω στο καμπαρέ, είχα περιπλανηθεί ώρες δολιχλές ανάμεσα στα έρείπια, αναζητώντας μέρη γνώριμα, κυνηγώντας αναμνήσεις ενός μακρινού παρελθόντος. Τα μικρά παιδιά έτρεχαν πίσω μου, φωνάζοντας:

—Θεί!... Θεί!... Σοκολάτα! Τσίκλα! Κι' όταν πετούσα το άποτίσάρο μου, έπεφταν γι' να τ' άρπάξουν.

Είχα μπή στο Ζωολογικό Κήπο — ένα άπ' τους θραύσματα του κόσμου άλλου. Ο λαός εκεί μέσα ήταν κατεστραμμένος, έρημωμένος. Μόνο ένα γέρικο λιοντάρι, με σκυροφωγμένο τριχώμα, τριγυρίζε κουρασμένο μέσος άπ' το περιβάλλον του, κι' ο «Μπουμπύ», ο μοναδικός έλέφας που σώθηκε απ' τους βομβαρδισμούς, άπλωνε μάτια την προσδοκία του στο παιδί.

Γι' να ξεχάσω τη φρίκη που σκροπίζε η καταραμένη αυτή πόλις, κατέβηκα σ' ένα άπ' τα 3-4 ντάνονγκ, που είναι διαρκώς γεμάτα. Οι πελάτες των πίνουν καφέ «έρσζατ», με 20 μάρκα (100 φράγκο) το φλυτζάνι, νερό απολυμασμένο με χλώριο, πρὸς μισό μάρκο το ποτήρι — ο τύφος θερίζει τους Βερολινέζους — και προ πάντων ένα χρωματιστό, υπόγκλυτο, σαρκώ ποτό, που το λένε «μυονντόσσερ» και που είναι νερό στο όποιο έχουν λυώσει ζυγές καρυάλες.

Τα κορίτσια που συνάντησα σ' αυτά τα κέντρα, δεν άνηκουν στον υπόκοσμο. Είναι κοπέλλες καλόν, άριστων οικογενειών, σακτυλογράφοι, υπάλληλοι δικών δουλειών.

Όσο, το 99% απ' αυτές κάνουν συντροφιά σ' όποιον τις θέληση, για όποιοδήποτε χρονικό διάστημα. Άλλες ώρες, μία μέρα, μία βδομάδα... Δεν εξετάζουν άν είναι νέος ή γέρος, άσχημος ή ώριμος. Άρκει μόνο να είναι έξωτος. Προτιμούν πάντως τους Γάλλους, κι' έπειτα τους Άγγλους και τους Άμερικανούς. Οι Ρώσοι έρχονται τελευταίοι. Γι' αυτό τα ρωσικά στρατεύματα είχαν ως προφυλακές τους δυνάμεις άτάκτων, που έβαζόντο ηρωικά αλλά διατηρούσαν τη βαρβαρότητα των πολεμιστών του Τσερνομάρ.

Χάν. Τώρα οι περισσότεροι άπ' αυτούς έχουν γυρίσει στις μακρινές πατρίδες τους, στην Άσία. Κι' ο ευρωπαϊκός ρωσικός στρατός, που κατέχει σήμερα το Βερολίνο, είναι συγχρονισμένος, πειθαρχικός.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στις Βερολινέζες. Κανείς χαλινός, ένθικος, θρησκευτικός ή ήθικος, δεν σταματάει τις γυναίκες αυτές. Είναι έτοιμες για όλα κι' αδιάφορες για όλα. Έχουν χάσει άκόμη και την ψυχή τους...

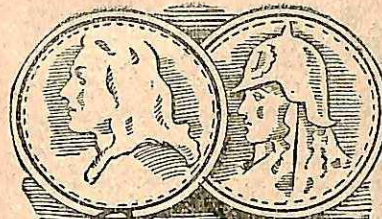
Ολόκληρη η πόλις έχει γίνει ένα παζάρι λευκής σαρκός... Η μάλλον όχι παζάρι, γιατί στο παζάρι υπάρχει πάντα κέρδος, πληρωμή, ενώ οι Βερολινέζες προσφέρουν τα θέληντά τους σ' όποιον ήθελε, για το τίποτε... ούτε καν για ευχαρίστηση, γιατί δείχνουν μία τρομακτική παθητική αδιαφορία. Άν ο συντροφός τους τους δώρη λίγη ψυχή, δυο ταίγαρα, μία πλάκα σοκολάτας, χαμογελουν και τὸν ευχαριστούν. Το ίδιο όμως κάνουν κι' αν δεν τους δώση τίποτε. Θεωρούν άρκητή άνταμιόη τους το ότι τις διαλέξε. Λένε με μετριοφροσύνη:

—Μα γιατί διαλέξατε έμένα, όταν υπάρχουν τόσες άλλες, ώριμότερες;

Έχουν όλες το συναίσθημα της οικογενείας. Μία άπ' αυτές χωρίζει σε τρία μερίδια όσα είχε κερδίσει σε μία νύχτα: Ένα σάντουιτς με βωδινό για τη μητέρα της, ένα πακέτο ταίγαρα για τὸν πατέρα της, δυο τσίκλες για τὴν μικρή της άδελφή.

Τα εγκλήματα της Ίρμας Γκρέζε και των άλλων θαυμάων δυνάμεων των στρατιών συνηθισμένα δεν άφίνουν κανένα να λυπηθεί για το κατόπιν των Βερολινέζων. Οι γυναίκες της Γερμανίας άρρίζουν πρώτες να πληρώνουν το πολεμικό κρέπ της.

ΠΡΑ ΜΠΕΓΚΕ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΖΗΣΑΝ σὸν άνδρα

Η αινιγματική ζωή ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΧΩΛ

Κανείς δεν είχε κατορθώσει να έξηγήση ποτέ τη βαθεία μελαγχολία της κυρίας Ντόροθυ Μώρραϊν Χώλ, γιατί όλοι έκείνοι που την γνώριζαν είχαν κάθε λόγο να πιστεύουν πως η ζωή της θα έπρεπε να είναι πολύ ευτυχισμένη. Ο άνδρας της, ο γερουσιαστής Άντριους Μώρραϊν Χώλ, την λάτρευε και η μικρή Άννι, η κόρη τους, ήταν ένα άληθινό άγγελούδι, που άθαινε κάθε μίση πέρηφση και χαρούμενη.

Όστόσο, οι φίλες της έλεγαν συχνά στη Ντόροθυ:

—Δεν νομίζετε πως η Άννι δεν μοιάζει ούτε με τὸν πατέρα της, ούτε με σας;

Στις έρωτήσεις αυτές, η κυρία Χώλ δεν έδινε καμιά απάντηση. Άλλά έκείνος που θα την πρόσεχε περισσότερο άβαινε κατάπληκτος έμπρός στην τραγική έκπρασι που έπαιρνε, έαφνικά, το πρόσωπό της και που μάταια προσπαθούσε να την κρύψει κάτω από ένα χαμόγελο.

Η έκπρασι αυτή είχε κάτι το σπαρτακτικό. Ήταν σαν η μητερή άσχημή ενός μαχαίριου να χωνύει, έκείνη τη στιγμή, μέσος στο στήθος της και να άνασκαλύνει τα σπλάχνα της.

Μα μόλις κρατούσε μερικά δευτερόλεπτα αυτή η ταραχή. Η κυρία Χώλ ξανάπαινε άμέσως την ήρεμη και μελαγχολική έκπρασι της και κανείς δεν θα μπορούσε να κεντηθή ποτέ ότι έμαθε το μεγάλο μυστικό της.

Γιατί η ζωή της γυναίκας αυτής ήταν ένα συγκλονιστικό δράμα, που το ύπνο σιωπηλά, άόρατα, κατεκλυαί, με μία άξιοπρέπεια, που κινούσε το θαύμασμο και το σεβασμό μαζί, χωρίς ν' άφήνη έκείνους που την περιτοίχιζαν να μαντεύουν την άνεπώτη λύπη της ψυχής της.

Η Ντόροθυ είχε παντρευθεί άπό έρωτα.

Οι γονείς της κι' όλη η οικογένειά της, ήταν φανατικοί όπαδοί του ανθρώπου που έπρόκειτο να γίνη άργότερα σύζυγός της. Άπό μικρή άκόμη, είχε μάθει να θαυμάζει το δημοφιλή πολιτικό, που συγκινούσε τα πλήθη με τις άγορεύσεις του και ένθουσιαζε τους άκροατές του με τις πρωτότυπες και ριζοσπαστικές ιδέες του.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★Όποιος ζητάει φίλο χωρίς έλαττώματα, ποτέ δεν θα τὸν βρη.

★Όποιος παντρεύεται άμορφη γυναίκα, μπαίνει στη σκοτούρα στο σπίτι του.

★Ένας φίλος άξίζει περισσότερο άπό δέκα συγγενείς.

★Γι' να ζήση κανείς ήσυχος, πρέπει νάνε τυφλός, κουφός κι' άλαλος.

★Καλύτερα άσχημα μάτια, παρά στροβός.

★Καλύτερα χαλασμένα δόντια, παρά άδειαν στόμα και στομάχι.

★Ο σύζυγος, όταν βρίσκεται στο δρόμο, έχει μάτια έκάτο, μα όταν βρίσκεται στο σπίτι του, δεν έχει ούτε ένα.

★Όποιος είναι καλός νυιός για τὸν σύζυγό του, θάνε και καλός σύζυγος για τη γυναίκα του.

★Ο πεινασμένος άνθρωπος βρίσκει πὸς πολλές δικαιολογίες άπό έκάτο δικηγόρο.

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Η ΕΥΡΩΠΗ ἀπὸ τὸς Γερμανούς;

Οι τελευταίες διαταγές του Χίτλερ

Οι τελευταίες ειδήσεις άπ' τη Γερμανία μιλούν για ένα κλεφτοπόλεμο που διεξάγεται άπό ομάδες «άντιστάσεως». Πρόκειται πιθανόντα περί έφαρμογής των τελευταίων διαταγών που είχε δώσει ο Χίτλερ πριν από τὴν έξαφάνισή του. Πραγματικά, ο ύψερ είχε καταστρώσει τα σχέδια αυτού του κλεφτοπόλεμου κι' είχε άναθέσει τὴν άρχηγία στον άρχηγό του Γενικού Έπιτελείου φόν Μπράουνχίτς και στον Μάρτιν Μπόρμαν.

Ο πρώτος άπ' αυτούς συνελήφθη, κι' εξακριβώθηκε τότε ότι ο Χίτλερ τὸν είχε διατάξει: 1) να έξαφανισθί τελείως έπί 6 μήνες, 2) στις 15 Δεκεμβρίου ναρθή σε πρώτη έπαφή με τὸς «Βερδολφ» (Λυκανθρώπους), άπλασθί τις άνταρτικές οργανώσεις, 3) να σκηματίσιν σιγά-σιγά ένα καινούριο στρατό άπό φανατικούς έθελοντάς, που θα παρονοχλούσε διαρκώς τὰ στρατεύματα κατοχής, 4) να βρίσκει κατάστρώσει τα σχέδια αυτού του κλεφτοπόλεμου και τὸν Μάρτιν Μπόρμαν. Το πρωτοπαλλικάρου του Χίτλερ.

Ο Μπράουνχίτς είχε άναλάβει επίσης να διατηρήσθι τὴν έπαφή με τὸ έξωτερικό και με τὸς Γερμανούς βιομηχάνους. Γι' αυτό το ζήτημα, ο Χίτλερ είχε διατάξει: 1) να πεισθούν με κάθε τρόπο οι σύμμαχοι ότι ο Μπράουνχίτς, ως στρατιωτικός, είχε διακρίσει κάθε σχέδιο με τὸς έθνικοσοσιαλιστάς και 2) να ξαναρχίσουν να εργάζονται οι Γερμανοί εργοστασιαρχοί, να άποκαταστήσουν τις συνανταλλεγών με τὸ έξωτερικό, να έξασφαλίσουν νέα προνόμια εύρεσιτεχνίας και να ίδρυσουν μυστικά εργοστάσια έρευνών.

Η σύλληψή του Μπράουνχίτς ματαιώσε όλη αυτή την κρυφή δράση του. Έμεινε όμως έλευθερος ο δεύτερος άρχηγός της γερμανικής «άντιστάσεως», ο Μπόρμαν. Που βρίσκειταί αυτός; Σ' ένα προηγουμένον φύλλο μας, γράφαμε ότι διοικεί, μαζί με τὸ Γάλλο πρόδοιό και άρχισάριστα Μ. Ντεα και τὸ Γερμανό στρατηγὸ φόν Μπράιτελ, μία άσχημη άνταρτική ομάδα πάνω στα βουνά του Τυρόλου. Το πιθανότερο όμως είναι ότι δεν μένει μόνιμως εκεί, αλλά κάνει συχνά ταξείδια. Μέσος σε λίγες βδομάδες, φαίνεται ότι έδεσθή στα έξής μέρη: 1) Στὴ Βόρεια Ίταλία, 2) στο Άντερν, 3) στο Τυρόλο, 3) στο Χαφστάιν της νοτίου Γερμανίας, 4) στη Σουηδία, 5) στο Βερολίνο, με τὸ ψευδώνυμο φράντς Μύνερ.

Συγχρόνως, ο Μπόρμαν διατηρεί έπαφή με τὸς ρωσάδες Ναζήδες του έξωτερικού. Λέγεται π.χ. ότι υπάρχουν πράκτορές του στη Σουηδία, κι' ότι σε κάποια έρμηκή τοποθεσία της βορείας Νορβηγίας έχει έγκαταστήσει ένα μυστικό ναζιστικό αεροδρόμιο, με 10 αεροπλάνα μεγάλης άκτίνης δράσεως, έτοιμα διαρκώς ν' άπογειωθούν.

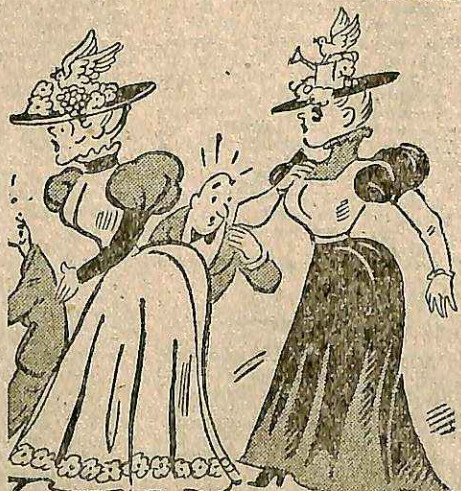
Οι άνθρωπιστικότερες όμως και μυστηριώδστερες όφμες άφορούν τη δράση των Ναζήδων στην Ίσπανία. Διαδοίεται άπλάσθι ότι έχουν κατανοήσει έκεί πολλοί έπιστήμονες κι' άντ'ερα στελέχη του Χίτλεριου κι' ότι προετοιμάζουν μία καινούργια έπιδρομή εναντίον ολόκληρης της Ευρώπης!

Λέγεται ότι οι έπιστήμονες αυτοί εργάζονται πυρετωδώς για τη διάσπαση του ατόμου. Οι έρευνές των δυσκολύνονται άπ' την ύπαρξη σημαντικόν κοισμάτων ουρανίου σε διάφορα μέρη της Ίσπανίας. Τα πειράματά τους γίνονται ίδιως στις περιοχές της Άλμερίας και της Γρενάδας. Οι κωικοί της Άνδουσίας είδαν έπανηλινμένους άπό μακρούς κύματα φωτιάς, αλλά τα απέδωσαν σε υπερφυσικές δυνάμεις ή σε άγνωστα μετεωρολογικά φαινόμενα. Άν έπιτύχουν οι έρευνες αυτές, οι Ναζήδες κι' οι φαλαγγίται του φράνκο θ' άποκτήσουν τὸ μέσος για μία τρομοκρατική έκστρατεία κατά των Ήνωμένων Εθνών, με άποτελέσματα χειρότερα άπ' τὸ φονικόπολεμο! Οι πληροφορίες αυτές για τὸν κίνδυνο που μπορεί να διατρέξη σύντομα η Ευρώπη, προέρχονται άπ' τὸν δημοκρατικό Ίσπανό ύποστράτηγο της αεροπορίας Εμίλιο Χορρέρα.

Άριστώς άποκαλύψαι, προερχόμενα μέσα άπὸ την ναζιστική τρομοκρατική όργάνωση, προσθέτουν ότι ο Μπόρμαν έλπίζει να μωρέρση να χρησιμοποιήσθι τα φοβερὰ αυτά πολεμικά μέσα κατά τα τέλη του 1946.

Έν τὸν μεταξύ οι «Βερδολφ» του Ντεα παίρνουν κάθε βράδυ κρυπτογραφικές διαταγές άπό κάποιο μυστικό ραδιοφωνικό στάθμο. Λέγεται ότι οι νενικές γραμμές των διαταγών αυτών είναι οι έξής: 1) Ά-Μόνον μεμονωμένα σαμποτάζ έπιτρέπονται άπὸ τὸν Ντεα (Η. 765) (Ισως αυτός ο συνθηματικός αριθμός σπένθ' άρχίσουν πρό τὴν 15ης Ίανουαρίου 1946. Σημειώσθι ότι οι άντάρτες του Ντεα δεν είναι οίκοι σώματα, στη ρωσική, στη γαλλική και στην άλβανική άνταρτική άπομάχη.

Τι άληθεύει άπ' όλες αυτές τις διαδόσεις και τις πληροφορίες; Μπορούν άκόμη οι Γερμανοί ν' άπειλήσουν να δώση μία θετική απάντηση σ' αυτό τὸ σύνταγμα έρώτημα.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1946

Τὰ μόδια άρρεθάντα νέα φινιούρινα της Ούνρα.

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΚΑ

14ον

Ποτέ στη ζωή της, τόσα χρόνια που δίκασε στον τόπο αυτό, ποτέ δεν είχε αδικήσει. Αυτό θα μπορούσε να το ορκιστεί και μπροστά στο θεό το θρόνο. Κάθε απόφαση της τη ζύγισε καλά. Κι' η έμπειρία ήταν το πρώτο που έρχονταν στη σκέψη της. Ή σοβαρή, τρεχάλα σκεδόν ουσιολογική της έκανε όλους να τη φοβούνται. Κι' όμως αυτή θ' ανσκαλούπε πρώτη πάντα το έδαφος στο οποίο πού θα τη βοήθωνε να άδωρη τον κατηγορούμενο σε μία δική.

Κι' αυτή, η άδελφή της, τώρα είχε καταδικάσει σε θάνατο έναν άδω.

Ήταν τόσο η ταραχή της, η απόγνωση της, που δεν της πήγε στο νου της να σκεφτεί και να ιδεί τι έκανε η Πάμα στην κάμαρά της. Ίσως όμως, κι' αν το συλλογίζονταν, να μη τολμούσε να πάει.

Πιο πολύ κι' από τη υπέρτατη στροφονύρτι, η κοπέλλα από παρθενική της κρεββάτι. Πιο πολύ κι' από τη υπέρτατη της ένωση, πιά χέρια της και παρακαλούσε:

—Θεέ μου! Μην άρπης να γίνει αυτό το κακό. Μα αν είναι να γίνει, κάνε να πεθάνω κι' εγώ και να μη το ιδώ.

Όταν άκουσε απόλυτη ησυχία στον πύργο, πετάχτηκε όρθη.

—Με το μαυρό, λευκό της νυχτικό, βγήκε έξω στο διάδρομο, μέσα στη νύχτα. Δεν άνηψε φως για να μη προσβεί. Ψάχνοντας με τα χέρια της στο σκοτάδι, κατέβηκε κάτω, τις μαρμαρίνες σκάλες και βρέθηκε στην αυλή.

Απλωσε μπροστά της το κοντάρι του φρουρού.

—Μικρή, αφέντρα, είπα με ύφος θλιμμένο, δεν έχω διαταγή να σ' άφωσω να περάσεις.

—Πρέπει να ιδώ τον άδελφό μου, άποκρίθηκε με ύφος αποφασιστικό η μικρή.

—Μα εγώ θα χρώ το κεφάλι μου.

—Οχι. Εγώ σου δίνω το λόγο μου, δεν κουνήσω το κεφάλι μου ό φρουρός.

—Οχι, μικρή μου, αφέντρα. Έχω γυναίκα και παιδιά ενό. Κι' η δικαιοσύνη μου κανένα να τον ιδώ. Πότε δεν επιτρέπεται σε —Σου ανέφερα τόνομα μου.

—Ναι. Μου είπα: Ούτε και η Πάμα δεν ιδώ τον άδελφό της.

Για μία στιγμή το άαρρος της κοπέλλας κλονίστηκε. Έπειτα όμως, ηλπίσασε.

—Αποφά με, παρακάλεσε με φωνή σπαρτακτική. Είπε άδελφός μου. Τον αγαπώ. Θα πεθάνω. Θέλω να τον ιδώ. Δεν μάς άιδώ, να του μιλήσω. Τώρα πρέπει να τον —Μά, κυρά μου, σου είπα.

—Νά, φώναξε η κοπέλλα, κι' έβγαλε άπ' το τ' αυτιά της τα σκουλαρίκια που της δόσαν. Είπε άληθινά χρυσάκι με σημα σου και τα βρέθηκε να μην πιάσει τίποτα. —Οχι, φώναξε με φρίκη ό στρατιώτης. Άδωρο: Πώς σκεπτεσαι πως μπορείς να με χρώς με! —Ο φώνας η Πάμα. Συχι, δεν θέλω να σε άρωδοκώσω. Μα, κύριε, πιά! Ο θεός να σου άρωδοκώσω. Μα, κύριε, άδω σου, αν μ' άφης να μπω δυο στιγμιού. Άλγες στιγμιές μονάχα. Στο όρκισό μου στην ψυχή που άδω στο θεό!

—Έπρεσε νονατιστή, κι' ύψωσε τα χέρια της ίκετευτικά, σαν να παρακαλούσε το θεό.

Λίστασε ό στρατιώτης, μία στιγμή. —Επειτα, με φωνή βραχνή από τη συγκίνηση φώναξε:

—Άς με βοηθήσει ό θεός. Δεν μπορώ να σε βλέπω να πονάς τόσο. Έλα, πίναντε, μικρή μου αφέντρα. Κι' αν είναι να χρώ τη ζωή μου για σενα κάποιος θα βρεθί να σπλαχνιστή τα παιδιά μου.

Πετάχτηκε όρθη η Πάμα.

—Ευχαριστώ! Ψιθύρισε μ' άγρια χαρά. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το καλό που μου κάνας.

Κι' ενώ ό φρουρός στεκόταν με την καρδιά τρεμάμενη, κατέβηκε τα σκαλοπάτια της φυλακής.

Τό φως του φεγγαριού έπεφτε στο κελλί και το φώτιζε.

Είσε η Πάμα τον άδελφό της πευμένον στο άκυρένιο του στρώμα. Ένας βαρύς χαλκός και μία άλυσίδα του κρατούσαν το ένα του πόδι και το ένα του χέρι δεμένα στον τοίχο.

Στην άρχή, ούτε γύρισε σαν άκουσε βήματα ό Βούλφριν. Με διαταγή σταθήκε η Πάμα. Θέλησε να τον φωνάξει, μα η φωνή της κοβόταν στο λαιμό της, όπως νίενται στους εφιάλτες. Βοδή, νονάτιος κοντά του, κι' άκούμπησε το παγωμένο χέρι της στο μέτωπό του.

Στο άγγιγμα της πετάχτηκε το παλληκάρι, σαν να τον είσε άγγισει φωτιά:

—Πάμα! Ξεφώνισε.

—Βούλφριν!

Άνασκήθηκε το παλληκάρι. Τα μάτια του άσπρωταν άγρια στο μισοσκόταδο. Ή φωνή του άκούγονταν παραξένη:

—Γιατί ήλθες εδώ, Πάμα; Τι δουλειά έχεις έσύ εδώ;

—Άδελφέ μου... άρχισε να λέει η κοπέλλα.

Μα αυτός την έκοψε άγρια:

—Μη με λές άδελφό σου. Δεν το άνέχομαι. Δεν μπορώ να τ' άκούω αυτό από τα χέλια σου.

Λυγμολί άνέθηκαν στα χέλια της κοπέλλας.

—Γιατί, Βούλφριν; Τόσο πιά με μισείς; Μα εγώ πεθάνω από τη λύπη μου για σενα. Ήρθα να μάθω. Πές μου, είσε άληθεια πως θα σε θανατώσουν;

—Είσε, όρεα στο θεό, άλήθεια.

—Τό λές με τόση χαρά αυτό, Βούλφριν. Γιατί; Τόσο μεγάλο βάρος είσε η ζωή για σενα;

—Πάμα, άποκρίθηκε το παλληκάρι με άράνταστη τρυφερότητα, άλλάζοντας τόνο. Καλά έκανες που ήλθες. Θέλω να σου πω λίγα λόγια πριν πεθάνω. Θέλω ενώ θα βροσκώμαι στον τάφο μου να σε νιώθω ευτυχισμένη.

—Ευτυχισμένη, χωρίς έσένα; Ποτέ! Φώναξε με άλυγους ή παιδιούλα.

—Θά παντρευτής το χελί.

—Όπως θέλεις... τραύλισε η δυστυχισμένη κοπέλλα.

—Νά τον παντρευτείς ψιθύρισε ό Βούλφριν άναστενάζοντας. Νά τον παντρευτείς. —Βούλφριν, οι λίγες στιγμιές που θα κουβεντιάσουμε είσε μετρημένες. Μη μιλάμε για μένα. Για σενα πρέπει να μιλήσουμε. Τι θα γίνεις έσύ; Πώς μπορείς να σε σώσω;

—Νά με σώσεις; ρώτησε ό Βούλφριν, κι' έκανε ν' άκούμπησε το χέρι του στοργικά στο γυμνό μπράτσο της μικρής.

Μα πάλι το τράβηξε κι' άναστενάξε βαρεία.

—Είσε άδύνατον να με σώσεις, μικρή μου. Άσε τα πράγματα όπως ήσαν. Μην κλάψεις. Μην κλάψεις πολύ. Μονάχα πότε-πότε να με θυμάσαι μ' άγάπη, και να μη ληστέας αν σ' έκανα να υποφέρω.

—Πάλι για μένα μιλάς, Βούλφριν. Μα

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ψήφος νιξ!

Ρέ, δεν μπορώ να το χυνέ-
που θέλουν ψήφο κι' οι γυναί-
και που χωρίς αίτια
κάνουν μεγάλο σαμπά
και κάθε λαόδικό ζητά
την ίσοπολιτεία!

★

Μ' έχει τσαντίσει τρομερά
η κάθε μια σουσουρά.
που θέλει να ψηφίσει,
γιατί γουστάρει φυσικά
και την κουζίνα και τη
σε μάς να τις άφηση!

★

Ρέ, κοκορόμυαλη γυνή,
μη μου ψώνεις τη φω-
νή (νι
κι' άμέσως συγκεντρώ-
σε τον ψήφο το βιοχί
και δες την τωύλα σου,
(τρελή,
και το νοικοκυριό σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

εγώ θέλω να μάθω. Θέλω να άκούσω από σενα. Ποιό είσε το φταίξιμό σου; Τό φοβερό σου έγκλημα.

Τόν κτύπησε στα μάτια, με άγγελική έ-
θωότητα, με άπόλυτη έμπιστοσύνη για την αθωότητά του.

—Δεν τό ξέρεις τό φταίξιμό μου; ρώτησε ό Βούλφριν δειλά.

—Οχι, Βούλφριν. Πές μου το έσύ. Ότι και να είσε, μη ντρέπασαι και μη φοβάσαι. Πές μου το, σαν να είσαι μανούλα σου.

Έκανε να περάσει τα χέρια της στοργικά, γύρω στο λαιμό του, σαν άληθινή μάνα. Μα ό Βούλφριν τραβήχτηκε.

—Οχι, Πάμα, φώναξε βραχνά. Αυτό ποτέ δε θα τό μάθης. Ούτε από τα δικά μου χέλια, ούτε από άλλον άνθρωπο. Τό φταίξιμό μου είσε από κείνα που μονάχα η νύχτα και τό σκοτάδι, μπορούσε να τ' άκούσουν.

—Τώρα είσε νύχτα και σκοτάδι, είσε γλυκά η κοπέλλα. Έλα, άδελφούλη μου χρυσέ, ξελαφρώσε την καρδιά σου.

—Πάμα, μη με βασανίζεις! φώναξε με έσφονική έξαση ό κατάδικος. Άρεστή φουτούνα έχω στο κεφάλι μου. Μία τρικυμία βράζει μέσα στην καρδιά μου.

—Άφισε με να πεθάνω ειρηνικά. Άλλες δυο μέρες έχω μπροστά μου. Ίσως με ληπθώ ό θεός, ίσως μου δώση κάποια γαλήνη την τελευταία μου στιγμή. Μα, έσύ, να μη ξανάλθεις, τ' άκούω; Και να μη ζητήσεις ποτέ να μάθης τό φταίξιμό μου.

—Βούλφριν! φώναξε η Πάμα σπαρτακτικά. Με δίκωνεις από κοντά σου πάλι; Μα εγώ θάβωλα νάχομαι κάθε βράδυ. Νά κρατώ τό χέρι σου στο δικό μου, να σου γλυκάνω αυτές τις φρικτές στιγμιές.

Έκανε να ριχθεί άπάνω του, να τον καϊδέψει.

—Μη μ' άγγιζεις! φώναξε το παλληκάρι με τρόμο. Μη, Πάμα, αν μ' άναπας, φύγε. Αυτό τό καλό μπορείς τώρα πιά μονάχα να μου κάνεις.

Ψηλαφούτα, όπως είσε κατέβη, άνέθηκε ξανά στην κάμαρά της η Πάμα.

—Έπρεσε στο κρεβάτι της. Δεν ήταν δυνατόν να κοιμηθώ. Τό μυαλό της δούλευε βασανιστικά γρήγορα, κι' η καρδιά της χτυπούσε σαν κανένα μηχανήμα γιγάντιο, που ήταν έτοιμο να σπάσει. Ψιθύρισε:

—Ποιό νάναι τό φταίξιμό του; Ποιό νάναι τό φταίξιμό του; Άν τό μάθαινα αυτό, θα πετύχαινα τη χήρι του.

Αυτή η ιδέα της είσε κολλημένη. Κι' άνάμεσα σε κλάματα και σ' άναφυλλάτα αυτή η ιδέα στριφογύριζε στο μυαλό της όλη τη νύχτα. Μα η άδω της φαντασία δεν μπορούσε να βρή τίποτε. Τι έκανε ό Βούλφριν; Προδοσία, κλοπή, φόνο; Μα όχι, πίστευε τη υπέρτα της πως τίποτε από αυτά δεν είσε κάνει ό Βούλφριν.

Όταν έπληρώσε, άφω άλλαξε δυο λόγια παγωμένα με τη υπέρτα της, ξεκλώφτηκε και κατέβη κάτω, εκεί που ύφαιναν τα κορίτσια.

Ήταν οι έμπιστές της υπηρέτριες κι' ήξερε πως την άγοπούσαν.

Μόλις την είδαν σκώθηκαν με σεβασμό, και ένας ψιθύρος γεμάτος οίκτος πέρασε άνάμεσά τους.

Κάθισε η Πάμα σ' έναν πάγκο.

—Βρενίκη, ρώτησε, έσφονικά, πές μου, ξέρεις για ποιό έγκλημα καταδικάστηκε ό Βούλφριν;

—Η κοπέλλα κοκκίνισε ως τ' αυτιά.

—Συμπάθα με, αφέντρα μου, άποκρίθηκε τραυλίζοντας. Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τίποτε.

—Κι' έσύ, Λάουρα;

—Εγώ; τραύλισε. Όχι, κυρά μου, όχι, όχι...

Κυτάχθηκαν όλες. Ήταν φανερό όμως πως κάτι μάντευαν, κάτι ήξεραν, πως κάτι της έκρυβαν.

—Κορίτσια, είσε η Πάμα, με φωνή τρεμάμενη. Σας καταλαβαίνω. Μου κρύβετε κάτι. Τόση λοιπόν είσε η άγάπη που μου χέτε; Δεν θα μου έμπιστευήτε τό μυστικό που σίγουρα έφθασε σ' αυτιά σας;

—Δεν ξέρουμε, μουρμουρίσαν οι κοπέλλες.

—Άχι βόγγωσε η Πάμα, κρύβοντας τό κεφάλι της στα χέρια της.

Τό βουβό της παράπονο, έκανε τα κορίτσια να δακρυσουν. Κυτάχθηκαν, και ενώ τα μάγουλά τους κοκκίνιζαν, κάτι ψιθύριζαν μεταξύ τους.

—Επ' τέλους η Βρενίκη, είσε:

—Μικρή μας αφέντρα, και ν' άκούσαμε τίποτε, που ξέρουμε αν είναι άλήθεια; Έμεις είμαστε τσιπινές υπηρέτριες. Θα μάς έλεγαν τα πράγματα όπως σταθήκανε πραγματικά;

—Δεν περάζει, την έκοψε η Πάμα με άγνωση. Εγώ θα ξεδιολύνω τι είσε άλήθεια. Πές μου τι άκούω;

—Μά ντρέπασαι. Δεν ταίριαζε σε κείνη κοριτσιάκι να λένε τέτοια λόγια; Λη κοριτσιάκι σκάθηκε. Στάθηκε μπροστά στην κοπέλλα, της έπιασε τό χέρι, και την κτύπησε στα μάτια.

—Εμπράει της είσε, λέγε μου! Άκούω.

της η κοπέλλα. Λέγε πως ό Βούλφριν δικάστηκε για κάποιο άγανή άμαρτωλή.

Την κτύπησαν οι άλλες με τρόμο, και κάποια ψιθύρισε:

—Ότάνει! Σώπα!

—Άγανή άμαρτωλή; ψιθύρισε η Πάμα σαν κεραυνόχτυπημένη. Τι πάει να πη αυτό;

—Νά, κυρά. Μία άγάπη που δεν την επιτρέπει ό νόμος.

Τά γόνατα της Πάλλας λύγισαν. Κάθισε σ' ένα κάθισμα, και τα χέλια της ξανάπαν μπροστά:

—Άγανή άμαρτωλή!...

—Α, αφέντρα, είσε η Λάουρα άναστενάζοντας. Πολλές φορές η άγάπη είσε σταλμένη από τό θεό. Πολλές φορές όμως μάς τη στέλνει κι' ό διάβολος, φαίνεται πως ό διάβολος πλάνευσε τον άδελφό σου.

—Αυτό δεν τό ξέρουμε, πετάχτηκε η Λάουρα. Αυτό δεν τό ξέρει κανένας. Ούτε κι' είσε δυνατόν ποτέ να τό μάθουμε.

—Η Πάμα καθώς τις κτύπησε, τις είσε να κυτάχωνται πονηρά, μ' έκκρασι παράξενη.

—Τό ξέρετε; φώναξε. Τό ξέρετε; Γιατί δεν τό λέτε και σ' έμένα; Πιο πολύ δικαίωμα έχετε έσεις να ξέρετε τα μυστικά του άδελφού μου;

—Κυρά, τις είσε η Βρενίκη κοφτά. Ότι ξέρουμε, στό είπαμε. Τίποτε πιά δεν θα μάθης από μάς.

—Εμείς η Πάμα κάμωσα όρα άνάμεσα τους. Μα όρα και να παρακάλεσε, όρα και να τις φοβέρισε, όρα και να τους έταξε όρα, άλλη λέει δεν άκουσε από τα χέλια τους.

Όταν άνέθηκε πάλι άπάνω σκέφθηκε να πάει να βρή τη υπέρτα της.

—Η δικαιοσύνη μόλις γύριζε άπ' έξω.

—Μάνα, είσε η Πάμα, γρήγορα για να μη την άρπης να σκεφθώ. Ξέρω για ποιό λόγο καταδικάστηκε ό Βούλφριν.

—Η Χίλτρουντ κλώμισε.

—Ξέρεις; ψιθύρισε. Δεν είσε δυνατόν. Δεν μπορεί.

Είσε η Πάμα τα χέλια της υπέρτας της να τρέμουν, την άγωνία στο πρόσωπό της. Έσπασε. Παιδιάτικα, κυτάχοντας την κατάματα, φώναξε:

—Ναι, μάνα, ξέρω. Ό Βούλφριν θα θανατωθώ έπειδή άγάπησε. Είσε λοιπόν τέτοιο μεγάλο έγκλημα η άγάπη;

—Πές μου τι ξέρεις; πρόσταξε η Χίλτρουντ.

—Άπονηρευτή, τις άποκρίθηκε η Πάμα: —Ξέρω πως άγάπησε. Άγάπησε λένε άμαρτωλά. Αυτό δεν μπορώ να τό καταλάβω εγώ. Μα ό,τι και να είσε, είσε άγάπη. Και τώρα που τό ξέρω, στό λέω, άλλη μία φορά ό Βούλφριν.

—Παιδί! ψιθύρισε η Χίλτρουντ. Ύπαρχε πιά μεγάλο έγκλημα παρά η άνομη άγάπη.

—Μάνα, είσε η κοπέλλα. Έδίνω σε μου λοιπόν. Θέλω να μάθω. Είμαι μεγάλη πιά. Είσε άδελφός μου, έχω δικαίωμα να μάθω.

—Άκουσε Πάμα, άποκρίθηκε η δικαιοσύνη, για να δώσω τέλος στη συζήτηση, αν ήξερες τίποτε από αυτό, αν είκες ιδέα, θα κοκκίνιζες για τό θράσος σου να κάπνεις τέτοιες έρωτήσεις έσύ, ένα μικρό κορίτσι.

Έφυγε βιαστικά, άφίνοντας την κοπέλλα, δυστυχισμένη, σαστισμένη.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΛΙΣ

Πέρασε εφιαλτική όλη η ήμερα αυτή για την Πάμα. Πιο εφιαλτική όμως η νύχτα. Ή κούρασι νίκωσε τό κοριτσιάτικο κορίτσι της κι' ό ύπνος ένειρε στο βλέφαρό της. Μα άμέσως άρχισαν οι φρικτές όνειροφαντασίες. Έβλεπε το Βούλφριν όλη την ώρα. Τότε ζωντανό, τότε πεθαμένο, τότε σαν τον βασανίζουν, τότε αυτός να τη βασανίζει, φώναζε στον ύπνο της και χτυπιόταν. Τάκουγε από τό διπλανό δωμάτιο η Χίλτρουντ, μα δεν τολμούσε να έλθη κοντά της να την ηυηνήσει.

Βούλνεν μονάχα τ' αυτιά της πότε-πότε για να μην άκούη την άγνωση του παιδιού της η δικαιοσύνη.

Όταν έπληρώσε, η Πάμα κτύπησε με μάτια άγρια τον ούρνο. Ήταν η τελευταία ήμερα που θα την καίρονταν κι' ό Βούλφριν.

Άγκομαχώντας σαν άρρωστη, πετάχτηκε η κοπέλλα από τό κρεβάτι της.

Μία άλλη ιδέα της είσε πάλι άρρρος. Μόλις έφυγε η δικαιοσύνη, για τη συντηρημένη της έπιστομένη στην περιοχή της, φώναξε η Πάμα τον Γαβρίλη, και τον παρακάλεσε να την συνοδεύει που θα πίναναι στο θεάτρ.

ΣΤΟ ΠΡΟΙΕΧΣΕ: Ή συνέχεια.

ΓΑΜΟΙ

όνης Παναγιωτόπουλος-Μαίρη Άναστασάκη, έτέλεσαν τους γάμους των. Εύχομαι τη ζωή τους γεμάτη χαρά.

Μία μητέρα χωρίς καρδιά

Μία μέρα ό μίστερ Λάιονς, ό καλύτερος άνακρίτης του Κόσκοτον της πολιτείας του Όχαιο, έξέτασε διάφορους μάρτυρες για μία κοινή κι' άσημαντή όπόθεση. Οι άδελφοί Ρίβερς κατηγορούσαν από τους γείτονές τους κάτι υπεξαίρεσης. Οι άδελφοί αυτοί δεν είχαν, και τόση καλή ήγη στο Κόσκοτον και φαίνεται πως ήταν άλήθεια ότι είχαν κατακλέψει τον κόσμο, μα κανείς από τους μάρτυρες της κατηγορίας δεν τολμούσε να προβεί σε άποκαλύψεις, όταν έφτανε μπροστά στον άνακρίτη Λάιονς. Τελευταίος άπ' όλους αυτούς τους δειλούς και τρομοκρατημένους μάρτυρες ήταν κάποιος Τσάρλ Χιούγκς, ένας νέος με ξανθά μαλλιά κι' άδωα παιδικά μάτια, που περπατούσε με δεκανίκια. Ο άνακρίτης, λοιπόν, άποκαλύπτει αυτόν τον άνακρη, που ήταν τόσο συμπαθητικός, έχοντας για μία στιγμή την όποθεσι των άδελφών Ρίβερς και τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον:

—Γιατί περπατάτε με δεκανίκια; Έχετε πέσει θύμα κανενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος;

—Όχι, μίστερ Λάιονς, δεν έπεσα θύμα δυστυχήματος... Απλούστατα, η θεία μου άπεπρήθη να με δηλητηριάσει με άρσενικό!...

Ο άνακρίτης τινάχτηκε σαστισμένος από τη θεία του.

—Τι είπατε; ρώτησε τό μάρτυρα κατάπληκτος.

—Είπα ότι η θεία μου, θέλησε να με δηλητηριάσει.

Κι' έτσι, μ' αυτή την άπροσδόκητη άποκαλύψη, άρχισε να φωτίζεται σιγά-σιγά τό σκοτεινό μυστήριο μιας άλλης όπόθεσης. Ή θεία του Τσάρλ Χιούγκς ήταν άδελφή των Ρίβερς. Παραδόξως όμως, όσο οι γείτονές τους μισούσαν αυτούς τους δυο όπόπτους άδελφούς, τόσο λατρεύαν την άδελφή τους, την έμισσε Γουέμπ, μία τρομακτική γυναίκα, που είχε χτυπήσει σκληρά από τη μοίρα.

Μέσα σε λίγες έβδομάδες η έμισσε Γουέμπ είχε χάσει τό γιο της Έμπερτ και την άμορφη κόρη της Τζόαν!... Ο Έμπερτ, σε ήλικία είκοσι χρόνων, είχε άρραβωνιστή με μία χαριτωμένη νέα του Κόσκοτον. Ήταν ένα άπλο και τρυφερό είδωλλο, που θα κατέληγε σε γάμο. Ή έμισσε Γουέμπ, στην άρχή, δεν ήθελε αυτή την ένωση.

—Ο Έμπερτ είσε μικρός άκόμη... Είσε κάθε τόσο.

Έπειτα όμως όποχώρησε μπροστά στην τραλή άγάπη των δυο νέων.

Στάθηκαν λοιπόν προσκλησεις για τό γάμο, όταν άξανα την παραμονή της στέψης, ό Έμπερτ σπαρτάθηκε κατά γής σπαρτάχοντας από άβάσταχτους πόνους. Ο γιος, παρ' όλη τις προσπάθειές του, δεν μπόρεσε να καταλάβει τι είσε πάθει ό νέος. Κι' έτσι, όστερ' από ένα πολύωρο ψυχολόγημα, ό Έμπερτ πέθανε με τον πιο μυστηριώδη και τον πιο άνηχητό τρόπο. Τη τραγωδία αυτής ό θανάτου, όλοι οι κάτοικοι του Κόσκοτον, με δάκρυα στα μάτια, άκολούθησαν την κηδεία ως τό νεκροταφείο. Έκει, μπροστά στο νεοκαμένο τάφο η έμισσε Γουέμπ λιποθύμησε πάνω στο πέρετρο του παιδιού της... από λίγες.

Μά για κακή της τύχη, όστερ' από λίγες βδομάδες, πέθανε και η κόρη της Τζόαν από την ίδια παράξενη άρρώστια. Η Τζόαν είχε κάνει έγκλημα σκληροκοιτίδους, η όποια είσε πετύχει. Έτσι η άρρωστη, όστερ' από δυο μέρες, μεταφέρθηκε στο σπίτι της τελευταίας καλά, όταν άξανα εξακαλύπησε και πέθανε κι' αυτή.

Η έμισσε Γουέμπ, λοιπόν, η ελούκινα του Όχαιο, όπως άνομάστηκε άμέσως από τον σπικε σε θάνατο.

Κι' οι συνένοχοι της, οι άδελφοί της Ρίβερς, καταδικάστηκαν σε ισόβια έσναι.

ΠΙΕΡ ΚΟΥΣΤΑ

29

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ της ανθρωπότητας

Πώς δ' αντιμετωπίζονται διάφορες δυσκολίες

Το πρόβλημα της διατροφής απασχολεί ολοκληρωτικά τον κόσμο. Κι' οι ειδικοί επιστήμονες αναζητούν κι' άνακαλύπτουν διαφόρων ειδών βελτιώσεις της παραγωγής και συντηρήσεως των τροφίμων. Οι εμπειρογνώμονες προδίδουν ότι, με τις επιστημονικές αυτές προόδους, η Αμερική θα παράγει έπειτα από 4 - 5 χρόνια κολοσσικές ποσότητες τροφίμων, που θα πλεονάζουν γιατί δεν θα μπορούν πια ν' απορροφηθούν από την παγκόσμια καταναλωσιμή. Έν τούτοις όμως, ως ότου φθάσει η χρονιά αυτή εποχή, πρέπει να τὰ βγάλει πέρα η ανθρωπότητα με την ελλειψιασμένη γεωργική παραγωγή της.

Το πρώτο βήμα για την αντιμετώπιση του προβλήματος είναι, η έπιλογή και η καλλιέργεια φυτών με περισσότερα θρεπτικά συστατικά. Γι' αυτό, προαναγγιζόνται τώρα στην Αμερική δύο ποικιλίες σπέρσιου, η «Ρήνο» και η «Ρέτζεντ», που περιέχουν 25% περισσότερες βιταμίνες Β από όλες τις άλλες.

Ας έρθουμε τώρα στο ζήτημα της συντηρήσεως των τροφών. Γι' αυτήν χρησιμοποιείται ίδιους ή μέθοδοι της ψύξεως. Ύπολογίζεται ότι, μέσα σε 2 χρόνια, θα έχουν πολλή στην Αμερική 1 έκατομμύριο «μικροκλιματικοί», δηλαδή ένα είδος τελειοποιημένων ηλεκτρικών ψυγείων. Το μικρότερο μοντέλο τους, για οικιακή χρήση, έχει διαστάσεις 60Χ60, στοιχίζει 100 δολάρια και καταναλώνει 300 κιλά ρεύμα ετησίως.

Αλλά και η συσκευασία παίζει σπουδαίο ρόλο για τη συντήρηση των τροφίμων. Το τυλιγμά τους με φύλλα σελοφάν συντελεί ώστε να μη χάνουν τις βιταμίνες των και να μη χαλούν γρήγορα. Ιδίως δε αν φυλάσσονται σε ψυγείο. Τα τρόφιμα αυτά καθαρίζονται πριν τυλιχθούν, ώστε να είναι αμέσως έτοιμα για να μαγειρευθούν.

Με τον τρόπο αυτό, τα φρέσκα κομμάτια διατηρούνται άσπαστα επί 5 ημέρες. Το ίδιο παρατηρήθηκε για τα σπανάκια, τα ραβδία, τα μπρόκολα, και 30 άλλα είδη φρούτων και λαχανικών. Η δὴ τα προωδωμένα αγροκτήματα της Καλιφορνίας συσκευάζουν έτσι τα προϊόντα τους και τα στέλνουν αεροπορικώς στις μακρινές αγορές της πολιτείας. Ένα άσπαστο έλαβε 5.000 κιλά φρούτων προοιόντων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, με τα μέσα συσκευασίας και με ταφάρους που χρησιμοποιούνται ως τώρα στην Αμερική, 7% των φρούτων και 30-50% των λαχανικών χάνονται κατά την επεξεργασία τους. Γι' αυτό, οι ειδικοί επιστήμονες αναζητούν κι' άλλους τρόπους αντιμετώπισης του προβλήματος.

Πολύ ενδιαφέροντα είναι τα αποτελέσματα της έρευνας που έλαβαν χώρα στην Αμερική, όπου οι ειδικοί επιστήμονες αναζητούν κι' άλλους τρόπους αντιμετώπισης του προβλήματος.

Το πρώτο βήμα για την αντιμετώπιση του προβλήματος είναι, η έπιλογή και η καλλιέργεια φυτών με περισσότερα θρεπτικά συστατικά. Γι' αυτό, προαναγγιζόνται τώρα στην Αμερική δύο ποικιλίες σπέρσιου, η «Ρήνο» και η «Ρέτζεντ», που περιέχουν 25% περισσότερες βιταμίνες Β από όλες τις άλλες.

Ας έρθουμε τώρα στο ζήτημα της συντηρήσεως των τροφών. Γι' αυτήν χρησιμοποιείται ίδιους ή μέθοδοι της ψύξεως. Ύπολογίζεται ότι, μέσα σε 2 χρόνια, θα έχουν πολλή στην Αμερική 1 έκατομμύριο «μικροκλιματικοί», δηλαδή ένα είδος τελειοποιημένων ηλεκτρικών ψυγείων. Το μικρότερο μοντέλο τους, για οικιακή χρήση, έχει διαστάσεις 60Χ60, στοιχίζει 100 δολάρια και καταναλώνει 300 κιλά ρεύμα ετησίως.

Αλλά και η συσκευασία παίζει σπουδαίο ρόλο για τη συντήρηση των τροφίμων. Το τυλιγμά τους με φύλλα σελοφάν συντελεί ώστε να μη χάνουν τις βιταμίνες των και να μη χαλούν γρήγορα. Ιδίως δε αν φυλάσσονται σε ψυγείο. Τα τρόφιμα αυτά καθαρίζονται πριν τυλιχθούν, ώστε να είναι αμέσως έτοιμα για να μαγειρευθούν.

Με τον τρόπο αυτό, τα φρέσκα κομμάτια διατηρούνται άσπαστα επί 5 ημέρες. Το ίδιο παρατηρήθηκε για τα σπανάκια, τα ραβδία, τα μπρόκολα, και 30 άλλα είδη φρούτων και λαχανικών. Η δὴ τα προωδωμένα αγροκτήματα της Καλιφορνίας συσκευάζουν έτσι τα προϊόντα τους και τα στέλνουν αεροπορικώς στις μακρινές αγορές της πολιτείας. Ένα άσπαστο έλαβε 5.000 κιλά φρούτων προοιόντων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, με τα μέσα συσκευασίας και με ταφάρους που χρησιμοποιούνται ως τώρα στην Αμερική, 7% των φρούτων και 30-50% των λαχανικών χάνονται κατά την επεξεργασία τους. Γι' αυτό, οι ειδικοί επιστήμονες αναζητούν κι' άλλους τρόπους αντιμετώπισης του προβλήματος.

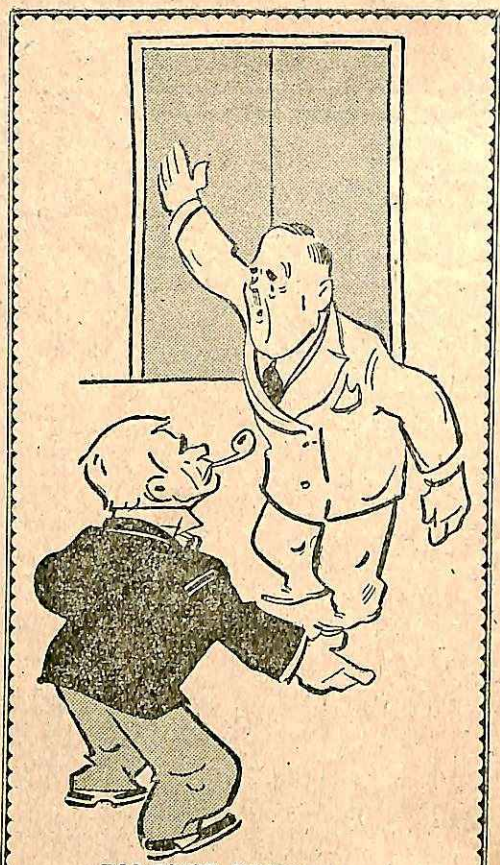
ρα, μέσα σε λίγες ώρες — ενώ τα λευκάματα των ζώων χρειάζονται χρόνια για να σχηματισθούν, των δε φυτών χρειάζονται μήνες. Συνιστούν λοιπόν την προσθήκη μαγιάς σε διάφορα φαγητά, για ν' αυξήσει σημαντικά η θρεπτική αξία τους, χωρίς ν' αλλοιωθούν ούτως ή άλλως τους.

Τι παράγεται απ' τα «άχρηστα»

Απ' τα μεγάλα άμερικανικά εργοστάσια κατασκευής χαρτομάνης παράγεται ένα άχρηστο υγρό, το οποίο χυνόμεν ως τώρα στα ποτάμια, ως άχρηστο, και δηλητηριάζει τα ψάρια. Αλλά οι χημικοί του Πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον βρήκαν επί τέλους ένα τρόπο επωφελοδύναμο εκμεταλλεύσεώς του: Το κατεργάζονται, με μία νέα χημική μέθοδο, και παράγουν πέντε χημικά προϊόντα χρήσιμα: οινόπνευμα, άσβεστο, βουτυλακόλη (πρώτη ύλη για την κατασκευή τεχνητού καουτσούκ), ένα φαγητό λιπώδες και μία στερεά ουσία που καίεται περίφημα σαν κάρβουνο. Απομένει δὲ στο τέλος νερό καθαρό.

Η μουσική γραφομηχανή

Έφευρέθη τελευταία ένα νέο μουσικό όργανο που μοιάζει, εκ πρώτης όψεως, με φορητή γραφομηχανή. Με το πάτημα των πληκτρών παράγονται 32 μουσικές νότες. Ένα ειδικό μουσικό βιολί επιτρέπει σε καθενα να παίξει διάφορους σκοπούς μ' αυτό το όργανο, χωρίς να έχει σπουδαστεί διάλεξ μουσική. Το πρωτότυπο αυτό όργανο άνομιώθηκε απ' τον έφευρέτη του ετυπώσας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Καφαντάρης: Δυστυχώς δεν υπάρχει κατάλληλη αίθουσα για να χωρέσει ολόκληρο το υπουργικό συμβούλιο. Σοφούλης: Τότε να ζητήσουμε απ' την Αυστονομία να μας δώσει άδεια συγκέντρωσας στο... Σταθίο!

Τι είναι οι πλαστικές ουσίες

Νέες επιστημονικές επιτυχίες

Μία απ' τις πολυάριθμες επιστημονικές επιτυχίες της εποχής μας είναι η δημιουργία έκατομμυρίων νέων «πλαστικών ουσιών». Η ονομασία αυτή, με την ευρύτερη της έννοια, περιλαμβάνει κάθε μίγμα που φτάνει ο άνθρωπος και που μπορεί να το πλάσει σε διάφορα σχήματα. Συνεπώς, άνηκουν στην κατηγορία αυτή και τα υαλά και η άρνιλλος της άγγειοπλαστικής. Κυρίως όμως ονομάζονται «πλαστικές ουσίες» διάφορες πολυπλοκές χημικές ενώσεις, με τις οποίες κατασκευάζονται τώρα ύφασματά, έπιπλα, οικιακά σκεύη, ακόμη και κομμάτια μηχανών.

Δεν έχουν όλες τις ίδιες ιδιότητες. Άπεναντίας, παρουσιάζουν διάφορες διαφορές. Άλλες σπάζουν εύκολα κι' άλλες είναι άθραυστες. Άλλες είναι διαφανείς κι' άλλες άδιαφανείς, άλυγες κι' έλαστικές, άν καουτσούκ. Άλλες λιώνουν στη φωτιά κι' άλλες ρουσκώνουν με το νερό. Ύπάρχουν τέτοιες ουσίες που άντικαθιστούν το περιβήτη με το μέταλλο, κι' άλλες τόσο μαλακές ώστε χρησιμοποιούνται ως ύλικο για μωρουδιότικα σπώργα. Άρισμένες απ' αυτές χρησιμοποιούνται για την κατασκευή χημικών οργάνων, γιατί δεν προσβάλλονται ούτε από τα δυνατότερα όξεία. Η «φαινολική ρητίνη», που λέγεται κοινώς «βακελίτης», είναι κατάλληλη για ηλεκτρικούς διακόπτες και συσκευές εν γένει, γιατί είναι άπομονωτική του ηλεκτρισμού. Η ίδια άντεχει έξαιρετικά στη θερμότητα και στις χημικές ουσίες, κι' έχει επίσης το πλεονέκτημα ότι είναι πολύ φθηνή.

Μία άλλη, πολλή πλέον πλαστική ουσία είναι το «σελλουλόιν», απ' το οποίο κατασκευάζονται οι κινηματογραφικές ταινίες και τόσα άλλα διαφανή αντικείμενα. Αυτό όμως έχει το έλάττωμα ότι δεν άντεχει στη θερμότητα κι' επηρεάζεται απ' την ύγρασία.

Άναλόγως της χρήσεως για την οποία προορίζεται μία πλαστική ουσία, οι χημικοί μπορούν τώρα να της δώσουν τις κατάλληλες ιδιότητες, τροποποιώντας την μέθοδο της κατασκευής της, συνθέτοντας δηλαδή διαφορετικά τα μόρια της. Έτσι έπαιξαν να φτιάσουν το «ναύλον», το «πολυστερένιο», το «πολυαθυλένιο», την «πολυβινυλική άλκοόλη», το «κυλινδροκον πολυβινυλικό», το 10 ή 15 ακόμη τέτοιες ουσίες κι' έκατοντάδες μίγματα των, που φαίνονται εκ πρώτης όψεως όμοια μεταξύ των, τόσο ώστε μόνο ένας ειδικός μπορεί να το αναγνωρίσει με το μάτι, κι' όμως έχουν τις πιο διαφορετικές ιδιότητες.

Τα νάυλον είναι

μια απ' τις πιο αξιοθαύμαστες πλαστικές ουσίες. Κατασκευάζονται π. χ. μ' αυτό νάυλιν, οι οποίες κάλτες άνω-κάτω είναι άδύνατον να τις σπάσει κανείς: με το χέρι, όση δύναμη κι' άν καταβάλει. Προσφωρως, οι κάλτες από «νάυλον» είναι λίγες, συνεπώς, αν νάκρινες. Και στην Αμερική ακόμη, δίδονται με το δελτίο. Όταν όμως δεν θα χρειάζεται πια το ύλικο αυτό στην πολεμική βιομηχανία, θα πλημμυρίσει ο κόσμος από κάλτες, μπλούζες, ύφασματά κλπ., καμμιένα όλα με «νάυλον», κι' η μεταέθιομηχανία θα κινδυνεύει να οδυρή.

Οι πλαστικές ουσίες φτιάχνονται από πρώτες ύλες φθηνές και άθρονες: έζλο, κάρβουνο, πετρέλαιο, άσβεστόλιθο, νερό, μπαμπάκι κλπ. Άπαιτούν όμως πολυπλοκή κατεργασία, μεγάλη επεξεργασία, τεράστιας και άκριβες μηχανές. Γι' ν' άποκτήσουν σνοχή και στερεότητα, πρέπει να συμπίεθούν από ισχυρότερες «πρέσες». Π. χ. για ένα φύλλο πλαστικής ουσίας μεγάλου όου μία πόρτα, χρειάζεται πίεση 16.000 τόννων!

Οι δυσκολίες λοιπόν της κατεργασίας κάνουν ώστε οι πλαστικές ουσίες, όπως ο έζλο, κάρβουνο, πετρέλαιο, άσβεστόλιθο, νερό, μπαμπάκι κλπ. Άπαιτούν όμως πολυπλοκή κατεργασία, μεγάλη επεξεργασία, τεράστιας και άκριβες μηχανές. Γι' ν' άποκτήσουν σνοχή και στερεότητα, πρέπει να συμπίεθούν από ισχυρότερες «πρέσες». Π. χ. για ένα φύλλο πλαστικής ουσίας μεγάλου όου μία πόρτα, χρειάζεται πίεση 16.000 τόννων!

Οι δυσκολίες λοιπόν της κατεργασίας κάνουν ώστε οι πλαστικές ουσίες, όπως ο έζλο, κάρβουνο, πετρέλαιο, άσβεστόλιθο, νερό, μπαμπάκι κλπ. Άπαιτούν όμως πολυπλοκή κατεργασία, μεγάλη επεξεργασία, τεράστιας και άκριβες μηχανές. Γι' ν' άποκτήσουν σνοχή και στερεότητα, πρέπει να συμπίεθούν από ισχυρότερες «πρέσες». Π. χ. για ένα φύλλο πλαστικής ουσίας μεγάλου όου μία πόρτα, χρειάζεται πίεση 16.000 τόννων!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

9ον ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ ΤΟ ΣΗΜΑΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

— Καλά θα κάμης να το πάρης μαζί σου. Έχω έδωσει να έλναι άμαξάκι να περάση να μας πάρη. Θα βρισκόταν κάτω. Πραγματικά ένα άμαξάκι τους περίμενε μπρος στο σπίτι. Μπήκαν μέσα και στις έφτα άκριβές έφτασαν στην άποδάρη Ουέστμινστερ. Τους περίμενε εκεί η άστυνομική άτμάκτος, έτοιμη για δράση. Ο Χόλμς, πριν επεξερασθούν την έξητσε με προσοχή.

— Ύπάρχει κανένα σήμαδι που να δείχνει ότι η άτμάκτος αυτή είναι της άστυνομίας; ρώτησε.

— Μάλιστα. Το πράσινο φανάρι, άπάντησε ο Άθελνέυ Τζώνς.

— Νά το σούετος άμέσως. Κατόπιν επεξερασθήκαν και ξεκίνησαν.

Ο Χόλμς, ο Τζώνς κι' ο Ουάτσον κάθισαν στο πίσω μέρος. Ο ένας είχε το νου του στο τιμόνι κι' ο άλλος στη μηχανή. Αυό στίβαρο άστυφύλακες κάθονταν στην πρσση.

— Πού πρόκειται να πάμε; ρώτησε ο Τζώνς.

— Στόν Πύργο, άπάντησε ο Χόλμς. Θα σταματήσουμε άντίκρου του ναυπηγείου του Ίακωφου.

Η άτμάκτος έπλεε γοργά, πετούσε, βαρρριζε.

Ο Χόλμς χαμογελούσε ίκανοποιημένος.

— Σωστό ντελφίνι! Έμεγε κάθε τόσο. Δεν πιστεύω να είναι πλέον γοργή η Αούνη. Θα τους πιάσουμε τους φίλους, δεν θα υποβρσούν με μας έσφύγουν. Η Αούνη τρέχει βέβαια σαν βέλος, όπως έμαθα, να είναι άδύνατον να είναι πιο σβέλτη απ' το δικό μας πλοίο.

Σώπασε για λίγη ώρα. Έριξε μία γοργή ματιά γύρω στο ποτάμι και στο Τζώνς:

— Και τώρα άκούστε τι έχω να σας πώ, κύριοι. Όταν οι μικροί γαβριάδες ήρθαν και μου έλεαν ότι η Αούνη δεν βρισκόταν πια, να στο ποτάμι, ούτε σε άποδάρη, ούτε σε πλωτή άποθήκη, ούτε είχε γυρίσει στην άποδάρη Σμιθ, συλλογίσθηκα ότι ίσως την είχαν βυθίσει, για να εξαφανίσουν τα ίχνη τους. Αλλά και πάλι δίσταζα να το παραδεχθώ αυτό. Κατέληξα λοιπόν στο συμπέρασμα, ότι κάπου την είχαν κρύψει την Αούνη, για να την χρησιμοποιήσουν πάλι στην κατάλληλη στιγμή. Θεωρώ ότι Ίωνάθαν Σμιθά πολύ πονηρό και ίκανό για όλα. Βέβαιος λοιπόν ότι η άτμάκτος ήταν κάπου τυπωμένη, συνέχισα τας έρευνες μου. Ήμουν σίγουρος ότι ο Σμιθά θα την χρησιμοποιήσει ούτε νύχτα, για να επεξερασθή σε κάποιο πλοίο πληρωμένο προκαταβολικά, για να τον μεταφέρη στην Αμερική ή στις άποικίες. Πού όμως την είχε κρύψει; Σκέφθηκα τί θα έκανα έγώ σε παρόμοια περίπτωση, για να χάση η άστυνομία τα ίχνη μου.

— Και τί θα έκανα; ρώτησε ο Τζώνς.

— Θα μετέφερα την Αούνη σ' ένα ναυπηγείο, για κάποια μικροεπισκευή θέρης, κι' έτσι θα ήταν καλά άσφαλισμένη, καλά κρυμμένη κι' έτοιμη για χρησιμοποίηση στην πρώτη άνάγκη. Τι άπολύτοπο από αυτό!

— Πολύ άπλοο πραγματικώς, παρατήρησε ο Τζώνς.

— Ναι, αλλά τα άπλοα πράγματα είναι εκείνα που δεν σκέπτεται ένας άστυνομικός. Άναζητεί τα πολύπλοκα και τα μυστηριώδη και πέφτει τραγικά έξω. Άποφάσισα λοιπόν να έρευνήσω σ' όλα τα ναυπηγεία του Ταμείας, μετακινούμενος με γέρο ναυτικό. Τρώωσα σε δεκάπεντε ναυπηγεία, χωρίς να πετύχω τίποτε. Μά δεν

έκπαιζε τους την άντικρύση άχρη. — Αυτό είν' άλήθεια, είπε κι' ο Ουάτσον.

— Τι βλέπεις; ρώτησε ο Ουάτσον.

— Μήπως το έσκασαν; είπε ο Τζώνς άνησυχος.

Ο Χόλμς τον καθεύαζε: — Όχι, όχι. Το χαμίνι βρσκειται στη θέσι του με το ναυπηγείο στο χέρι. Άς κάνουμε λοιπόν όπονη.

Ήσαν και οι τρεις άνησυχoi, άνυπόμονοι.

Ο Χόλμς κύτταζε διαρκώς με το τηλεσκόπιο του το μέρος που έστρεκε το χαμίνι.

Έσφαιρα κατέβασε άπότομα το τηλεσκόπιο και έλεε: — Έτοιμοι! Έσκινοουμε. Το χαμίνι κουνάει το ναυπηγείο.

Ο Τζώνς κι' ο Ουάτσον πετάχθηκαν θρσθι.

— Νά, η Αούνη! είπε ο Χόλμς, βγαίνει απ' το ναυπηγείο. Τρέχει σαν ντελφίνι. Άς μη χάνουμε καιρό.

Έσκαψε συγχρόνως και φώναξε στο μηχανικό:

— Άνάπτειε δηλ την ταχύτητα της άτμάκτος. Πρέπει να στάσουμε την άτμάκτος με το κίτρινο φανάρι που προηγείται.

Πραγματικά η Αούνη δεν έτρεξε, πετούσε, κατεβαίνοντας το ποτάμι όλοταώς.

Ο Άθελνέυ Τζώνς βλέποντας το διαβόλεμένο δρόμο της άνησυχσε.

— Φοδούμαι ότι θα μας έσφύγι, φώναξε. Τρέχει σαν βέλος. Κι' ο Χόλμς ήταν άνησυχος.

— Πρέπει να τη σφάσουμε, έλεπε τρλζώντας τα δόντια του απ' τη λύσσα.

Και φώναξε στους θερμάστιας: — Όλοταώς, θερμάστα! Ρίξτε περισσότερα κάρβουνα, έστω κι' άν πρόκειται να και και το πλοίο. Πρέπει να τους πιάσουμε, θα τους πιάσουμε.

Έπρόκειτο περί μανιώδους, λυσσώδους καταδίωξεως. Τα καζάνια της Αούνης κόλλαζαν και οι μηχανές σφύριζαν άθροισμένα μέσα στη νύχτα. Το ίδιο συνέβαινε και με την άτμάκτος των άστυνομικών.

Όταν έφτασαν στο ποτάμι την ώρα αυτή ήταν άρκετη. Κάθε στιγμή κινούνταν να τρακάρουν πάνω σε άλλα πλοία και βαρρρες, απ' τις όποτες άντηχόσαν φωνές και βλαστήμιας.

Άλλά το κινηγητό εξακολούθουσε.

Ο Χόλμς έσφιγγε με πείσμα τις γροθιές του. Έσκαψε κάθε τόσο στο μικρό θάλαμο των καζανιών και έφώναζε:

— Ρίξτε κάρβουνα, περισσότερα κάρβουνα.

Θα σπάσουν τα καζάνια! το άπάντησε ο μηχανικός.

Μά σπάσουν... Στο διάβολο!... Δεν πρέπει να μας έσφύγουν. Έπενέθη τώρα ο Άθελνέυ Τζώνς.

— Ήσυχατε, είπε στο Χόλμς. Άν δεν κάνω λάθος, και δεν κά-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τερατολογίες

Μία μέρα συναντήθηκαν στο καφενείο δυο τρομεροί άρχι-ψευτές. Δυο άδιόρθωτοι τερατολόγοι κι' άρχισαν να φλυαρούν: — Γεια σου, φίλε μου, τί έγινεες τόσον καιρό; Είσοι καλά; — Καλά, ός σου ο θεός! — Μα γιατί χάθηκες από τον κόσμο; — Μην τὰ ρωτάς. Έκανα πειράματα. — Πειράματα; — Ναι, φίλε μου, πειράματα και μάλιστα σοβαρά, πειράματα επί των ζώων. Έκλεισα μία πάπια μέσα σε μία γυάλα και κάθε μέρα της έβριχνα κι' από μία κουταλιά νερό. Έτσι, έπειτα από δυο τρεις μήνες, όχι μόνον δεν φώφισε η πάπια, αλλά συνήθισε τόσο καλά μέσα στο νερό ώστε σήμερα πειά ζή σαν... ψάρι! — Και όπουάποιο το θεωρείς αυτό; Έγώ, φίλε μου, πέτυχα το αντίθετο. — Τι δες να πής; — Νά σου έξηγήσω: Πήρα μία γυάλα με νερό που έβρε μέσα ένα ψάρι και κάθε μέρα έδινάσα από τη γυάλα και μία κουταλιά νερό. Έπειτα από δυο μήνες στη γυάλα δεν είχε κουταμεινι ούτε στανόνα, νερό κι' όμως το ψάρι ζούσε άκόμη. Είχε συνήθειε στον έλευθερο αέρα. — Γιατί λες «ζούσε άκόμη»; Τώρα φώφισε; — Ναι, φίλε μου, φώφισε το κυκόμοιο! — Πώς συνέβη αυτό; — Μία μέρα που το πήρα μαζί μου περίπατο στην άκρο-γιαλιά μουρσε, κατά λάθος, στη θάλασσα και... πνίγηκε!

ΕΞΟΙΚΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΝΤΟ-ΤΙ-ΜΑΙ

Από εξη χρόνια τώρα, που σπουδαζε στο Ντάμ Ντιν, ο Γιέν-βάν-τάι δεν είχε γυρίσει ποτέ στο Ταιν-Χόα, το μικρό χωριό του, που βρισκόταν στις μαγευτικές όχθες του Σαύνου.

Πόσο μακρινή ήταν η ανάμνησίς του! Κλεισμένος ανά από τους ψηλούς τοίχους του Πανεπιστημίου, με τη μακρυνή ρούπα των σπουδαστών, έβλεπε σαν σε όνειρο να περνούσαν μπροστά του τις γνώριμες μορφές των δικών του. Ήταν σαν να άνηκαν σ' έναν άλλο κόσμο, που τότε ήταν αδύνατο να εναγυριόταν πια σ' αυτόν. Μήπως, άλλωστε, δεν ήταν αλήθεια πως δεν θα εναγυριόζε ποτέ εκεί κάτω; Οι Ευρωπαίοι καθηγητές του τον θαύμαζαν για την εξοπνισμένη και την πολυμάθεια του κι οι συμπατριώτες του τον έδλεπαν σαν μια μελλούσα δόξα του Άννιου.

Μόνον ένα πρόσωπο έρχόταν, κάπου-κάπου, στη φαντασία του και τάρραζε την ήρεμά του. Ένα πρόσωπο που ήταν κι αυτό μισοσυνθυσμένο και ξεθωριασμένο από το χρόνο: η γλυκεία μορφή της μικρής Ντό-τι-μαί, με τα δόξαυρα ματιά και την απαλή σαν τριαντάφυλλο επιδερμίδα...

Ήταν η συντροφιά των παιδικών του χρόνων στο μακρινό Ταιν-Χόα κι' ένα βράδυ — πόσος καιρός να είχε περάσει από τότε! — καθώς περνούσαν πλάι στο ποτάμι, στο δρόμο με τις ανθισμένες μονιλιές, είχαν ακούσει τις καρδιές τους να χτυπάνε μαζί κι' έναν ασηνίστο ρυθμό, όπως ποτέ άλλοτε ως εκείνη την ημέρα.

Αλλά και η Ντό-τι-μαί ήταν πια ένα κομμάτι από το παρελθόν αυτό, που έβρενε σιγά-σιγά μέσα στη θύμησις της περισσότερο ολόνα και διχάλες...

Το μόνο που τον άσπαροχολούσε τώρα ήταν τα μαθήματα και τα βιβλία του. Μόνο που, τις πυκνωμένες άραδες φθιμής, ένα άλλο χαμόγελο έρχόταν να ταράξει τη σκέψι.

Μια φορά το μήνα, οι μεμνίοι άνοιγαν διάπλατα κι' οι έρχονταν νέες του Νάμ Ντιν γλυκίσματα και προσφέρουν σπουδαστές, που άδελφούσαν το καύχημα του Άννιου.

Κάποτε πού ο στρατηγός των Θηβαίων Πελοπίδας έφευγε για τον πόλεμο η γυναίκα του τον παρακάλεσε να φροντίσει για τον έαυτον του.

— Τέτοιες συμβουλές, απάντησε ο Πελοπίδας, ταίχουν μόνο στους στρατιώτες. Στους στρατηγούς πρέπει να συνίστα κανείς να φροντίζουν για τους άλλους!.

Όταν ο Πελοπίδας έβαζε έναντιον του τυράννου γειλέ, τι ο τυράννος προχωρούσε έναντιον του με τόνον πολυαριότερο από τον δικό του.

— Τόσον το καλύτερο! απάντησε ο Πελοπίδας. Θα νικήσω τον Διγενή, τον περίφημο κυνικό φηλάνα, αγαμία.

Όταν τον ρώτησαν γιατί το κάνει αυτό, ο Διγενής απάντησε:

— Για να συνήθισω τον έαυτό μου στην... αναλογία των φιλαργύρων.

Ανάμεσα σ' αυτές υπήρχε μια, που έδειχνε ξεχωριστή συμπάθεια προς τον Γιέν-βάν-τάι.

Η Φάν-τι-λί, κάθε φορά που τον έβλεπε, δεν ήξερε πώς να τον πείσει να φανερώσει το ενδιαφέρον και την προσοχή της. Τού έφερνε τα καλύτερα δώρα, τα εκλεκτότερα γλυκίσματα. Τού χαμογέλουσε με τρυφερότητα και κάθε τόσο τού έλεγε:

— Ο πατέρας μου θα εύχαιστη πού πολύ να γινώρισθ, όταν θα πήγαινε το δέπλωμά σου και θα φύγεις από δω.

Μόνο που το ύφος της πείραζε πάντα τον Γιέν-βάν-τάι. Ήταν σαν η Φάν-τι-λί να ήθελε να του πείσει πως ήταν βέβαια για την κατάκτησή του και πως τον θεωρούσε σαν τον μέλλοντα σύζυγό της, γιατί, σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο, τα πλούσια κορίτσια του Άννιου διάλεγαν μόνο τους εκείνους που θα έπαιρναν ανάμεσα στους σπουδαστές του Πανεπιστημίου.

Και ο Γιέν-βάν-τάι δεν ήθελε ν' άνηκε σε κανέναν. Ήταν βέβαια φτωχός κι' ένας γάμος με την Φάν-τι-λί θα του άνοιγε το δρόμο προς την ευτυχία και τη δόξα. Ωστόσο, τον πείραζε αυτή η έκλογή.

Αν έβλεπε κάποιος απ' τους δύο να διαλέξει, αυτός θα έπρεπε να είναι ο Γιέν-βάν-τάι κι' όχι η Φάν-τι-λί.

Στο τέλος, έφθασε η ημέρα των εξετάσεων, που κράτησαν δύο ολόκληρους μήνες.

Τα αποτελέσματα θάδωναν άνημερα την πρωτοχρονιά. Έκείνη την ημέρα, ένας κήρυκας άνοιξε διάπλατα τη μεγάλη πόρτα του Πανεπιστημίου και φώναξε στην αρχή πονήματα ονόματα, που είχαν πονήσασθ «Κού-νχάμ», δηλαδή «κοφοί» κι' έπειτα άλλα έκα-τό, που είχαν ονομασθ «Τού-τάι», δηλαδή «ειδωσκαλοι».

Το όνομα του Γιέν-βάν-τάι είχε ακρωνηθί πρώτο απ' όλα.

Ο κήρυκας, αφού φώναξε όλα τα ονόματα, παραμέρισε για ν' αφήσει να περάσει μέσα στον περίβολο το πλήθος που περίμενε απ' έξω.

Πρώτος έφθασαν οι νέες του Νάμ Ντιν, φέροντας μεταφάτες ρούπες, πράσινες ή μπλε για τους σπουδαστές. Έκείνοι που είχαν επιτύχει θα τις φορούσαν και θα πήγαιναν μέσα στη μεγάλη αίθουσα, όταν θα γινόταν η επίσημη τελετή της ανακήρυξής των.

Πρώτος έφθασαν οι νέες του Νάμ Ντιν, φέροντας μεταφάτες ρούπες, πράσινες ή μπλε για τους σπουδαστές. Έκείνοι που είχαν επιτύχει θα τις φορούσαν και θα πήγαιναν μέσα στη μεγάλη αίθουσα, όταν θα γινόταν η επίσημη τελετή της ανακήρυξής των.

Πρώτος έφθασαν οι νέες του Νάμ Ντιν, φέροντας μεταφάτες ρούπες, πράσινες ή μπλε για τους σπουδαστές. Έκείνοι που είχαν επιτύχει θα τις φορούσαν και θα πήγαιναν μέσα στη μεγάλη αίθουσα, όταν θα γινόταν η επίσημη τελετή της ανακήρυξής των.

Ο Γιέν-βάν-τάι, είδε να προχωρή προς το μέρος του τη Φάν-τι-λί. Κρατούσε στα χέρια της μια πράσινη μεταφάτη και το πρόσωπό της έλαμπε από μια περήφανη χαρά, σαν η επιτυχία του να ήταν δική της όντο.

Αλλά, ξαφνικά, μια άλλη νέα ήλθε να σταθί κοντά του. Κρατούσε μια φτωχική ρούπα από χοντρό μπλε ύφασμα κι' είχε κατεβασμένα τα μάτια της, σαν να έτρεμε μήπως το ταπεινό δώρο της δεν γίνη δεκτό.

Ο Γιέν-βάν-τάι αναγνώρισε τη μικρή Ντό-τι-μαί. Τα πόδια της ήταν κατασκονισμένα και γρατζουνισμένα σε πολλές μεριές, σαν να είχε περπατήσει μέσα από τα χωράδια.

— Ντό-τι-μαί! Έκοιμας ο Γιέν. Ήλθες μόνη σου από το Ταιν-Χόα!... Κι' έκοιμας όλο αυτό το δρόμο με τα πόδια!... Τι καλή που είσαι!

Η νέα έβλεπε κάτι ν' άπαν-τήση, αλλά δεν μπόρεσε από τη συγκίνησή της. Δου χονδρά δούρα κούλησαν πάνω στο μέτωπό της και, ξαφνικά, τα μάτια της θάμνωσαν και λυγισαν τα γόνατά της...

Όταν συνήλθε έπειτα από μερικά λεπτά, ο Γιέν-βάν-τάι φορούσε τη μπλε φτωχική ρούπα της κι' ήταν σκυμμένος με τρυφερότητα πάνω από το κεφάλι της.

— Τι καλή που είσαι! της ψιθύριζε, ενώ της χάιδευε τα μακριά της χεράκια. Πόσο μ' άγαπάς, μικρούλα μου!...

— Ναι, σ' αγαπώ, Γιέν, σε λατρεύω... γι' αυτό ξεκίνησα νάρω αφηφώντας τους κόπο-...

— Έκοιμας καλά, αγαπημένη μου. Τώρα πιά τίποτε, δεν θα μ' άγαπας. Θα ζήσουμε για πάντα ενωμένοι.

— Ναι, καλέ μου Γιέν, για πάντα.

— Η ζωή μας θάνε μια άτέλειστη ευτυχία.

— Τι καλός που είσαι, αγαπημένη μου!...

Μπροστά στα πόδια της Ντό-τι-μαί ήταν πεταμένα τα κομμάτια της πράσινης μεταφάτης ρούπας με τα χρυσά σερρήτια, που η Φάν-τι-λί την είχε ξεσχίσει από το θυμό της.

— Έκείνο το βράδυ, δυο ευτυχισμένοι άνθρωποι έπαιρναν το δρόμο για το Ταιν Χόα.

Περπατούσαν ανάλαφρα, σφιχταγκαλιασμένοι, χωρίς να νοιώθουν καμιά κόραση, γιατί η αγάπη μίλλωσε μέσα στις καρδιές τους...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΕΝΕ-ΙΤ

Ένα περίεργο ούρανο φαινόμενο

Την νύχτα της 2ας προς την 3ην Δεκεμβρίου εμφανίσθηκε σε πολλά μέρη της Ευρώπης και Ιστιάς στις ακτές της Μάν-χης ένα περίεργο ούρανο φαινόμενο, από εκείνα που πολύ σπάνια παρατηρούνται. Για αρκετή ώρα, ο ούρανος φωτίσθηκε από ένα έντονο φως, που σε άλλα μέρη έμοιαζε σαν ένα πελώριο παραπύρασμα και σε άλλα σαν ολόκληρο τόξο.

Το χρώμα του επίσης έκοιμισε κατά τόπους από το χρυσίζον έως το βυσσινί. Κατά τη γνώμη των αστρονόμων, η φωτεινή αυτή ακτινοβολία ωφέλιμο σε αντανάκλαση του βόρειου σέλας, που κάποτε φθάνει το τεράστιο ύψος των 300 χιλιομέτρων πάνω από την επιφάνεια του Πόλου. Στις περιπτώσεις αυτές είναι ορατό σε πολύ μεγάλη απόσταση, αλλά τόσον το σχήμα του όσον και ο χρωματισμός του διαφέρουν από τον ένα τόπο στον άλλον, λόγω της διαφορετικής συγκροτήσεως της ατμόσφαιρας και των ιδιαίτερων συνθηκών κάθε περιοχής.

Εναγωνίο ΧΙΟΚΜΟΑ

Τ' αυγά και τα στραγάλια

Μια μέρα ο Ναστραδίν Χότζας συνάντησε στο δρόμο το φίλο του Σουλεϊμάν πολύ λυπημένο.

— Πώς να μην είμαι στενοχωρημένος, Χότζα μου! Είμαι δυο μέρες πηγαίνα μπασκάλικο κι' έφαγα τρία αυγά βραστά. Κι' όταν ρώτησα τον μπασκάλη πόσα κάνουν μου ζήτησε 62 γρόσια... γιατί λέει από τα τρία αυγά που έφαγα θα βγαίνουν κοτόπουλα, κάθε κοτόπουλο θα γεννούσε ένα σωρό αυγά, κι' απ' αυτά θα βγαίνουν άλλα τόσα κοτόπουλα και θα γεννούσαν άλλα αυγά.

— Έτσι προσάψω να με πείσει ότι έπρεπε να πληρώσω και περισσότερο. Εγώ φυσικά δεν δέχτηκα να πληρώσω το ποσό αυτό και με μύνησε στον Καδής.

— Μην ανησυχείς, τζάνου, του είπε ο Χότζας. Την ημέρα της δικής κάλεσέ με και θα σε βγάλω άσπροπρόσωπο. Όταν έφθασε η μέρα της δικής ο Σουλεϊμάν ζήτησε απ' τον Καδή να κληθί ως μάρτυρας κι' ο Ναστραδίν Χότζας.

— Καδής έστειλε άμέσως έναν κλητήρα να τον φωνάξει.

Ο κλητήρας τρεχάτος έφτασε στο σπίτι του Χότζα και τον ειδοποίησε ότι τον θέλει ο Καδής.

— Πες χαιρετισμούς στον Καδή εφέντη και ότι έρχομαι άμέσως, του απάντησε ο Χότζας.

Πέρασαν δυο ώρες και ο Χότζας δεν είχε φανή ακόμα.

Ο Καδής άρχισε να νευριάζει. Τέλος, σε κάποια ώρα έφτασε κι' ο Ναστραδίν.

— Σε καλό σου, Χότζα! του φώναξε ο Καδής. Σε περιμένουμε δυο ώρες. Πού ήσουν κι' άργησες;

— Καδής εφέντη, απάντησε ο Χότζας, μ' άρξεται υπερβολικά η κηπουρική. Στο φτωχικό μου έχω ένα αρκετά μεγάλο οικόπεδο, το οποίο καλλιεργήσα για να το σπείρω λαχανικά. Ένα μέρος από τον κήπο μου είχε περιείχε. Και σήμερα, μια που δεν είχα δουλειά, αποφάσισα να το φυτέψω βερίβια. Έφαξα λοιπόν στο σπίτι μου, να βρω τα στραγάλια μου αλλά δεν μπόρεσα να τα βρω. Βρήκα όμως μερικά στραγάλια κι' αναγκάστηκα να φυτέψω αυτά. Μόλις τελειώσα τη δουλειά αυτή έτρεξα νάρω.

Ο Καδής ξεκαρδισμένος στα γέλια του είπες:

— Τι λές, Χότζα, τρελλάθηκες; Φυτρώνουν ποτέ τα στραγάλια;

Ο Χότζας κούνησε με σημασία το κεφάλι του, καμωμένος πονηρά και άποκριθες:

— Όσο γι' αυτό, Καδής εφέντη, ρώτησε από δω το μπασκάλη. Όσο από τα στραγάλια μπορούν να φυτρώσουν ρεθύβια, άλλο τόσο κι' απ' τα βρασμένα αυγά μπορούν να βγούν κοτόπουλα!

Ο Καδής μπήκε άμέσως στο νόημα της υπερέσεως κι' αθώως τον φώναξε Σουλεϊμάν.

Σ' ένα μοναστήρι δίδεται επίσημο γεύμα επί τη αφοίεσ του κ. υπουργού. Είμε ημέρα αυστηρής νηστείας, αλλά αποφασισθή να γίνουν μερικά φαγητά νηστείας για τους άγιους πατέρες και μερικά μη νηστείας για τον κύριο υπουργό.

Ο ηγούμενος είχε ένας από τους πιο όνομαστους φαγάδες.

Τέλος σερβίρεται κι' ένα ψάρι φαγητό, που μοοχολιμυρίζει κι' η λαίμαργία του ηγούμενου δεν έχει πιά όρια. Κάνει λοιπόν νόημα στον άδελφό που σερβίρει να του βάλει διπλή μερίδα, όταν ένας άλλος καλόγηρος πλησιάζει και του ψιθυρίζει στ' αυτί:

— Μην τρώς από αυτό, πάτερ. Πρό-όλγινου που ήμουν στην κουζίνα είδα πού ρίξαν μέσα βούτυρο!

— Ε, καλά, απάντησε με θυμό ο ηγούμενος, τι ήθελες, εύλογημένε μου, να πας στην κουζίνα!...

— Λοιπόν, γιατρέ μου, βρίσκεται ότι δεν πρέπει ν' ανησυχώ για την κατάσταση της κόρης μου!

— Μπα, καθόλου! Υποφέρει μόνο από ένα... περαστικό ανθυπολοχαγό!

Δοκτυνομικό ΔΗΤΗΜΑ

Το κόλπο του Μαρκώφ

Ο Σάντερς είχε αποτύχει στο στάδιο του έγκληματικού και για να ζήσει είχε διαλέξει το επάγγελμα του καταδότη του άστυνομας.

Τελικά είχε σχετισθή μ' ένα ζευγάρι τρομερών κακοποιών που τον είχαν τρομοκρατήσει για να μη τους πιάσουν. Ο άστυνομικός όμως που τον είχαν στο χέρι τους τον έβλεπαν επίσης φοβερίζοντάς τον πως θα έκτελούσαν την καταδικαστική απόφαση φυλάκισως που υπήρχε εις βάρος του αν δεν έβγαινε από την άστυνομική διεύθυνση ο επιθεωρητής Νταϊβίς έλεγε στο Σάντερς:

— Έμπρος, μίλησε Σάντερς.

— Πώς να μιλήσω; Δεν έρεπε ότι κινδυνεύω; απάντησε ο Σάντερς.

— Δεν έχεις να φερθείς τίποτε.

— Καλά αφού μου δίνετε το λόγο σας ότι θα με προστατεύετε θα σας τα πω όλα. Ή συμμορία αυτή αποτελείται κυρίως από δυο κακούργους. Τον Μαρκώφ και την Όλγα.

Ο πρώτος είναι νέος 25 περίπου χρόνων, άνθρωπος άποφασιστικός. Η συντροφιά του, η Όλγα, νέα κι' αυτή με άδυστηχη ψυχή, μάτια και μαλλιά καταμαυρα είναι χειρότερη από τον Μαρκώφ.

Και δεν έρεξε, Σάντερς, που μένουν ούτε ο δού;

— Όχι, δεν έρεξε.

— Μα τότε πως συνεχενόεισαι μαζί τους;

— Έκείνοι, έρεουν τη διεύθυνσή μου, κι' άμα με χρειαστούν μου γράφουν και μου δίνουν οδηγίες. Κι' όταν παρα-στη ανάγκη να συναντηθούμε, μου ό-ρίζουν ραντεβού.

— Σε ποιο μέρος;

— Τελικά, συναντώμεθα στον κήπο του Άλντισμπεου, τα βράδια που παίζει η μουσική.

Υστερα ο Σάντερς έδωσε κι' άλλες πληροφορίες στο Νταϊβίς, ο οποίος έ-δωσε το συμπέρασμα ότι ο Μαρκώφ και η Όλγα ήσαν οι δράστες ενός ά-γριου πολιτικού έγκλήματος που διε-πράχθη τελευταία.

Και τώρα, έπε ο επιθεωρητής, πά-με ως τη Σκώτλαντ-Γουάρντ.

Ο Σάντερς έχασε το θάρρος του. Φο-βόταν μη τον έβλεπαν μαζί με τους ά-στυνομικούς, όποτε θα ήταν χαμένος.

Ο Μαρκώφ, έπε, κι' η Όλγα έ-γε Ικανοί να με ξεπερδέξουν με τό τί-ποτε. Δεν λογαριάζουν καθόλου τη ζωή ενός ανθρώπου!... Και το λένε με περιφάνεια!...

Άκουσα μάλιστα κά-ποτε την Όλγα να καυχείται ότι ο Μαρκώφ έρεει να δολοφονήσει έναν ά-νθρωπο με μεγάλη μαεστρία. Δεν χαν-σιμπούει, έλεγε, ποτέ περισσόπο-γιατί κάνει κρότο... Προτιμεί το μα-γαζί! Το θέμα του δεν προφταίνει να βγάλι ταμιοειδί!...

Ο επιθεωρητής Νταϊβίς μαζί με τον ένομοτάρχη άλληλοκωτάχτηκαν. Ή τελευταία αυτή φράση του Σάντερς τους έβαλε σε σκέψεις. Με τον ίδιο τρόπο είχε γίνει το τελευταίο πολιτικό έ-γκλημα.

Επρόκειτο δηλαδή για τη δολοφονία κάποιου Αυστριακού πολιτικού, η οποία είχε γίνει στην πλατεία μιας μικρής πό-λεως. Ένώ ο πολιτικός έκανε τον περι-πάτο του σωριασμένος άξαφνα κατά γής. Κι' όταν όλοι έτρεξαν να τον σηκώσουν, νομίζοντας ότι είχε λιποθυμήσει, τον βρήκαν νεκρό με μια μαχαίρα στην καρδιά.

Ο δολοφόνος είχε εξαφανισθί χωρίς ν' αφήσει ίχνος.

Όταν έφτασαν στη Σκώτλαντ-Γουάρντ συνενώθηκαν κι' αποφασίσαν να δώ-ση ο Σάντερς ραντεβού στους δυο κα-κούργους στον κήπο του Άλντισμπεου, όπου οι άστυνομικοί θα παραφύ-λαχαν να τους πιάσουν.

Έτσι κι' έγινε. Έφτασε η μέρα της δράσεως. Ή ώρα ήταν όχτώ. Πλησία-ζε να νυχτώσει. Σε μισή ώρα η δημο-σία συνασία του κήπου θα τελείωνε, κι' ο κήπος θα έβλεπε.

Ο επιθεωρητής Νταϊβίς μαζί με τέσ-σερις άλλους άστυνομικούς είχαν φτά-σει εκεί από νωρίς. Ο ένας απ' αυτούς, σπασμένος στη κυρία είσοδο του κή-που, άλλος στην πλαγινή, ο τρίτος και ο τέταρτος συνάδουν τον Νταϊβίς κι' άρχισαν να περιφέρονται στις δεινρο-στασίες σκεπάζοντας και κρημνίζοντας.

Ή μουσική έπαιζε κάποιον εθιμο όκω-πό.

Αφού έκαναν μερικές βόλτες οι ά-στυνομικοί σταμάτησαν στο βάθος της δεινροσταίας. Προσπούντο ότι ά-κουγαν τη μουσική ενώ συγχρόως πα-ρακολουθούσαν τον κόσμο.

Ήλθε τέλος η στιγμή που η μουσική έπαιζε τον έθνικό ύμνο. Ή συ-ναλία τελείωνε.

Ο κόσμος άρχισε να φεύγει. Σιγά σιγά ο κήπος άδειάζε.

Οι δυο όμιος κακούργοι κι' ο Σάν-τερς δεν φαινότανσαν πουθενά.

— Πρέπει να τού αφήσουμε τον άπει-τούμενο καιρό για να τους παρασύρη-ως έδω, ψιθύρισε μια στιγμή ο Νταϊ-βίς.

Από τη δεινροσταία περνούσαν τό-ρα λίγοι ακόμα καυοτερημένοι. Σ' έ-ναν πάγκο είχε καθήσει ένα ζευγάρι άγκαλιασμένο.

Ο επιθεωρητής τους κύτταξε, χωρίς να δώσει σημασία.

Απομακρύνθηκαν λίγο κι' όταν έα-ναγύριαν δεν υπήρχε κανένας άλλος γύρω, παρά μόνο οι έρωτευμένοι έξακο-λουθούσαν να καθνάναι στον ίδιο πά-γκο. Ο Νταϊβίς άσυπομονούσε. Πώς δεν φαινόταν ακόμα ο Σάντερς;

— Διάβολε! ψιθύρισε με θυμό. Φαί-νεται ότι ο ήλιος αυτός Σάντερς φο-βήθηκε την τελευταία στιγμή. Έκτος άν μας κορόιδε και είδοποισε τους συνεχόνους του.

Πήρε κατόπιν τους συντρόφους του και προχώρησαν προς τον άστυνομικό που φύλαγε τη κυρία είσοδο.

— Δεν τους πιάσατε; ρώτησε μόλις τους είδε ο άστυνομικός.

— Όχι.

— Μα ήσαν στον κήπο! Τους είδα που μπήκαν μαζί κι' οι τρεις. Είδα τον Σάντερς με μια νέα με μαύρο καπέλλο και μακρύ μαντώ, και μαζί τους έναν κύριο.

Ο Νταϊβίς έτρεξε προς την πλαγινή πόρτα του κήπου. Ο άστυνομικός που φύλαγε εκεί τους είδε ότι δεν τους είδε να περνούν. Είπε όμως μια νέα, της οποίας το άνάστημα και το προσω-πο συμφορούσαν με την περιγραφή που είχε κάνει ο Σάντερς για την Όλγα, να βγάλει μοναχή από την πόρτα εκείνη.

Ήταν όμως ντυμένη διαφορετικά και χωρίς καπέλλο. Προχωρώντας ο Νταϊ-βίς έαναπόρεσε απ' τη δεινροσταία. Οι δυο έρωτευμένοι είχαν άποχωρήσει. Ο καθάλλιερος είχε φύγει και είχε άφήσει μοναχή τη συντροφιά του στον πάγκο όπου καθόταν με το σώμα της κάπως γυρτό. Το μπράτσο της και το κεφάλι κρεμόντουσαν παράλτα.

— Ω, διάβολε!... φώναξε ο Νταϊ-βίς δείχνοντας με το δαχτύλο του τα πόδια της νέας.

Κάτω απ' το μακρύ μαντώ ξεπρόβα-ν ένα ζευγάρι παπούτσια άνδρικά. Ο λε ένα ζευγάρι παπούτσια άνδρικά. Ο λε ένα ζευγάρι παπούτσια άνδρικά. Ο λε ένα ζευγάρι παπούτσια άνδρικά.

Ο επιθεωρητής έτρεξε κι' άνασκήκωσε το κεφάλι του άγνώστου εκείνου με τη γυ-ναϊκεία τουαλέτα, του έδωσε το κα-πέλλο και βλέποντας καλά το πρόσωπό του φώναξε:

— Είναι ο Σάντερς!

Πραγματικά, με πρόσωπο συνεσταλ-μένο, με μάτια όρθανοίτα και άπληστο ο Σάντερς κοιτάζον στον πάγκο μ' ένα μαχαίρι βυθισμένο στην καρδιά του!

Ο Μαρκώφ είχε μάθει φαίνεται το ρόλο που έπαιζε ο Σάντερς τελευταία κι' άποφάσισε να τον εκδικηθή. Αφού τον έντυσε με το μαντώ της Όλγας, διέταξε τη συντροφιά του να φύγη από την πλαγινή πόρτα του κήπου. Αυτός δέ, άφοι σκότασε τον προδότη, έπαιξε κατόπιν την κωμωδία του έρωτευμένου ζευγαριού έως ότου βρήκε τον καιρό να πηδήσει απ' τα κάγκελλα του κήπου και να εξαφανισθή.

Μά ύστερ' από λίγες μέρες ο τρομέ-ρος κακούργος κι' η συντροφιά του συ-νεληθήσαν και καταδικάστηκαν σε θά-νατο.

Τ. ΜΑΞΟΥΕΛ

Η συμβολή της Γουατεμάλας στον πόλεμο

Σε μια δεξίωση που έγινε τελευταίως στο Λονδίον προς τιμήν της Γουατεμά-λας, ένας όπουργος της μικρής αυτής αμερικανικής δημοκρατίας, διακήρυξε με υπέρβανεια ότι η χώρα του συνε-τέλεσε σημαντική στη νίκη των Συμ-μάχων. Κι' όμως η Γουατεμάλα δεν έχει άεροπορία, διαθέτει μόλις μια με-ραρχία στρατού, δεν έπολέμησε καθό-λου, δεν προσέφερε αίθερο, χαλκό ή πετρέλαιο... Ναι, αλλά προμήθευσε στις Ηνωμ. Πολιτείες 2½ εκατομμύρια κιλά «αμερικάνικη ραστίχα», (τσίκλες), δίχως την οποία δεν θα είχαν άσφαλώς κεί οι πολέμισαν οι Αμερικανοί στρατιώτες!

ΓΙΑΤΡΟΣ ΖΑΣ

Το μακιγιάζ

Στο προηγούμενο σημείωμα σας έγραφα γενικής φύσεως λεπτομέρειες όσον άφορά το μακιγιάζ από αισθητικής άποψέως. Σήμερα θα μιλήσουμε για τις τεχνικές λεπτομέρειες του μακιγιαζ, με τις οποίες βελτιούνται διάφορες μικροατέλειες ή ελαττώματα του προσώπου ή αντίθετως τονούνται διάφορα ιδιαί-τερα χαρακτηριστικά του.

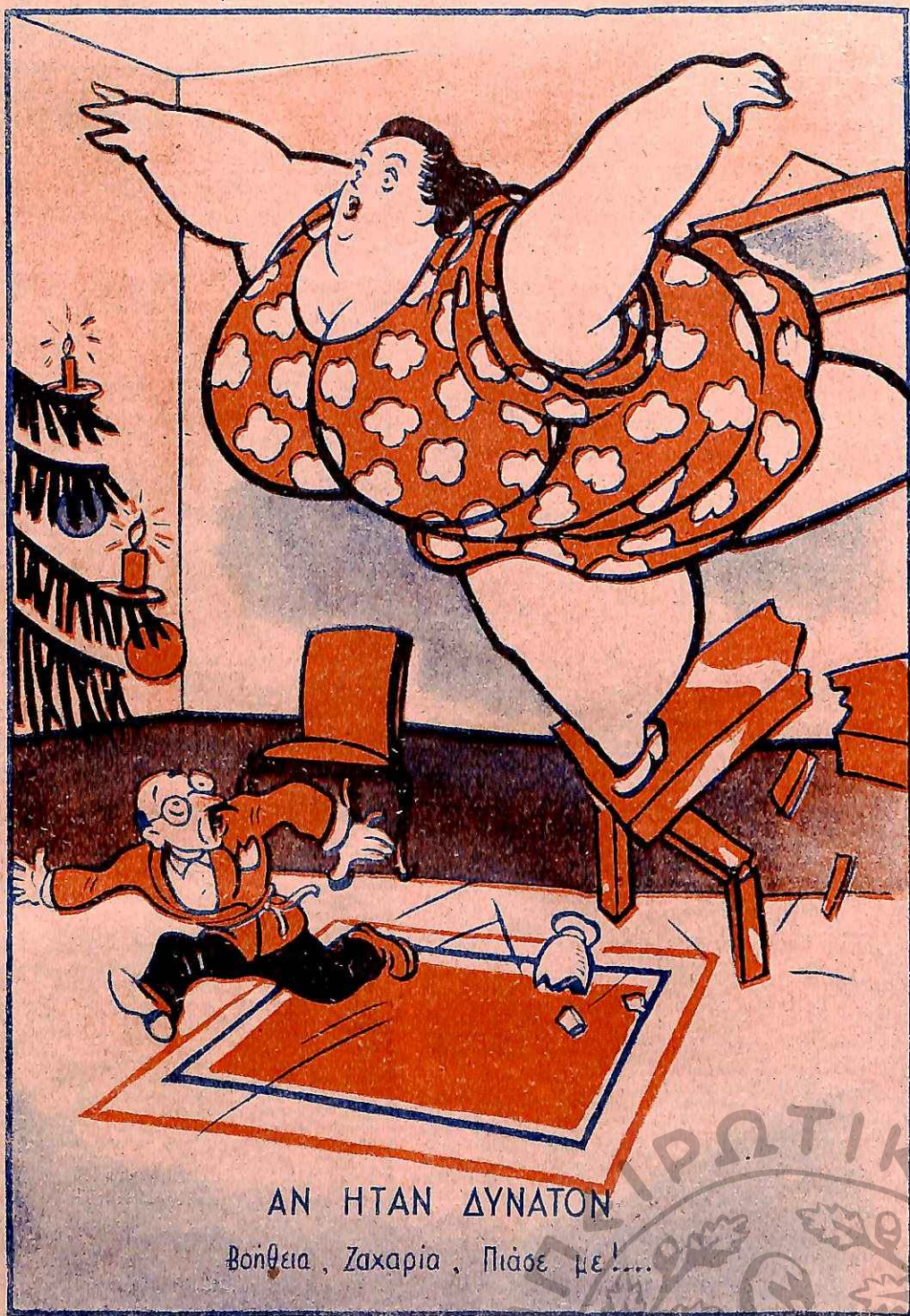
Λοιπόν, μια κυρία μ' αδύνατο πρόσωπο πρέπει την μπρύνει να τη περιορίζη ακριβώς σε σχήμα στρογγυλό μόνο επάνω στα μάλα, ενώ αντίθετως μια με στρογγυλό πρόσωπο να την τονώνη από τα μάλα κατεβαίνοντας προς τα κάτω, κατά μήκος μέρη του άνω χείλους, κατά πλάτος δε δυο δά-κτυλα πριν τα αυτιά. Για το χρώμα της μπρύνει που ταίριάζει στο κάθε τύπο μιλώμε στο προηγύ-μενο. Γενικώς, όλες πρέπει ν' άποφεύγουν να που-δράρετε υπερβολικά τη μύτη. Όσες έχετε φαρδιά μύτη πρέπει να τη πουδράρετε ολίγοντο στα π. ευρά, ενώ όσες έχετε μικρή κι' αδύνατη πρέπει να κάνετε το αντίθετο: δηλ. να πουδράρετε περισ-σότερο τα πλευρά της, αφήνοντας συγχρόως τε-λειώς άπουδράρητη την μεσαία άκανθα (ράχιν της ρινός), όποτε στην προοπτική θ' αυξάνεται κατ-όγκον.

Τα χείλη. Αφού μακιγιαρέτε το πρόσωπό σας, έρχεται η σειρά των χειλιών σας. Αν θέλετε να κρατήση το ρουζ, πουδράρετε τα χείλια σας προτού περάσετε το κραγιόν. Καθώς θα είναι στεγνά θα σκεδάσθουν πολύ ευκολώτερα. Το κόκκινον των χει-λιών σας πρέπει να έχη την ίδια απόχρωσι με το ρουζ του προσώπου σας. Να μην είναι άφύσικο ούτε πολύ χτυπητό. Αν θέλετε να κρατά το ρουζ των χειλιών σας, να μη βρέχετε τα χείλια σας πρό και μετά την χρσιν του.

Το να μακιγιαρή όμως κανείς μόνο τα χείλη, ενώ στο άνοιγμα των τα όπλα παρουσιάζονται άναίμικα, είναι πράγμα πολύ άσχημο και αντίαθητικό. Πόσες φορές δεν σας έτυχε να ότε χείλη άφράτα και σαν κεράσι που μόλις άνοιγουν για να τελάσουν ή να σας πουνε κάτι, σας παρουσιάζουν την αντίαι-σθητικότητα των άναίμικων και προσηνών ούλων ή των άπεριποίητων δοντιών. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα πρέπει να περιποιησθε πολύ τα δόντια σας και τα όπλα σας, τόσον από άπόψεως ώμορφίας, όσον και από άπόψεως γενικής υγείας.

Και τώρα άς μιλήσουμε για το μακιγιαρισμά των: Οι ξανθές πρέπει να χρησιμοποιούν ρουζ άνοιχτού χρώματος, οι καστανές χρώματος καπουίν ή ολίγο σκούρο, οι δέ μελαγχροίνες βαθύ σκούρο.

Για ν' άποφεύγουν την κακή επίδραση των διαφό-ρων χρωστικών ουσιών των ρουζ επί των χειλιών σας (σκασιματα έπιδωσαν, χηλιτίδα, έρπητα κτλ.) πρέπει κάθε βράδυ να τ' άνασκήκω-σε μια μολα-κτική πομάδα η οποία άλλωστε δίνει στα χείλη μια υγρή και ώραια φυσική υγαιότερη όψη. Μια είδική πομάδα με την οποία θα διατηρήτε τα χείλη σας μαλακά και όρσοερα είναι η έξής: Αμυνδαλέλαιον 16 γρ., λευκό φαλινίον 3,75 γρ., λευκό κερός 3,75 γρ. Αρωμα άμυνδαλύν 0,50 εκ. Την πομάδα αυτή μπορούν να χρησιμοποιούν θεραπευτικώς κι' όσ

ΑΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ
Βοήθεια, Ζαχαρία, Πιάσε με!....

Θεαυτος